

Προβληματισμοί

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

HELLENIC INSTITUTE for STRATEGIC STUDIES

ΤΕΥΧΟΣ 60, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2010, ΕΥΡΩ 0,01

Ηρώδων 1 και Πισσαρίων, 11455 Αθήνα

Ενημερωτικό Σεμινάριο στο ΑΤΑ 10-11-12 Νοε 2009

* Ενέργεια-Υλεις Παραγωγής-Μεταφορά

Κυριαρχικός, καθοριστικός και καταλυτικός παράγων προοπτικών κι εξελίξεων του Κόσμου στον 21 αιώνα και περιθώρια Ελληνικής συμμετοχής και παρεμβάσεων

* Γενική Πολιτική της Τουρκίας ως Περιφερειακής Δύναμης στην εγγύτερη περιοχή του στρατηγικού ενδιαφέροντος της Ελλάδος

* Σχέσεις και Πολιτική της Τουρκίας προς Ελλάδα και Κύπρο

* Συμπεράσματα Σεμιναρίου

Άρθρα

* Το Σκοπιανό

Η δικαστική πεκμύωση της Ελληνικότητας της Μακεδονίας και των ανθελληνικών επιδιώξεων των Σκοπίων

* Κόσσοβο και Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης

Μία απόφαση κατά του Διεθνούς Δικαίου

* Η άνοδος της ημισελήνου

* Η ειρήνη Ισραήλ-Συρίας έρχεται από τα υψώματα του Γκολάν

Μυστική διπλωματία και εξελίξεις

Βιβλία

* Αναζητώντας την ανθρώπινη ταυτότητα

* Οι δακτυλοδεικτούμενοι

Επισκοπήσεις

Με μια ματιά η Ελλάδα και ο Κόσμος

ΕΛΛΗΝΩΝ
ΠΡΟΜΑΧΟΥΝΤΕΣ
ΑΘΗΝΑΙΟΙ
ΜΑΡΑΘΩΝΙ
ΧΡΥΣΟΦΟΡΩΝ
ΜΗΔΩΝ
ΕΣΤΟΡΕΣΑΝ
ΔΥΝΑΜΙΝ

2000 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΑ

Οι Προβληματισμοί του Εκδότη

Στις αρχές του Σεπτεμβρίου συνεπληρώθησαν δύο χιλιάδες πεντακόσια χρόνια από τη μάχη του Μαραθώνος, όπου δέκα χιλιάδες Αθηναίοι και χίλιοι Πλαταιείς υπό τον Στρατηγό Μιλτιάδη ενίκησαν πολλαπλάσιους Πέρσες και εχάρισαν στο έθνος την πρώτη νίκη κατά του εξ ανατολών ορμωμένου εχθρού κατά τους επακολουθήσαντες επί δέκα και πλέον έτη Περσικούς πολέμους, οι οποίοι συνέβαλαν συγχρόνως στην καλλιέργεια και στη σφυρηλάτηση της εθνικής των Ελλήνων συνείδησης. Μεγίστη η αξία της νίκης των Αθηναίων κατά των Περσών, διότι ανέδειξε την ηθική δύναμή των, η οποία απέτελεσε τη γενεσιουργό δύναμη και τη μήτρα εκκολάψεως και καλλιεργείας των επιτευγμάτων του χρυσού αιώνα, της δημοκρατίας, της ελευθερίας, του πολιτισμού, της τέχνης, της φιλοσοφίας, των πνευματικών αξιών, της ανθρωπίνης αρετής, επιτεύγματα τα οποία και έως σήμερα ασπάζονται και πρωτανεύουν στις σύγχρονες κοινωνικές και κρατικές οντότητες ανά την οικουμένη.

Η νίκη του Μαραθώνος, πέραν του ότι στέριωσε στους Αθηναίους το αίσθημα της ηγέτιδος και προστατίδος του έθνους, συγκειμένον εκ λαών ομογλώσσων, ομοαίμων, ομοδόξων και ομοτρόπων, λαμβάνει κοσμοϊστορικές διαστάσεις και αποτελεί τη μητέρα των νικών των ηθικών δυνάμεων κατά των υλικών, του πνεύματος κατά της ύλης, εάν ληφθεί υπόψη τόσο η αναλογία των δυνάμεων αλλά όσο και το ηθικόν και πνευματικόν περιεχόμενόν των.

Η πρώτη, λοιπόν, αναμέτρηση Ανατολής και Δύσης και ελέγχου του Αιγαίου ένθεν κακείθεν, έμελλε παρά τη διαδοχική επικυριαρχία των αυτοκρατοριών της Δύσης, Αλεξανδρινή, Ρωμαϊκή, Βυζαντινή, να ανατραπεί δια της επί πεντακόσια περίπου χρόνια επικράτησης στην Ιβηρική και στην Ελληνική Χερσόνησο των Αράβων και των Οθωμανών αντιστοίχως. Η διαμάχη όμως αυτή Ανατολής και Δύσης θα μπορούσαμε να συμπεράνουμε πως συνεχίζεται και σήμερα με εστίες πολέμου και σε πεδία φαινομενικά ακίνδυνα, πληθυσμιακά, πολιτιστικά, θρησκευτικά, οικονομικά, τρομοκρατικά. Έτσι η Δύση δεν κατόρθωσε μέχρι τούδε να επιβάλει στην Ανατολή τις αρχές, τις αξίες της και να εξαλείψει τα αίτια των εν δυνάμει υφισταμένων και ιστορικά επιβεβαιωμένων απειλών. Ακόμη και η κατά την τελευταία εικοσαετία προσπάθεια εξαγωγής και δια των όπλων εγκαθίδρυσης δημοκρατίας στον πυρήνα της Ανατολής απέτυχε, όχι τόσο λόγω των απαρδέκτων μέσων και μεθόδων, όσον του αγόνου του εδάφους του ανθρωπίνου παράγοντος.

Η νίκη του Μαραθώνος στο στρατιωτικό πεδίο κατέδειξε την αξία της επιλογής ηγέτη, της επιλογής του χρόνου, της προπαρασκευής, της εκπαίδευσης, του οπλισμού, της σχεδίασης, της παράταξης, της ευκινησίας και ευελιξίας, της αποφασιστικότητας και ορμητικότητας και την πίστη στο δίκαιο του αγώνος και του χρέους της νίκης.

Η σύγχρονη Ελλάς βυθίζεται στην οικονομική κρίση, αφού το έλλειμμα, τεθέν στην υπηρεσία εσωτερικών και εξωτερικών συμφερόντων, μεγιστοποιείται. Το χρέος αυξάνεται, ο χρόνος αποπληρωμής επιμηκύνεται, τα επιτόκια ανέρχονται ενώ ο λαός στενάζει. Η Ελλάς μετεβλήθη σε χρυσοτόκο όρθηθα. Η ύφεση επικρατεί και η ανάπτυξη καθίσταται ανύπαρκτη. Οι άνεργοι αυξάνονται. Το εισόδημα συρρικνώνεται και η εθνική κυριαρχία προσβάλλεται σκαιώς με τη μόνιμη εγκατάσταση των εκπροσώπων της Τρόικας στην Αθήνα αλλά και την

τοποθέτηση ξένων επιτηρητών στα Υπουργεία. Επιστροφή της πατρίδος στην αρχή του νεωτέρου ελληνικού κράτους στην περίοδο του Όθωνος. Οι πολιτικοί όμως ταγοί του έθνους μονίμως διαφωνούντες εν μέσω εξεταστικών επιτροπών της Βουλής αλληλοκατηγορούμενοι δια την πριν και μετά μνημονίου εποχή πορεύονται προς εκλογές ανάδειξης των περιφερειακών και δημοτικών αρχόντων του εθνοκτόνου Καλλικράτη, περιφερόμενοι αδιάντροπα ανά την ελληνική επικράτεια αιτούντες την ψήφο του παραμελημένου Έλληνα πολίτη, προς επιβεβαίωση και επικράτηση της κομματικής του οντότητας, της αιτίας της σύγχρονης μεταπολεμικής κατάντιας της χώρας, υποσχόμενοι και εκ των πραγμάτων ψευδόμενοι.

Στο διεθνές πεδίο ο πόλεμος μεταφέρεται στις νομισματικές σχέσεις ΕΕ του ευρώ, ΗΠΑ του δολαρίου και Κίνας του γιουάν με όπλα και δυνάμεις εφεδρείας την πληθυσμιακή υπεροχή, τη φθηνή εργασία και τα φθηνά προϊόντα, τα οποία εν μέσω της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης και υπάρχουσας ανάγκης καθίστανται περισσότερο προσιτά.

Η ΕΕ αντιτίθεται στη λαθρομετανάστευση και λαμβάνει συνεχώς αυστηρότερα μέτρα κατά της μετανάστευσης, ενώ η Ελλάς αυτοδιαφημιζόμενη άμα, καθίσταται ανοικτή πύλη εισόδου μεταναστών, παρά την ομολογούμενη εσχάτως οικονομική επιβάρυνσή του επί της πτωχευμένης οικονομίας.

Στο χώρο των Ενόπλων Δυνάμεων κατηρτίσθη και ετέθη σε εφαρμογή ο ψηφισθείς στο θερινό τμήμα της Βουλής, ανάλογης βαρύτητας, νόμος περί της εξελίξεως των στελεχών των Ε.Δ.. Στελέχη αποκαλούνται πλέον ισοπεδωτικά οι αξιωματικοί. Ο νόμος δικαίως αυξάνει τα όρια αποστρατείας των αξιωματικών, ατόπως και σκοπίμως καταρτίζει παράλληλες επετηρίδες εξελιζιμών και μη αξιωματικών, με καταστρεπτικές δια την πειθαρχία επιπτώσεις και την συναδελφικότητα, αλλά διευκολύνουσες και νομιμοποιούσες τις κομματικές παρεμβάσεις και επιλογές. Έτσι οι σχέσεις ανώτερος και κατώτερος, προϊστάμενος και υφιστάμενος καθίστανται αναστρέψιμες και ασφαλώς επιζήμιες δια τη συνοχή, την απόδοση και εργατικότητα των αξιωματικών.

Στο παγκόσμιο περιβάλλον θα ήτο παράλειψη εάν δεν επεσημαίνετο ο άθλος της Χιλής να συντηρήσει ζωντανούς και μετά από εβδομήντα ημέρες να ανασύρει από τα έγκατα της γης εκ βάθους επτακοσίων μέτρων, τους τριάκοντα τρεις εγκλωβισθέντες εντός ορυχείου εργάτες. Η όλη επιχείρηση εστέφθη από επιτυχία και προκάλεσε το παγκόσμιο ενδιαφέρον και θαυμασμό της επίμονης ανθρωπίνης προσπάθειας.

Εντός των προσεχών ημερών αφικνείται στην Αθήνα, δις εντός εξαμήνου, ο φίλος Ερντογάν, δια συζητήσεις επί των ήδη συμφωνηθέντων. Επληρωμένος από τα αποτελέσματα του δημοψηφίσματος δια την αναθεώρηση του Τουρκικού Συντάγματος, που αποβλέπει στον περιορισμό του κοσμικού χαρακτήρα κράτους και την κυριαρχία του θρησκευτικού μουςουλμανικού τοιούτου, ενδεχομένως να απαιτήσει τη συνεκμετάλλευση των πόρων του Αιγαίου. Ίσως και να μην παραλείψει να νουθετήσει δια τη μείωση των αμυντικών δαπανών προς αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης χωρίς η χώρα του να προβεί σε ουδεμία υποχώρηση.

Αντιστράτηγος ε.α. **Ηλίας Καζούκας**
Πρόεδρος Δ.Σ. ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ.
21-10-2010

Τα δημοσιευόμενα άρθρα αποδίδουν τις προσωπικές απόψεις των συγγραφέων των και δεν είναι απαραίτητο να συμφωνούν με τις θέσεις της ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ.

Ιδιοκτήτης: ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ.
Εκδότης-Διευθυντής: Η.Καζούκας
Υπεύθ.Συντάξεως: Στ. Παναγόπουλος
Υπεύθ. Τυπογραφ: Α. Σαραντινός
Συντακτική Ομάδα: Ε.Σκλήρης, Ε.Τέπος, Π. Λάγγαρης, Σ. Κουρκούμπας
DTP-Καλλιτεχνικά: Κ.Αργυρόπουλος
Εκτύπωση: ΝΕΜΕΣΙΣ Α.Ε.

Γραφεία Ηπείρου 1 και Πατησίων
τ.κ. 104 33 Αθήναι
Τηλέφωνο:.....2108211025
Fax:.....2108211056
E-mail:elesme@otenet.gr
Διαδίκτυο:.....www.elesme.gr

**"ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΗ Ν/Α ΕΥΡΩΠΗ - ΑΓΩΓΟΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ -
Ε/Τ ΣΧΕΣΕΙΣ - ΠΓΑΜ - ΚΥΠΡΙΑΚΟ -
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΥΤΕΡΗ Μ. ΑΝΑΤΟΛΗ"**

ΑΤΑ 10 - 11- 12 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2009

ΕΝΕΡΓΕΙΑ - ΥΛΕΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ - ΜΕΤΑΦΟΡΑ

**(Κυριαρχικός, καθοριστικός και καταλυτικός παράγων
προοπτικών κι' εξελίξεων του Κόσμου στον 21ο αιώνα)
και Περιθώρια Ελληνικής Συμμετοχής και Παρεμβάσεων**

Ομιλητής Αντιστράτηγος ε.α. Δ. Μανίκας

Την περίοδο 2000 - 2003 ασχολήθηκα με τη συγγραφή του πονήματος μου "Ο ΚΟΣΜΟΣ στον 21ο ΑΙΩΝΑ και Η ΑΣΦΑΛΕΙΑ της ΕΛΛΑΔΟΣ". Επί πενήντα έτη από επαγγελματικό ενδιαφέρον και ανάγκη, αλλά και από προσωπική έφεση στη μελέτη του χώρου της Ιστορικής Γεωγραφίας (Γεωπολιτική, Γεωστρατηγική και λοιπά Γεω.....) ήμουν εξοικειωμένος με το αντικείμενο, ιδιαίτερος δε μετά την αποστρατεία μου (Δεκέμβριος 1988). Η σειρά διαλέξεων και άρθρων μου, στα πλαίσια του ΣΕΕ ΘΑ και κυρίως η συμμετοχή μου στη σύνταξη πολλών μελετών της ΕΛΕΣΜΕ και η συνεργασία μου με τους "Προβληματισμούς" της, πίστευα ότι μου έδιναν ύλη και κατεύθυνση. Παρ' όλα αυτά συντόμως διαπίστωσα ότι οι συνήθειες "παράγοντες" και "προϋποθέσεις", γεωπολιτικών και γεωστρατηγικών μελετών, δεν κάλυπταν τις ανάγκες αναλύσεων και δεν οδηγούσαν σε σαφείς διατυπώσεις συμπερασμάτων. Τέσσερα, εκ πρώτης όψεως ασύνδετα μεταξύ τους, μηνύματα, με οδήγησαν τελικώς στη συνειρμική κι' αβίαστη ανάλυση, σπουδή και διατύπωση του πονήματος (κατά την κρίση μου πάντοτε).

Πρώτον

Η σπουδή λήξεως του 20ου αιώνα ένα έτος προ της εκπνοής του (31-12-1999 αντί 31-12-2000).

Δεύτερον

Μια φωτεινή επιγραφή (ωρολόγιο) αρνητικής μετρήσεως του χρόνου λήξεως, συνοδευομένη από τη ρήση "Το μέλλον ανήκει σ' αυτούς που το δημιουργούν", που τοποθετήθηκε σε κτίριο του κέντρου των Αθηνών, ιδιαίτερας σημειολογικής σημασίας, εκ του τρόπου κατασκευής, λειτουργίας και δραστηριοτήτων του εμφανών, προφανών και αοράτων.

Τρίτον

Τα συμβάντα της 11 Σεπτεμβρίου 2001 και όσα ακολούθησαν στο σύμπλεγμα Τρομοκρατία - Αντιτρομοκρατική Πολιτική παγκοσμίως και στην Ελλάδα.

Τέταρτον

Οι τάσεις και πράξεις διευρύνσεως ΕΕ και ΝΑΤΟ (Ευροατλαντικές δομές) και οι μεθοδεύσεις προσκλήσεων ή αιτήσεων εντάξεως σ' αυτές. Ιδιαίτερος αξιοσημείωτος ήσαν και παραμένουν οι προσπάθειες παρεισφρύσεως, στην, ούτως ή άλλως ασαφή, έννοια του "Ευρωπαϊκού Κεκτημένου", όλων των απωθημένων διεκδικήσεων ή αποτροπής διεκδικήσεων, του 19ου και 20ου αιώνων από τους υποψηφίους για ένταξη του ελληνικού περιγύρου. Στις διαδικασίες εντάξεων ή αναμενομένων εντάξεων

διαφαινόταν διάθεση συντηρήσεως αυτών των ασαφειών, με σκοπό την εποπτική προστασία του χώρου για τον έλεγχο των, δια μέσου αυτού, πάσης μορφής μεταφορών. Αυτά τα ερεθίσματα με οδήγησαν, απ' ενός σε μια επίπονη ανασκόπηση των συμβάντων στο τελευταίο τέταρτο του 20ου αιώνα κι' απ' ετέρου στην προσθήκη τεσσάρων παραγόντων στη μελέτη του θέματος δηλαδή:

► Άμυνα και Ασφάλεια : Όπου αντέστρεψα τους όρους με υποταγή κι' ένταξη της Αμύνης στην Ασφάλεια.

► Τρομοκρατία και αντιτρομοκρατική πολιτική και δράση.

► Ισλαμισμός (Αραβικός και μη) και

► Ενέργεια

Το περί "Ενεργείας" τμήμα, αυτού του πονήματος, παραθέτω, ως ενημερωτική εισαγωγή του ακολουθούντος κειμένου, αφού κατέληξα ότι ουσιαστικώς από τη δεκαετία του 1970 προσημαίνει ή υποθάλλει, όλα όσα στο μεταξύ έγιναν, γίνονταν και θα συμβούν στον κόσμο μέσα στον 21ο αιώνα.

"Ενέργεια"

Σε όσα έχουν ήδη εκτεθεί και σε όσα ακολουθούν, συχνά αναφέρεται η ενέργεια, οι ενεργειακές πηγές και πόροι, ο έλεγχος και το εμπόριό τους. Η σχέση ενεργείας και δυνάμεως (ισχύος) είναι προφανής. Η ενέργεια επίσης χαρακτηρίζει τους πολιτισμούς και η επάρκεια της τη διάρκειά τους. Πολιτισμός και δύναμις (ισχύς) συμπορεύονται με τη διάθεση των ενεργειακών πόρων. Όταν η διάθεση των ενεργειακών πόρων "κορυφώνεται", το ίδιο συμβαίνει με τη δύναμη, που τους ελέγχει και τους καταναλώνει. Μέχρι την κορύφωση έχουμε άνοδο της δύναμης κι άνθηση του πολιτισμού. Μετά αρχίζει η κάμψις και η πτώσις. Αυτή η διαδρομή (τροχιά) Ανόδου - Κορυφώσεως - Πτώσεως είναι ανάλογος της τροχιάς βλήματος, του οποίου η αρχική ταχύτητα υπερνικά τριβές και βαρύτητα και το οδηγεί σε απόσταση, και ύψος (Κορύφωση) με σημαντική ευθυτένεια, μετά όμως βαρύτητα και τριβές το φέρουν αδρανές και σε πολύ μικρότερη απόσταση (Πτώση) στο έδαφος.

Ο σύγχρονος πολιτισμός και η κυριαρχούσα σήμερα δύναμις (ΗΠΑ) προέρχονται και στηρίζονται από ενέργεια, που παρέχεται από τα ορυκτά καύσιμα. Άνθρακας, Πετρέλαιο, Φυσικό Αέριο, προσφέρουν την απαιτούμενη ενέργεια, δίνουν και πλούτο με ρυθμούς γεω-

μετρικής προόδου. Με τους ίδιους όμως ρυθμούς μειώνεται η διαθέσιμη ποσότητά τους και καταστρέφεται το περιβάλλον. Προσπάθειες αντικατάστασής τους από άλλες πηγές ενέργειας δεν ικανοποιούν. Γιατί οι μεν καθαρές (Ηλιακή - Αιολική - Υδροηλεκτρική) είναι πιο δαπανηρές και δύσκολες. Η δε πυρηνική είναι άκρως επικίνδυνη και πλέον ρυπογόνος. Άλλες πηγές ενέργειας, όπως πετρέλαιο από πισσούχο άμμο ή από σχιστολιθικά πετρώματα δεν προσφέρονται, είτε λόγω αναπόφευκτης υπερρύπανσης, είτε λόγω απαγορευτικού για την οικονομία κόστους. Μοιραίως οδηγούμεθα σε προσέγγιση της στιγμής της Κορύφωσης, άρα κάμψης κι' επομένως αρχής της πτώσης. Αυτή η "στιγμή" όπως οι ειδικοί υπολογίζουν (Αμερικανική Γεωλογική Επιθεώρηση, Γραμματεία Πληροφοριών Ενέργειας) τοποθετείται:

- ▶ Από τους αισιόδοξους στο 2037 - 2040.
- ▶ Από τους σκεπτικιστές στο 2010 - 2016.
- ▶ Από τους απαισιόδοξους στο 2008 - 2010.

Αυτή η αναμενόμενη "κορύφωση" και η επακόλουθη πτώση, είναι φυσικό ν' ανησυχεί και να προβληματίζει αυτούς, που είναι "δύναμεις", ως απόρροια και συνέπεια του ελέγχου, που ασκούν στους ενεργειακούς πόρους και που χωρίς αυτόν τον έλεγχο και κυρίως χωρίς τους πόρους, παύουν να είναι "δύναμεις".

Μία άλλη προσέγγιση του θέματος διαθεσιμότητας ορυκτών καυσίμων, στους τύπους των αποθεμάτων, δίνει η αναλογία των "υπαρχόντων διαθεσίμων αποθεμάτων" προς την σημερινή ετήσια απόληψη. Αυτή η αναλογία μας δίνει τον αριθμό των ετών, που θα διαρκέσουν τα αποθέματα με τον τρέχοντα ρυθμό παραγωγής κατά τόπο. Έχουμε λοιπόν: ΗΠΑ 10/1, Νορβηγία 10/1, Καναδάς 8/1. Αντιθέτως στο Ιράν 53/1, στη Σαουδική Αραβία 55/1, στα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα στο 75/1, στο Κουβέιτ 116/1 και στο Ιράκ 526/1. Αυτή η προσέγγιση ενδέχεται να προκαλέσει πλασματική εικόνα επάρκειας. Η αλήθεια όμως είναι διαφορετική και προβάλλει από τα ακόλουθα:

- ▶ Οι ΗΠΑ καταναλώνουν το 26% του παραγομένου πετρελαίου και παράγουν μόλις το 11% και διαθέτουν μόλις το 2% των διαθεσίμων αποθεμάτων.
- ▶ Οι ΗΠΑ επίσης έχοντας αντλήσει το 60% των διαθεσίμων αποθεμάτων τους έχουν υπερβεί ήδη κατά 10% το σημείο κορυφώσεως.
- ▶ Χώρες όπως ο Καναδάς και η Νορβηγία έχουν περάσει στην ίδια τροχιά.
- ▶ Η Ρωσική Ομοσπονδία στην προσπάθειά της να ορθοποδήσει πουλάει πετρέλαιο κι ακολουθεί.
- ▶ Η Σαουδική Αραβία είναι προφανές ότι πιέζεται να ισορροπήσει μεταξύ στηρίξεως των χαμηλών τιμών (υπερπαραγωγή) και πιέσεων των χωρών του ΟΠΕΚ (μειώσεις παραγωγής), αλλά πιέζεται επίσης από τις ανάγκες του πληθυσμού της και τους κινδύνους εξτρεμιστικών ισλαμιστικών ενεργειών, για ανατροπή του καθεστώτος.

Υπάρχουν βέβαια τα Εμιράτα και το Κουβέιτ σε καλύτερη κατάσταση, το Ιράν είναι άλλο θέμα. Και ΒΕ-ΒΑΙΩΣ το ΙΡΑΚ. Να πώς λύνονται οι μεγάλες απορίες. Να γιατί θα υπάρχουν κρίσεις στην ΚΑΣΠΙΑ (Τσετσενία κ.λπ.). Να γιατί θα αναδυθούν προβλήματα στην υποσαχάρια ΑΦΡΙΚΗ. Όπως κι αν έχουν τα πράγματα το πετρέλαιο κι από κοντά το φυσικό αέριο οδηγούνται προς

"κορύφωση" της παραγωγής τους, σε κάποια χρονική στιγμή, μεταξύ 2008-2040, κι αν ο πολιτισμός μας κι εμείς, ευνοηθούμε από αναπάντεχες ανακαλύψεις αποθεμάτων, ίσως βραδύνει η έναρξη της κάμψης και της πτώσης άλλα 10 χρόνια. Όμως μέχρι το 2050, το αργότερο, το μοιραίο θα έλθει. Τι θα σημαίνει αυτό;

- ▶ Αύξηση του κόστους των πάντων.
- ▶ Απαξίωση όλων των στοιχείων που συνθέτουν το βιοτικό επίπεδο ποσοτικά και ποιοτικά.
- ▶ Κυρίως υπόσκαψη και κλονισμός της ισχύος.
- ▶ Κρίσεις, συγκρούσεις, περιορισμοί ελευθερίας.
- ▶ Κάμψη του πολιτισμού του πετρελαίου, του αυτοκινήτου, του ηλεκτρικού, των πλαστικών, των συνθετικών ελαστικών, των φυτοφαρμάκων, των λιπασμάτων, της μηχανοκαλλιέργειας και της παραγωγής τροφίμων κι άλλων αγαθών.

Το επερχόμενο πρόβλημα είναι δεδομένο. Οι συνέπειές του ήδη αντιληπτές. Και μόνη η αναφορά του ερμηνεύει πολιτικές συμπεριφορές κι εξυφαινόμενες απειλές. Ο αγώνας επιβίωσης θα είναι σκληρός κι ανελέητος για ένα βαρέλι πετρέλαιο. Υπάρχει δυνατότης διαφυγής, ελπίδα επιβιώσεως, πιθανότητα αναστροφής αυτής της εσχατολογικής εξελίξεως; Ίσως ή μάλλον ΝΑΙ, εάν ΕΠΙΣΤΗΜΗ και ΕΡΕΥΝΑ και η απότοκός τους ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ, δώσουν στον Κόσμο άλλης μορφής ενεργειακούς πόρους. ΕΑΝ αντικατασταθούν τα ορυκτά καύσιμα, ή μάλλον τα οργανικά καύσιμα (οργανικές ύλες) από άλλο ή άλλα, εκτός του άνθρακα, στοιχεία ικανά να παράγουν ενέργεια.

Ήδη έχει αρχίσει η ανάπτυξη παραγωγής ενεργείας από Υδρογόνο. Ίσως ο Παγκόσμιος Ενεργειακός Ιστός Υδρογόνου (HEN) αποτελέσει την επόμενη δυναμική επανάσταση παραγωγής ενέργειας, που θα θεμελιώσει και αναπτύξει τον νέο πολιτισμό της ανθρωπότητας. Βεβαίως και θα αναδείξει και τις νέες δυνάμεις κι ίσως τη νέα Υπερδύναμη του κόσμου. Ίσως όμως ν' αποδειχθεί πιο πρόσφορος, για διαμόρφωση συνθηκών ζωής, που οι πολιτισμοί παραγωγής ενέργειας από καύσεις τοποθετούσαν στο χώρο της ουτοπίας. Κι αυτό γιατί το Υδρογόνο είναι το πλέον άφθονο κι εύληπτο στοιχείο της Φύσεως.

Η Τεχνολογία αξιοποιήσεως του Υδρογόνου είναι παλιά και εξελίσσεται αθόρυβα. Εταιρείες Καυσίμων και Παραγωγής Μηχανών σε συνεργασία με κρατικούς φορείς και διεθνείς οργανισμούς μελετούν και πειραματίζονται. Είναι προφανές ότι το κύριο και καίριο στοιχείο που θα καταστήσει το Υδρογόνο παράγοντα Οικονομίας Κλίμακος είναι η οικονομικώς συμφέρουσα απόληψίς του από άλλες, εκτός των υδρογοναθράκων, φυσικές παρουσίες του (κυρίως το νερό). Η ήδη προσφερομένη μέθοδος της ηλεκτρολύσεως απαιτεί ανάλογες ποσότητες ηλεκτρικής ενέργειας. Ίσως τελικώς, ο σύνδυασμός ανανεώσιμων πηγών ενεργείας και Υδρογόνου, λύσει το πρόβλημα.

Σ' αυτόν τον τομέα ήδη πρωτοπορεί η Ισλανδία, αξιοποιούσα τις πλούσιες γεωθερμικές δυνατότητές της. Ιαπωνία κι Ευρωπαϊκή Ένωση ακολουθούν, προπορευόμενες των ΗΠΑ, ίσως λόγω ανάγκης. Ένα ακόμα σημαντικό πρόβλημα είναι η υποδομή διανομής. Φαίνεται πως η δυνατότητες παραγωγής μέσα ή κοντά στους χώρους κατανάλωσης θ' ανατρέπει τα πάντα, ακολουθώντας το προηγούμενο της εξελίξεως του διαδικτύου.

Προφητικά ο **Κερτ Γέγκερ**, Πρόεδρος του Ινστιτούτου Ερευνών Ηλεκτρικής Ενέργειας δήλωσε: **"Η**

παρούσα ενεργειακή υποδομή είναι τόσο ασύμβατη με το μέλλον όσο ήταν οι άμαξες με τα αυτοκίνητα".

Ενδεχομένως να υπάρξουν κι άλλες επιλογές. Όμως η εποχή, η δύναμις κι ο πολιτισμός των οργανικών καυσίμων και της ενέργειας από καύση τελειώνει μέσα στον 21ο αιώνα και φυσικά κι ο κόσμος θα αλλάξει στον ίδιο αιώνα. Μέχρις ότου συντελεσθούν οι όποιες αλλαγές στην παραγωγή ενέργειας, τα πράγματα του κόσμου θα ρυθμίζονται από τις ανάγκες οργανικών καυσίμων και τους φυσικούς και τους ηθικούς ρύπους, που παράγουν.

Όλα αυτά ως τις 11 Μαΐου 2004, ημέρα που παρουσιάστηκε το προμνησθέν πόνημά μου.

Ποια είναι η σημερινή κατάσταση;

Πλήρης επιβεβαίωση του προταχθέντος κειμένου.

Έχω μπροστά μου 43 δημοσιεύματα (κυρίως αναδημοσιεύσεις αρθρογραφιών και συνεντεύξεων ξένου τύπου), δύο εφημερίδων του τελευταίου μηνός. Ερασιζόμενος εξ αυτών συνθέτω, με δική μου κεφαλαιοποίηση, την εικόνα του παρόντος και την πιθανή προοπτική του μέλλοντος του 21ου αιώνα. Θα αναφερθώ κατά σειράν:

► Στα οργανικά καύσιμα το μέλλον τους και τις μεταφορές τους.

► Στις προοπτικές αντικαταστάσεώς τους.

► Στις γεωπολιτικές συνέπειες των επιφαινομένων αλλαγών.

► Στις δυνατότητες (περιθώρια) Ελληνικής συμμετοχής και παρεμβάσεων.

Οργανικά καύσιμα (Ο.Κ.)

το μέλλον και οι μεταφορές τους.

Οργανικά καύσιμα είναι ο άνθρακας σε όλες τις μορφές του (ανθρακίτης, λιθάνθρακας, λιγνίτης, ξυλίτης και οργανικά δασικά και γεωργικά υπόλοιπα), το πετρέλαιο, το φυσικό αέριο και τα βιοκαύσιμα. Η χρησιμοποίηση κάθε ενός εξ αυτών για παραγωγή ενέργειας ενέχει, από τη φύση τους, περιορισμούς, δουλείες κι' απαιτήσεις εξορύξεως και μεταφοράς, αλλά και επιβάλλει συγκεκριμένες, τεχνικές και τεχνολογικές διαδικασίες απολήψεως και διακινήσεως της απολαμβανομένης ενέργειας, με ποικίλον κατά περίπτωση κόστος. Ακόμη η διαθεσιμότης (αποθέματα) και το κόστος εξορύξεως ή αντλήσεως διαμορφώνουν όρια ασύμφορης πέραν αυτών αξιοποιήσεώς τους. Εξ αυτών:

► Ο άνθρακας χρησιμοποιείται και θα συνεχισθεί η χρησιμοποίησή του. Δεν είναι όμως κυρία ύλη παραγωγής ενέργειας προοπτικής για λόγους κόστους εγκαταστάσεων, εξορύξεων, αντικοινομικής λόγω όγκου μεταφοράς, αλλοιώσεως καταλυτικής (καταστροφικής) του περιβάλλοντος και παραγωγής ρύπων. Άλλωστε και τα αποθέματά του είναι ορισμένα. Επομένως και ο ρόλος του άνθρακα είναι συμπληρωματικός και μόνον σε ειδικές συνθήκες και περιπτώσεις, συνδυασμών τοπικών ιδιοτεροτήτων, πρόσφορος για παραγωγή ενέργειας για οριακό χρόνο (π.χ. Ελλάδα).

► Βιοκαύσιμα : Όνειρο ήταν και πάει! Για την παραγωγή της πρώτης ύλης απαιτείται καταστροφή και τελικώς ερημοποίηση γης, αφαιρουμένης από την καλλιέργεια παραγωγής τροφίμων ή χρησιμοποίηση δημητριακών, αφαιρουμένων από τα αναγκαία για τη διατροφή του, ραγδαίως αυξανόμενου, πληθυσμού της γης. Συνεπώς ο κ. Λούλα ο κ. Μπούς κι' οι Σύμβουλοί τους και οι προστρέξαντες παρατρεχάμενοί τους της ΕΕ,

αλλά και της Ελλάδος οφείλουν, μ' όποιες γι' αυτούς συνέπειες να σταματήσουν αμέσως τις καλλιέργειες για βιοκαύσιμα. Ας περιορισθούμε μόνον στην αξιοποίηση των απορριμμάτων και των, βεβαιωμένως ακρήστων για άλλη αξιοποίηση, δασικών και γεωργικών υπολειμμάτων.

► Πετρέλαιο : Κυρίαρχο στοιχείο στις ημέρες μας η τιμή του και που θα καταλήξει; Πρακτικά δεν θα έπρεπε τουλάχιστον οι οικονομολόγοι να αιφνιδιαστούν για δύο λόγους : Πρώτον, γιατί το "Peak Oil" ακούστηκε για τις ΗΠΑ, για το 1972 και βεβαίως οι "πετρελαιάδες" το έπνιξαν, και δεύτερον, γιατί στο παρελθόν έχει, σε αναγόμενες (αναλογικές) τιμές, ανέβει ψηλότερα (Πηγή BP), όπως το 1862 σε 210 \$ το βαρέλι ή το 1976 (επανάσταση στο IPAN) σε 185 \$ το βαρέλι.

Ακόμη η Παγκόσμια Τράπεζα έχει αποτυπώσει, από 2003 μέχρι τον Ιανουάριο 2009 την τάση αυξήσεως των τιμών ενεργείας λόγω φόβου ανεπαρκείας, αλλά και των ανατιμήσεων στα τρόφιμα λόγω ζήτησης βιοκαυσίμων.

Για την τιμή του πετρελαίου οι απόψεις δίστανται :

Οι παραγωγοί ισχυρίζονται ότι προσφέρουν επαρκείς ποσότητες και επιρρίπτουν στις εταιρίες εμπορίας κερδοσκοπικό υπερτίμημα 30-40 \$ το βαρέλι.

Οι εταιρίες κατηγορούν τις χώρες παραγωγής και κυρίως το καρτέλ του ΟΠΕΚ, για καθήλωση ή και μείωση παραγωγής, ώστε να προκαλείται υπερζήτηση. Που βρίσκεται η αλήθεια; Ως συνήθως στη μέση και σε έναν καταλυτικό παράγοντα, που διέπει τα τιμολόγια από καταβολής "Εμπορίου". Την τιμή αντικαταστάσεως. Στην οποία, Παραγωγοί, Εμποροι και Μεταπράτες, ενσωματώνουν και προεισπράτουν, με όλους τους προεκτιμωμένους τόκους (προσαυξημένους με όρια απολύτου ασφαλείας) και τα προβλεπόμενα (από αυτούς) κέρδη, όσες δαπάνες θα κάνουν για έρευνες, νέες εγκαταστάσεις και τεχνολογίες, νέες ύλες, τεχνικές και τεχνολογίες παραγωγής ενεργείας ή και εγκατάλειψη του τομέα ενέργεια και στροφή σε άλλες κερδοφόρες δραστηριότητες. Οπωσδήποτε οι τιμές των Ο.Κ. συνιστούν πλέον κύριο μέσον στρατηγικών σχεδιασμών και ασκήσεως πολιτικής από όλους, όσοι έχουν βαρύτητα στην παραγωγή, διακίνηση κι' εμπορία των Ο.Κ.

⇒ Αποθέματα πετρελαίου, αναμενόμενο "Peak Oil" (Κορύφωση), ετήσια κατανάλωση και πιθανή εξάντληση αποθεμάτων

ΔΑποθέματα Πετρελαίου: Τα εκτιμώμενα με στοιχεία 2007 παγκόσμια αποθέματα πετρελαίου (πηγή BP) ανέρχονται σε 1,24 τρισεκατομμύρια βαρέλια κατανεμόμενα:

ΔΜέση Ανατολή 61% (776,4 δισεκατομμύρια βαρέλια)

Αφρική 9,5% (117,8 δισεκατομμύρια βαρέλια)

Υπόλοιπος Κόσμος 29,5% (365,8 δισεκατομμύρια βαρέλια)

ΔΌμως μέσα στο 2008 προέκυψαν ελπίδες για αύξηση και φόβοι για επικείμενες καταστροφές ή κρίσεις.

Η Βραζιλία στη περιοχή Σάντος εντόπισε κοιτάσμα 33 δισεκατομμυρίων βαρελίων σε βάθος μεγαλύτερο των 6000μ. κάτω από λιθόστρωμα άλατος (κόστος).

Στο Κονγκό - Μπραζαβίλ αναφέρεται τεράστιο (;) κοιτάσμα.

Στην Αρκτική ομιλούν για κοιτάσματα 420 δισεκατομμυρίων βαρελίων και οι περιβάουσες χώρες (Ρωσία 45%, Νορβηγία 10%, Δανία 15%, Καναδάς 20%

και ΗΠΑ 10%) σπεύδουν, ομονοούσες, να κατοχυρώσουν υφαλοκρηπίδες και οικονομικές ζώνες και δηλώνουν ότι θα σεβασθούν το περιβάλλον. Στον Καναδά (Alberta) η άμμος δέχεται επενδύσεις 124 δισεκατομμυρίων \$ κι' αυξάνει την παραγωγή από 1,5 σε 5 εκατομμύρια βαρέλια ημερησίως. Ακόμη υπάρχει η υπόνοια, πως η Ρωσία κρύβει αρκετά αποθέματα. Με όλα αυτά φαίνεται πως τα νέα εκτιμώμενα αποθέματα θ' αυξηθούν σε 1,700 τρισεκατομμύρια βαρέλια.

► Πώς μπορεί πλέον να εκτιμηθεί το "Peak Oil"; Δυστυχώς τα πράγματα με απόκλιση 5-10 ετών μένουν το ίδιο ζοφερά διότι:

► Η σημερινή ημερήσια κατανάλωση είναι 87 εκατομμύρια βαρέλια και ή ετήσια απαίτηση 31,755 δισεκατομμύρια βαρέλια άρα επάρκεια μέχρι πλήρους εξαντλήσεως 39 έτη, δηλαδή έως το 2046.

► Η εκτιμωμένη ημερήσια κατανάλωση ως το 2030 θα αυξηθεί (λόγω αναπτυσσομένων) στα 116 εκατομμύρια βαρέλια με την ετήσια απαίτηση να διαμορφώνεται στα 42,755 δισεκατομμύρια βαρέλια και εφ' όσον τα νέα κοιτάσματα αποδειχθούν πραγματικά κι' απολήψιμα (κόστος) η πλήρης εξάντληση θα έλθει σε 39,87 έτη, δηλαδή πάλι στο 2046.

► Φυσικό Αέριο (Φ.Α.)

Ανάλογη και παράλληλη είναι και η παρουσία του φυσικού αερίου με ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του την καθαρότητα και διαφορετικές συνθήκες και μεθόδους μεταφοράς του και την απ' ευθείας (όχι μέσω παραγωγής ηλεκτρισμού) χρησιμοποίησή του ως καυσίμου (συνέχιση παραδόσεως φωταερίου). Τελικώς το Φ.Α. είναι υποκατάστατο (καλύτερο) και συμπλήρωμα του πετρελαίου, γι' αυτό και στους χοντρούς υπολογισμούς, μετριέται με αναγωγή σε βαρέλια πετρελαίου. Χωρίς τη δυνατότητα αυτής της αναγωγής, ας δούμε, με τη αντιληπτή μονάδα μετρήσεως το m³, ποια είναι τα βεβαιωμένα αποθέματα και ποια η επί του παρόντος ετήσια κατανάλωση:

⇒ Παγκόσμια αποθέματα 167 τρισεκατομμύρια m³.

⇒ Παγκόσμια ετήσια παραγωγή 3,117 τρις/μύρια m³.

⇒ Επάρκεια (με σταθερή παραγωγή) για 53,5 έτη από το 2007 (υπάρχοντα στοιχεία), δηλαδή έως το 2061 - 2. Επειδή όμως σταδιακώς το ΦΑ θα κληθεί ν' αντικαταστήσει πετρέλαιο, αλλά κι' αυτόνóμως θα διατεθεί, μπορούμε να μοιράσουμε τις διαφορές για την οικονομία των υπολογισμών και συμψηφισμών και να τοποθετήσουμε το 2050 ως έτος όριο ανυπέρβλητο για τη χρησιμοποίηση οργανικών καυσίμων.

Στις διεθνείς όμως σχέσεις και ισορροπίες έχουμε κάποιες ενδείξεις για τους παίκτες του παγκόσμιου προσκήνιου. Για το χώρο μας κυρίαρχη είναι η Ρωσική Ομοσπονδία (Ρ.Ο.) εφ' όσον συντρέχει αναλογία παραγωγής κι' αποθεμάτων. Το 2007 παρήγαγε 607,4 δισεκατομμύρια m³ ΦΑ (20,2% της παγκόσμιας παραγωγής). Εφ' όσον αυτή είναι και η αναλογία αποθεμάτων, (αν και πιθανότατα είναι μεγαλύτερο το πραγματικό της ποσοστό) τότε η Ρ.Ο. έχει αποθέματα περίπου 34 τρισεκατομμυρίων m³ ΦΑ, με πρόσφατες κινήσεις μάλλον αποκτά τον έλεγχο ετήσιας παραγωγής (2007) των μεθοριακών σ' αυτή κρατών (Αζερμπαϊτζάν, Τουρκμενιστάν, Καζακστάν) ύψους 105 δισεκατομμυρίων m³ ΦΑ, με αναλογική αναγωγή παραγωγής/αποθεμάτων, προσθέτει στα δικά της, το 3,4% παγκοσμίως και στην ετήσια παραγωγή της 105 δισεκατομμύρια m³ ΦΑ.

Από μια άλλη σκοπιά το λιλιπούτειο ΚΑΤΑΡ κάθετα επάνω στο 15% των παγκοσμίων αποθεμάτων (25 τρισεκατομμύρια m³ ΦΑ) και συνδυάζοντάς, τα με την αύξηση παραγωγής πετρελαίου από 500.000 βαρέλια ημερησίως στα 1.200.000, εντός του 2008, αναδύεται σ' έναν παγκοσμίου εμβέλειας παίκτη αναπτύξεως και επενδύσεως.

Το IPAN έχει τεράστια κοιτάσματα ΦΑ. Προσπαθεί με μια κοινοπραξία με βασικό εταίρο τη γαλλική TOTAL να σχεδιάσει κι' οργανώσει την παραγωγή. Η TOTAL, εκτός από κεφάλαια, εισφέρει και την αναγκαία (Δυτική) τεχνολογία. Όμως το, από καιρού, πρόβλημα πυρηνικών δραστηριοτήτων του IPAN, οι πιέσεις (ΗΠΑ, ΕΕ) και οι απειλές του ΙΣΡΑΗΛ, δημιουργούν συνθήκες ανασφαλείς και καθιστούν ριψοκίνδυνη την επένδυση της TOTAL. Φυσικά η TOTAL απέσυρε το ενδιαφέρον της.

► Μεταφορές Ο.Κ.

Όσο σημαντική είναι η ύπαρξη και η εξόρυξη ή άντληση των ΟΚ, το ίδιο αν μη και σημαντικότερη είναι η μεταφορά τους στους τόπους διύλισης και κατανάλωσης. Για το πετρέλαιο οι θαλάσσιες μεταφορές είναι το βασικό και οικονομικώς συμφέρον μέσον. Όμως οι αγωγοί είναι αναγκαίοι για τη μεταφορά προς κι' από τα σημεία φορτώσεως κι' εκφορτώσεως, αλλά και για μεταφορές σε περιοχές απέχουσες από τη θάλασσα. Το ΦΑ κυρίως μεταφέρεται με αγωγούς επίγειους ή υποθαλάσσιους και συμπληρωματικώς θαλασσίως. Σ' αυτή την περίπτωση επιβάλλεται ή υγροποίησή του, μ' ό,τι, από πλευράς εγκαταστάσεων, κόστους κι' ασφαλείας, συνεπάγεται. Θαλάσσιες οδοί κι' αγωγοί (κυρίως) αποκτούν ιδιαίτερη γεωπολιτική σημασία. Μοιραίως θα επηρεάσουν κι' εν πολλοίς θα διαμορφώσουν την πολιτική και στρατηγική Κρατών και Συμμαχιών (συνεταιρισμών). Εκτός από τις χώρες παραγωγούς και οι χώρες διελεύσεως γίνονται παίκτες και συνέταιροι κι' ίσως ρυθμιστές. Ο βαθμός ελέγχου των μεταφορών ίσως αποδειχθεί σημαντικότερος της παραγωγής.

Προοπτικές Αντικαταστάσεως Οργανικών Καυσίμων

Η υπάρχουσα σήμερα τεχνολογία δείχνει και τις προοπτικές αντικαταστάσεως των Οργανικών Καυσίμων, είναι ουσιαστικές, δυνατές στην πραγματοποίησή τους, αλλά οραματικές (ευτυχώς). Κατά σειράν είναι:

► Οι Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας.

► Οι Ατομικοί (όχι πυρηνικοί) αντιδραστήρες, Σχάσεως Ουρανίου (και παραγωγών του).

► Οι Πυρηνικοί αντιδραστήρες, Συντήξεως αν κατασκευασθούν.

► Το Υδρογόνο.

Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας (ΑΠΕ)

Υδροηλεκτρικοί Σταθμοί, Αιολικά Πάρκα, Φωτοβολταϊκά Συστήματα και Γεωθερμικές πηγές περιλαμβάνονται στις ΑΠΕ. Οι Υδροηλεκτρικοί Σταθμοί εξαρτημένοι από τις δυνατότητες ταμιευτήρων (τεχνητές λίμνες και φράγματα) διαταράσσουν το περιβάλλον και παρεμβαίνουν, όχι πάντοτε θετικά, στη διαχείριση των υδατικών πόρων. Αιολικά Πάρκα και Φωτοβολταϊκά συστήματα απαιτούν υψηλόδαπανες κατασκευές και χώρους και η απόδοσή τους, εξαρτημένη από το αξιοποιούμενο φυσικό φαινόμενο (άνεμος, ήλιος), δεν μπορεί να είναι σταθερή

σε ποσότητα και ένταση, ώστε να έχει δυνατότητα τροφοδοσίας δικτύου διανομής, όταν οι ανάγκες (κυρίως αιχμής) την απαιτούν. Για να αποταμιευθεί η παραγόμενη ενέργεια, απαιτούνται τεράστιες εγκαταστάσεις συσσωρευτών και συστήματα μεταλλαγής τάσεων. Αντιθέτως δυνατότητες σταθεράς παραγωγής έχουν οι Γεωθερμικές Πηγές, αλλά τα μεγέθη είναι μικρά και αμελητέα.

Προσφάτως μάθαμε για το VIVACE , πρόγραμμα που εμπνεύστηκε, ερευνά, αναπτύσσει και διευθύνει ο Έλληνας καθηγητής Μιχάλης Μπερνίτσας στο Πανεπιστήμιο Μίτσιγκαν στις ΗΠΑ, με χρηματοδότηση του Ναυτικού των ΗΠΑ για το εργαστήριο ερευνών και του Υπουργείου Ενεργείας των ΗΠΑ για την εταιρεία ανάπτυξης των πρακτικών αξιοποίησής των ερευνών, δηλαδή τη μεταφορά της τεχνολογίας από το εργαστήριο στην αγορά. Ο ίδιος λέει: "το εργαστήριό μου" και "η εταιρεία μου". Το VIVACE προκύπτει από τα αρχικά των λέξεων που δηλώνουν τι κάνει και πώς το κάνει Vortex (εκ των δινών) Induced (προκαλούμενες) Vibrations (ταλαντώσεις) for (για) Aquatic (υδάτινη) Clean (καθαρή) Energy (Ενέργεια). VIVACE είναι και ιταλική λέξη της μουσικής και σημαίνει ζωντανή, γρήγορη και χαρούμενη κίνηση. Ήδη ετοιμάζεται για εγκατάσταση της πρώτης συσκευής σε ποτάμι του Ντιτρόιτ (μικρής ταχύτητας ρεύματος 1,5 κόμβων) και προβλέπει δεύτερη για τον Νιαγάρα (μεγαλύτερης ταχύτητας και ποσότητας). Επειδή πρόκειται για εξειδικευμένο αντικείμενο, περιορίζομαι να παραθέσω όσα, κατά την εκτίμησή μου, ορθώς ισχυρίζεται ο ίδιος. Πρόκειται για ένα πρόγραμμα εφαρμόσιμο όπου υπάρχουν ποτάμια, θάλασσες κι' ωκεανοί, με αξιοποίηση των φυσικών σταθερών ρευμάτων και του φαινομένου της παλίρροιας. Τα πιο αξιοσημείωτα της συνεντεύξεώς του, κατά τη γνώμη μου:

Πρώτον. Σε ερώτηση ύπαρξης σκέψεων επέκτασης του VIVACE στην Ευρώπη κι' ειδικώς στην Ελλάδα, απαντά: "Βεβαίως υπάρχει Γάλλος μαθητής μου που εργάστηκε στο εργαστήριο και μαζί με ένα συνάδελφο του έχουν αρχίσει προσπάθειες να αντιπροσωπεύσουν το VIVACE στην Ευρώπη ... Στο ΕΜΠ υπάρχουν αρκετοί καθηγητές που γνωρίζουν το VIVACE όπως ο κύριος Σ.Μ. Ασφαλώς και έχει πολλές εφαρμογές στην Ελλάδα και είναι στο χέρι μας να σχεδιάσουμε κάτι, που θα ταιριάζει στις τοπικές συνθήκες θαλασσίων ρευμάτων και οικονομικών δεδομένων. Δεύτερον. Σε ερώτηση με ποιές προϋποθέσεις θα ερχόταν να διδάξει στην Ελλάδα απαντά "Με σύζυγο επιστήμονα εργαζομένη, μικρά παιδιά στο σχολείο και με προοπτική σπουδών και κυρίως, με το Εργαστήριό μου, με έντεκα προπτυχιακούς και μεταπτυχιακούς ειδικούς επιστήμονες και την Εταιρεία μου σε πλήρη ανάπτυξη, δε έχω επί του παρόντος τέτοια δυνατότητα".

Όλες οι μορφές ΑΠΕ, εκτός ίσως του VIVACE, μπορούν με τις δουλειές και περιορισμούς να καλύψουν ανάγκες μόνον παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, μπορούν να δώσουν και κίνηση μόνον μέσω συσσωρευτών σε υβριδικά οχήματα, τα οποία όμως δεν μπορούν να επωμισθούν βαριές και μακρές μεταφορές.

Παρ' όλα αυτά οι ΑΠΕ θα διαδραματίσουν καίριο ρόλο στο επίπονο μεταβατικό στάδιο από τα Οργανικά Καύσιμα στο Υδρογόνο.

Ατομικοί Αντιδραστήρες (Σχάσεως)

Αν ο κόσμος παρέβλεπε τους φόβους των ατυχημάτων τύπου ΤΣΕΡΝΟΜΠΙΛ, της μόλυνσής των υδάτων και της διαχείρισής των αποβλήτων των υπολειμμάτων, θα είχε λυθεί το πρόβλημα παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας. Ακόμη θα προήγεται ταχύτατα η παραγωγή Υδρογόνου (ηλεκτρόλυση) και θα ελύετο το πρόβλημα κίνησης των μεταφορικών μέσων. Αυτόματα τα Οργανικά Καύσιμα και οι επιδράσεις τους θα έπαιρναν τις φυσικές διαστάσεις του χρήσιμου, αλλ' όχι αναντικαταστάτου και σπανίζοντος είδους.

Πυρηνικοί Αντιδραστήρες (Συντήξεως)

Αν και όταν κατασκευασθούν θα υπερακοντίσουν κάθε προηγούμενο ή σχεδιαζόμενο. Θα έχουν όλα τα θετικά και σχεδόν ουδέν αρνητικό, στοιχεία των Ατομικών Αντιδραστήρων. Βεβαίως το κόστος και οι υποδομές κατασκευής και λειτουργίας επιβάλλουν, όπως και ήδη γίνεται, παγκόσμια συνεργασία. Ένα και μόνο κράτος, όσο οικονομικά εύρωστο κι' επιστημονικά και τεχνολογικά προηγμένο κι' αν είναι, δε μπορεί να επωμισθεί το βάρος αυτής της προσπάθειας. Η κατασκευή αυτών των αντιδραστήρων κυριολεκτικώς θα επιβάλλει Παγκόσμια Διακυβέρνηση.

Υδρογόνο

Όλες οι κατευθύνσεις εξελίξεων δείχνουν ως την τελική και τέλεια Ύλη παραγωγής αποθηκεύσεως και μεταφοράς ενέργειας το ΥΔΡΟΓΟΝΟ.

Το παίρνουμε από το νερό, όταν το χρησιμοποιήσουμε για να μας αποδώσει ενέργεια, ξαναγυρίζει στο νερό. Δεν πρόκειται για το "αεικίνητο" αλλά για διαδικασία μετατροπής ενέργειας, με τις αντιστοιχούσες ανάλογες "απώλειες", αφού για να πάρουμε Υδρογόνο με τη διαδικασία της ηλεκτρολύσεως δαπανούμε ηλεκτρική ενέργεια.

Όπως είναι γνωστό κάθε μετατροπή ενέργειας συνοδεύεται από απώλειες (διαρροές), άρα και κόστος. Αν επιχειρήσουμε χρησιμοποιώντας την παραγωγή των γνωστών και λειτουργουσών ΑΠΕ (Πλην της υπό μελέτη κι' έρευνα VIVACE) να πάρουμε υδρογόνο θα έχουμε έλλειμμα ενέργειας προοδευτικώς αυξανόμενο, εκτός αν καλύψουμε τη γη και τις όποιες κατασκευές με συλλεκτικές και μετατροπείς ενέργειας ηλιακής, αιολικής και φωτοβολταϊκής σε ηλεκτρική και κατασκευάσουμε τεράστιους συσσωρευτές αποθηκεύσεώς της, με κόστος αβάστακτο και συνέπειες αφόρητες.

Γεωπολιτικές Συνέπειες των Επιφανομένων Αλλαγών

Το αίτημα (ερώτημα) προϋπάρξεως αυγού και κότας είναι ακόμη αναπάντητο.

Η γέννηση όμως της απαιτήσεως πορείας προς το Υδρογόνο είναι αναπόφευκτη και η επώασή της επίπονη και δαπανηρή κι' οδυνηρότερη του τοκετού.

Ήδη η τιμή αντικατάστασης καταβάλλεται προ της εμφανίσεως. Μέχρις ότου δε συντελεσθούν όσα απαιτούνται για να φθάσουμε στην ημέρα του καθαρού Υδρογόνου τα Οργανικά Καύσιμα, κυρίως Πετρέλαιο και ΦΑ, και οι αναποφεύκτως εκπεμπόμενοι φυσικοί και πολιτικοκοινωνικοί ρύποι, θα επηρεάζουν και ίσως καθορίζουν τα επί γης τεκταινόμενα. Έρευνες αναζητήσεως

κοιτασμάτων κι' εγκαταστάσεις εξορύξεως κι' αντλήσεως θ' απορροφούν ανυπολόγιστα κεφάλαια και τα δίκτυα (αγωγοί) μεταφορών θα υφαίνουν το δίχτυ της μαύρης αράχνης στην επιφάνεια του πλανήτη. Όλοι σπεύδουν να συμμετάσχουν, με προκατανεμημένες όμως πιθανότητες, στην παραγωγή Ο.Κ. Όλοι επιζητούν να σκαφτούν αύλακες διόδου αγωγών στη γη τους, ώστε απ' τα διόδια να μειώσουν το κόστος προμηθείας των Ο.Κ. και να πάρουν κάποιο μερίδιο προστιθεμένης αξίας από τη διέλευσή τους. Οι χώρες παραγωγής, όσες δεν είναι αρκούτως μεγάλες κι' ισχυρές ή στηριγμένες σε ισχυρές προστατευτικές Συμμαχίες (με τ' ανταλλάγματα που θα τους επιβληθούν) θα φοβούνται. Αναγκαστικώς θα συμβιβάζονται ή θα υποτάσσονται, αλλιώς θα καταλαμβάνονται για να συμμορφωθούν σε κάποια προγράμματα εκσυγχρονισμού ή αναμορφώσεως. Άλλες χώρες παραγωγοί ή πιθανοί παραγωγοί, που η κατάληψη ή η συμμαχική σύναψίς τους είναι δύσκολη ή ασύμφορη, υποβάλλονται σε δοκιμασίες ατερμόνων εμφυλίων ή σε φοβίες απειλών γειτόνων. Κατά το δεύτερον ήμισυ του 20ου αιώνα, με την ουσιαστικώς πλασματική διπολικότητα επικυριαρχίας, επιβλήθηκαν αρχές, κανόνες και διαδικασίες γεωπολιτικών εντάξεως, υποταγής, συμμαχιών και συνεργασιών, προς τους επικυριαρχούντες εκάστου Πόλου. Άφησε όμως και περιθώρια υπέρξεως, τύποις έστω, αδεσμεύτων. Από την τελευταία όμως 10ετία του 20ου και μέχρις προεισπράξεως εις το ακέραιον της, πάντοτε προς τα άνω αναθεωρούμενης, "τιμής αντικαταστάσεως", δεν γίνονται ανεκτές "ιδιόρρυθμες" ιδιαιτερότητες εθνικής συνειδήσεως ή ηθικών αντιρρήσεων. Όσοι τις εκδηλώνουν ή θα τις εκδηλώσουν θα στραγγαλισθούν μέχρις αποπνιγμού, από τους πραγματικούς πανεπόπτες. Παρεπιπτόντως αυτό συμβαίνει και σε προσωπικό ατομικό πεδίο, σ' όλες τις ομοιογενώς διαμορφούμενες κοινωνίες.

Ποιες χώρες θα διολισθήσουν από αυτό το πλέγμα και τέλμα, εκτός από τις προαναφερθείσες ισχυρές παραγωγούς και εμπορεύμενες; Όσες, σε ανύποπτο με τα τεκταινόμενα χρόνο και για ανεξάρτητο από αυτά λόγο, προνόησαν και συνομολόγησαν συμμαχίες και συνεταιρισμούς όπως οι χώρες της ΕΕ και η ΕΕ στο σύνολό της. Γι' αυτό όμως απαιτείται ισορροπία κι' ισοσταθμιστική θέση και πολιτική με τις Σύμμαχες ΗΠΑ και την εταίρο Ρ.Ο., προς την οποίαν πρέπει να συνεχισθεί η οσμωτική τάσις σχέσεων, ώστε να υπερκερασθούν προβλήματα και με άλλες χώρες παίκτες κι' ανταγωνιστές του διαμορφούμενου διεθνούς περιβάλλοντος.

Σ' αυτό το ανταγωνιστικό και διαγκωνιστικό περιβάλλον, της μεταβατικής προς το Υδρογόνο περιόδου, θα δοκιμασθούν και θα κριθούν οικονομικά, πολιτικά και κοινωνικά οι μεγάλες, πληθυσμιακά, αναπτυσσόμενες χώρες.

Ήδη το G8 απ' την Ιαπωνία έστειλε το πρώτο μήνυμα. Σύντομα θ' αρχίσουν να φαίνονται καθαρά οι επιπτώσεις του δυωνύμου "Ακριβό Πετρέλαιο - Αδύναμο Δολλάριο" στα μετρούμενα οικονομικά μεγέθη και τους δημοσιονομικούς δείκτες της Κινεζικής και της Ινδικής Οικονομίας. Στη συνέχεια, οι, αναποτρέπτου συνδέσεως, ταινιόδρομοι θα μεταφορτώσουν τ' αποτελέσματα στις κοινωνίες και τις λειτουργίες τους και βεβαίως στην πολιτική (Σύστημα, Όργανα, Κόμματα, Πρόσωπα). Τις αναμένω ηχηρές. Προσωπικώς έχω γι' αυτές τις χώρες άποψη αιρετική κι' επιμένω σ' αυτήν. Είναι χώρες συμμετέχουσες

στα παγκόσμια, κυρίως λόγω πληθυσμιακού μεγέθους, αλλά όχι ρυθμιστές των εξελίξεων. Επειδή είναι πελάτες στην αγορά ενεργοπαραγωγών και πρώτων Υλών και παράγουν κι' εξάγουν προϊόντα μεταποίησης εντάσεως εργασίας.

Οι αγορές είναι αναπόφευκτες και ακρίβυναν και θ' ακριβύνουν κι' άλλο. Οι εξαγωγές μοιραίως θα μειωθούν. Οι προσδοκίες βελτιώσεως του βιοτικού επιπέδου έχουν στο μεταξύ εμπεδωθεί στον κοινωνικό κορμό, (Της έχει υποσχεθεί το Σύστημα) η επιβράδυνση η αναστολή και πλέον άμεσα η αντιστροφή θα ταραξεί τον κοινωνικό κορμό. Ίδωμεν.

Στη Βραζιλία το Σάντος έκανε το θαύμα του μετά τον καφέ, σερβίρει τώρα και πετρέλαιο σε μεγάλες ποσότητες, αλλά και βάθος. Η τιμή του πετρελαίου όμως προεξοφλεί τις δυνατότητες επωφελούς άντλησης κι' ασφαλούς εμπορίας. Έτσι μάλλον θα διορθωθεί το λάθος του κ. Λούλα με τα βιοκαύσιμα.

Η Ρ.Ο., αν δεν τις προκύψουν προβλήματα τύπου Τσετσενίας ή νέων εγχρώμων επαναστάσεων, μπορεί να χαμογελάει αυτάρεσκα, ειρωνικά και σαρκαστικά. Έχει μάλλον μεγαλύτερα αποθέματα πετρελαίου και ΦΑ. Έχει τεχνολογία και δυνατότητες ατομικών αντιδραστήρων. Προφανώς, ας μην το ανακοινώνει, αναπτύσσει τεχνολογία παραγωγής Υδρογόνου. Μέχρις ότου ο κόσμος απαλλαγεί από τα Ο.Κ. θα αντλεί και θα διακινεί πετρέλαιο και ΦΑ. Βεβαίως χρειάζεται να υπερπηδήσει φραγμούς και να παρακάμψει υφάλους. Πρακτικώς με το δίκτυο των αγωγών που υπάρχουν, κατασκευάζονται ή σχεδιάζονται για ν' αποκλεισθεί το Ρωσικό μονοπώλιο, κυρίως για το ΦΑ, αλλά και για το πετρέλαιο, ευνοείται η Ρ.Ο., γιατί της προσφέρονται μεγαλύτερες δυνατότητες μεταφοράς. Δίκτυα σχεδιασμένα για εξυπηρέτηση άλλων παραγωγών, χωρών, κυρίως ΦΑ, τελικά θα διοχετεύσουν προϊόντα Ρωσικά ή Ρωσικού Ελέγχου.

Η Αφρική, μετά τα προσδοκόμενα σημαντικά κοιτάσματα του Κονγκό - Βραζαβίλ, ελπίζει στην ανάπτυξη μιας προσοδοφόρου περιοχής. Το βασικό πρόβλημα που υπάρχει στην Υποσαχάρια Αφρική είναι ποιοι κεφαλαιούχοι απ' έξω, με ποιους εγχώριους, με ποιες συνθήκες, εξαρτήσεις κι' αλληλοδεσμεύσεις θα συμπράξουν για την αξιοποίηση των όποιων πλουτοπαραγωγικών πηγών και κατ' επέκτασιν ποιες θα είναι οι επιπτώσεις στον πληθυσμό. Μια νέα Νιγηρία δεν είναι και η καλύτερη προοπτική.

Παρ' ότι το μέλλον των ΟΚ φαίνεται ορισμένο (2040 - 2050), για τη μεσολαβούσα μεταβατική περίοδο η μεταφορά τους (Αγωγοί - Ναυτιλία) και ο έλεγχος οδών και μέσων θα εξελιχθεί σε κύριο παράγοντα επηρεασμού και καθορισμού των διεθνών εξελίξεων. Οι τιμές των Ο.Κ. θα επηρεάζουν και θα επηρεάζονται από τις στρατηγικές επιλογές και τις επιδιώξεις των κυρίων παικτών και ρυθμιστών. Δεν θα είναι πάντοτε ανοδικές κι' ίσως δεν θα επιτυγχάνουν τα στοχευόμενα ή επιδιωκόμενα αποτελέσματα το παιχνίδι όμως θα καθορίζει τα του κόσμου μέχρι την πλήρη αποδέσμευσή του από τα Ο.Κ.

Περιθώρια και Δυνατότητες -Ελληνικής Συμμετοχής και Παρεμβάσεων

Είναι προφανές ότι μέχρι λήξεως του καιρού των ΟΚ υπάρχουν τομείς στους οποίους θα εκδηλωθούν

ενέργειες και δραστηριότητες, όπως:

- ▶ Η παραγωγή Ο.Κ.
- ▶ Η διακίνηση των Ο.Κ.
- ▶ Η ανάπτυξη των εναλλακτικών μεθόδων παραγωγής ενέργειας ΑΠΕ, Ατομική (Σχάσεως), Πυρηνική (Συντήξεως)
- ▶ Η προοδευτική εισαγωγή του Υδρογόνου.

Πού και πώς μπορεί να παρέμβει και να συμμετάσχει η ΕΛΛΑΣ σε κάθε έναν εξ αυτών;

Παραγωγή ΟΚ.

Ακόμη και αν διαπιστωθεί ύπαρξις πετρελαίου, σε αξιοποιήσιμες ποσότητες, είναι λόγω των πολλαπλών επιπτώσεων, δύσκολο να βασισθεί η Ελλάς σ' αυτό το γεγονός. Μια πρόσφατη αναφορά ρωσικού ενδιαφέροντος για το βορειοελλαδικό χώρο δεν αρκεί για στήριξη προσδοκιών.

Το ίδιο συμβαίνει και με το ΦΑ. Επομένως η παραγωγή ΟΚ δεν δίνει δυνατότητες.

Διακινήσεις Ο.Κ

Στις θαλάσσιες μεταφορές η Ελλάς είναι κυρίαρχος κυρίως στο πετρέλαιο. Επιβάλλεται να διατηρηθεί και ν' αναπτυχθεί ακόμη περισσότερο η συμμετοχή σ' αυτόν τον τομέα. Παράλληλως δε η ελληνική πλοιοκτησία να ελληνοποιήσει (Σημαία) τα πλοία της, ώστε να αυξηθούν και τα έσοδα του κράτους, αλλά και κυρίως να ενισχυθεί η διεθνής φωνή του. Αν αυτή η ανάπτυξις συνδυασθεί με σύγχρονη μεταφορά των ναυτιλιακών χρηματοοικονομικών δραστηριοτήτων και των συναφών εγκαταστάσεων, στην Ελλάδα, τότε έσοδα, ισχύς και διεθνής φωνή θα επηρεασθούν λίαν σημαντικώς.

Οι αγωγοί Πετρελαίου και ΦΑ είναι ο έτερος τομέας μεταφορών. Έγιναν λάθη μέχρι πρότινος, όπως η δρομολόγηση του αγωγού Φ.Α. από ΠΥΡΓΟΥ (BURGAS) μέσω ΣΟΦΙΑΣ προς ΠΡΟΜΑΧΩΝΑ, αντί της συντόμου οδού προς ΟΡΜΕΝΙΟ. Έτσι η ΠΓΔΜ συνδέθηκε με τη ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ (ΚΙΟΥΣΤΕΝΤΗΛ) αντί με την ΕΛΛΑΔΑ (ΓΕΥΓΕΛΗ) κι' η ΑΛΒΑΝΙΑ και το ΚΟΣΥΦΟΠΕΔΙΟ θα συνδεθούν με τα ΣΚΟΠΙΑ αντί με την ΕΛΛΑΔΑ.

Τώρα πλέον ακολουθείται ορθή πολιτική με προοπτική. Σ' αυτήν πρέπει, να επιμείνουμε με συνέχεια και συνέπεια. Ακόμη οφείλουμε να αναλάβουμε πρωτοβουλίες και δαπάνες, ώστε να προηγηθούμε, σε σχεδιασμούς και κατασκευές, ελκυστικές, έναντι των ανταγωνιστικών προγραμμάτων.

Ανάπτυξις Εναλλακτικών Μεθόδων Παραγωγής Ενέργειας, ΑΠΕ, Ατομική, Πυρηνική

Η Ελλάς έχει Ήλιο, Άνεμο, Ποτάμια και Θάλασσα. Χωρίς υπερβολές μπορεί να τα αξιοποιήσει. Με δεδομένη την ανάγκη αποθηκεύσεως της παραγομένης ενέργειας (Συσσωρευτές) οφείλουμε να προωθήσουμε κατασκευές για ικανοποίηση τοπικών αναγκών, αυτοεξυπηρετήσεως μικρών εγκαταστάσεων όπως οικιών, ξενοδοχείων και βιοτεχνικών δραστηριοτήτων. Παράλληλως και συγχρόνως, πρέπει και μπορεί να αναπτυχθεί σύστημα διαχειρίσεως και διανομής πλεοναζούσης και αποθηκευμένης Ενέργειας. Η Ατομική Ενέργεια και τα Φωτοβολταϊκά Συστήματα πρέπει να κυριαρχήσουν. Υπάρχουν περιοχές κυρίως νήσοι ιδιαίτερος πρόσφορες όπως π.χ. η Μακρόνησος, η Γαύδος, η Δία, η Αστυπάλαια κ.α.

Ατομική και Πυρηνική Ενέργεια δεν ήταν και δεν είναι κατάλληλες για την Ελλάδα.

Το VIVACE πρέπει να προσελκύσει άμεσα κι' έντονα το ελληνικό ενδιαφέρον. Είναι τομέας διεκδικήσεως πρωτοπορίας και τεχνολογικής υπεροχής.

Το σύνολο των δυνατοτήτων παραγωγής ενέργειας εκ των ΑΠΕ, εάν, έστω και τώρα, ενδιαφερθούμε, θα αποδειχθεί κρίσιμο και χρήσιμο. Θα συμβάλλει στην σχετική απεξάρτηση από τα ΟΚ και συγχρόνως θα δώσει την απαραίτητη ενέργεια για την ανάπτυξη τεχνολογίας παραγωγής και αποθηκεύσεως Υδρογόνου.

Υδρογόνο

Το Υδρογόνο αποτελεί το αδήριτο μέλλον, ως ύλη παραγωγής, αποθηκεύσεως και μεταφοράς ενέργειας. Απαιτεί περίσσειμα ενέργειας για να είναι συμφέρουσα οικονομικώς η χρήση του, εκτός αν αναδειχθούν άλλες, οικονομικότερες, μέθοδοι παραγωγής του. Η μόνη φθηνή και άφθονη ενέργεια παράγεται από τους Ατομικούς Αντιδραστήρες και θα παραχθεί (;) από τους Πυρηνικούς Αντιδραστήρες. Η Ελλάς δεν διαθέτει αυτήν την πηγή. Δύναται όμως, εκμεταλλευόμενη τις ΑΠΕ, που αναφέρθηκαν και τις γεωθερμικές της πηγές (ΝΙΣΥΡΟΣ), να προχωρήσει στην ανάπτυξη τεχνολογίας (ειδικής μικροτεχνολογίας) παραγωγής Υδρογόνου, παραγωγής κυψελών αποθηκεύσεως Υδρογόνου (Αλουμίνιο), αποθηκεύσεως και μεταφοράς των Κυψελών. Επίσης και στην ανάπτυξη τεχνολογίας συνδέσεως μικρών παραγωγών και διαχειρίσεως διακινήσεως ενέργειας.

Εάν αυτά δεν γίνουν θα μείνουμε εσαεί Πελάτες - Καταναλωτές χωρίς προστασία και θα πληρώσουμε υπερτιμημένη την τιμή αντικαταστάσεως των Ο.Κ.

Η προαιρετική σας συνδρομή προς το περιοδικό μας μέσω του λογαριασμού **142-002101-07346**

ALPHA Bank ή μέσω ταχυδρομικής επιταγής,

τυγχάνει εκτιμήσεως εκ μέρους της ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ.,

η οποία και σας θεωρεί

παράγοντες βελτιώσεώς του

**"ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΗ Ν/Α ΕΥΡΩΠΗ - ΑΓΩΓΟΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ -
Ε/Τ ΣΧΕΣΕΙΣ - ΠΓΑΜ - ΚΥΠΡΙΑΚΟ -
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΥΤΕΡΗ Μ. ΑΝΑΤΟΛΗ"**

ΑΤΑ 10 - 11- 12 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2009

**"Γενική Πολιτική της Τουρκίας ως Περιφερειακής Δύναμης στην Εγγύτερη Περιοχή του
Στρατηγικού Ενδιαφέροντος της Ελλάδος"**

Ομιλητής ο Καθηγητής κ. Η. Ηλιόπουλος

Κύρια Σημεία Διαλέξεως

α. Παρουσίαση Κειμένων Διεθνούς Τύπου αφορώντων στον αναβαθμισμένο ρόλο της Τουρκίας ως Περιφερειακής Δυνάμεως και Κομβικού Κράτους για την Στρατηγική των ΗΠΑ.

β. Ανάλυση Εννοιών Στρατηγικού Βάθους και Γεωπολιτικού Δυναμικού :

Τα μακροδοδεδομένα της αντικειμενικής πολιτικής μπορούν να αποδοθούν συνοπτικώς με δύο όρους :

- Στρατηγικό Βάθος
- Γεωπολιτικό Δυναμικό

Τον πρώτον όρο εισήγαγε στην βιβλιογραφία και στον δημόσιο διάλογο ο πολὺς Αχμέτ Νταβούτογλου, ο διάσημος σύγχρονος Τούρκος θεωρητικός της Γεωπολιτικής και της Στρατηγικής, διατελέσας Σύμβουλος του Πρωθυπουργού Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν επί εξωτερικών ζητημάτων και, εν τω μεταξύ, διορισθείς υπό του τελευταίου ως (εξωκοινοβουλευτικός) Υπουργός των Εξωτερικών της Τουρκίας.

Τον δεύτερον όρο εισήγαγε, χρόνια προ του Νταβούτογλου, ο κορυφαίος Έλληνας ιστορικός, φιλόσοφος και θεωρητικός της Στρατηγικής, Παναγιώτης Κονδύλης.

Λαμβανομένου υπόψιν ότι οι λοιποί εκλεκτοί εισηγητές ανεφέρθησαν ήδη, και δη δια μακρού, στην σκέψη του Νταβούτογλου και, κατ'ακολουθίαν, στην έννοια του στρατηγικού βάθους, ο έχων την τιμή να σας ομιλεί θα εστιάσει στην έννοια του γεωπολιτικού δυναμικού.

Ως γεωπολιτικό δυναμικό ορίζεται, κατά Κονδύλην, η *"ιστορικοκοινωνική παρουσία ενός συλλογικού υποκειμένου που με την πολιτική και λοιπή δυναμική του γεμίζει ορισμένο γεωγραφικό χώρο"*.

Προκειμένου να καταστεί καλλίτερα αντιληπτή η περί ης ο λόγος έννοια, χρήσιμη είναι μία συγκριτική αντιπαραβολή του γεωπολιτικού δυναμικού της Τουρκίας προς εκείνο της Ελλάδος. Γράφει ο Κονδύλης :

"(....) Το γεωπολιτικό δυναμικό της ελληνικής πλευράς αποτυπωνόταν κατά τον 19ο αιώνα, και ίσαμε το σημαδιακό έτος 1922, πολύ περισσότερο στο έθνος παρά στο κράτος. Το έθνος ήταν κατά πολύ ευρύτερο από το κράτος, απλωνόταν από την Ουκρανία ως την Αίγυπτο και

από τις παρακαυκάσιες χώρες ως τις ακμαίες παροικίες των Βαλκανίων και της κεντρικής και δυτικής Ευρώπης. Το κράτος ζητούσε να επεκταθεί, για να κλείσει μέσα του τουλάχιστον όσα τμήματα του έθνους βρίσκονταν εκάστοτε στις παρυφές του, και αυτό το κατόρθωσε, μετά την ένωση των Ιονίων νήσων, προ παντός με τους Βαλκανικούς Πολέμους, φτάνοντας σε μιαν ανεπανάληπτη κορύφωση το 1920.

Έκτοτε αρχίζει η αντίστροφη μέτρηση, που διαρκεί ως σήμερα. Το έθνος συνέπεσε εν τέλει με το κράτος, όχι γιατί το κράτος διευρύνθηκε, αλλά γιατί το έθνος ακρωτηριάστηκε και συρρικνώθηκε, γιατί αφανίσθηκε ή εκτοπίσθηκε ο ελληνισμός της Ρωσίας (μετά το 1919), της Μ. Ασίας (μετά το 1922), των Βαλκανίων και της Μέσης Ανατολής (ιδίως μετά το 1945). Ακολούθησε η εκδίωξη του ελληνισμού από την Κωνσταντινούπολη (1955) και την βόρειο Κύπρο (1974), ενώ σήμερα παρευρισκόμαστε μάρτυρες της αποσύνθεσης και της μαζικής φυγής του ελληνισμού της Βορείου Ηπείρου.

Πρόκειται για μιαν εξαιρετικά πυκνή αλυσίδα εθνικών καταστροφών μέσα σε διάστημα ελάχιστο από ιστορική άποψη - εβδομήντα μόλις χρόνια. Και οι καταστροφές αυτές δεν επιδέχονται αναπλήρωση ή αντιστάθμιση (...)".

Σημειωτέον, εξ άλλου, ότι ο Κονδύλης κλείνει την ανωτέρω εκθεθείσα, άκρως συνοπτικήν, ανασκόπηση με την *"θλιβερότερη ίσως διαπίστωση"* :

"Το ελληνικό κράτος δεν στάθηκε σε καμία φάση ικανό να προστατεύσει αποτελεσματικά τον ευρύτερο ελληνισμό και να αναστείλει τη συρρίκνωση ή τον αφανισμό του (...). Η αποδεδειγμένη ανικανότητα του ελληνικού κράτους να υπερασπίσει το ελληνικό έθνος - δηλαδή να επιτελέσει την κατ'εξοχήν αποστολή του - συνιστά τον ανησυχητικότερο οινόν για το μέλλον. Γιατί ήδη το ελληνικό κράτος βαθμηδόν φανερώνεται ανήμπορο να προστατεύσει ακόμα και το έθνος που βρίσκεται εντός των συνόρων του".

Ας δούμε τώρα την εξέλιξη του γεωπολιτικού δυναμικού της Τουρκίας : *"Ενώ το ελληνικό κράτος συρρικνωνόταν ακατάπαυστα για να συμπέσει με ένα κράτος, του οποίου τα σύνορα είχαν ουσιαστικά διαμορφωθεί ήδη από το 1913, η Τουρκία διήνυσε τον αντίθετο ακριβώς δρόμο : τα σύνορα του οθωμανικού κράτους συρρικνώθηκαν, για να συμπέσουν λίγο-πολύ, την επαύριο του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, με τα σύνορα*

μέσα στα οποία όφειλε να ζήσει στο εξής το τουρκικό έθνος. Χάρη στη μεγάλη προσωπικότητα του Κεμάλ, η απότομη και οδυνηρή αυτή μετάβαση όχι μόνο δεν συνεπέφερε τον πολιτικό κατακερματισμό, αλλά απ'έναντίς συνδέθηκε μ' ένα μεταρρυθμιστικό έργο, μ' ένα νέο αίσημα ανάταξης και με μία νέα συλλογική μυθολογία, απ'όπου η Τουρκία μπορεί να αντλεί άμεσα ακόμα και σήμερα, πάνω από μισόν αιώνα αργότερα.

Από την άλλη μεριά, παρέμειναν ενεργά ζωτικά κατάλοιπα οθωμανισμού, διάχυτα και από καιρό σε καιρό πιεστικά ρεύματα μουσουλμανικού λαϊκισμού, προβλήματα μειονοτήτων, ανισομέρειες περιφερειακές και αγκυλώσεις κοινωνικές - και όλα αυτά συνιστούσαν και συνιστούν ένα αντιφατικό πλέγμα"

Εν προκειμένω, είναι λίαν ενδιαφέρον να εξετάσουμε νηφάλια αυτές τις περιλάλητες "εσωτερικές αντιφάσεις" της Τουρκίας, ούτως ώστε να εκτιμήσουμε τον βαθμό της πραγματικής επιδράσεώς τους στην σχεδίαση και άσκηση της τουρκικής πολιτικής στον ευρύτερο χώρο στρατηγικού ενδιαφέροντος της Ελλάδος. Επ'αυτού η επιχειρηματολογία του Κονδύλη είναι κρυστάλλινη και ακαταμάχητη :

"....θα ήταν όμως μεγάλο λάθος να θεωρήσει κανείς τις εσωτερικές αντιφάσεις και διαμάχες, που σηματοδούν βαθιά το τουρκικό έθνος, ως παράγοντα με αναγκαστικά αρνητική επίδραση πάνω στο γεωπολιτικό του δυναμικό.

Ο Machiavelli (Μακιαβέλλι), που ασφαλώς κάτι εγνώριζε από πολιτική, υπογράμμιζε ότι την αδιάκοπη επέκταση της Ρώμης προς τα έξω την προκαλούσαν οι συνεχείς διενέξεις μεταξύ πληβείων και πατρικίων στο εσωτερικό, ακριβώς δηλαδή ό,τι θα μπορούσε να θεωρηθεί η αγιάτρευτη πληγή της πόλης".

Ωστε, λοιπόν, "οι εσωτερικές τριβές και αντιφάσεις, σε ορισμένες τουλάχιστον περιπτώσεις, θέτουν σε κίνηση μιαν χειμαρρώδη επεκτατική ορμή. Αν αυτό γίνει πράγματι, τότε ό,τι στα προκατειλημμένα μάτια των "εκσυγχρονισμένων" και "πολιτισμένων" "δημοκρατών" εμφανίζεται ως "υπανάπτυξη" και άρνηση της "κοινωνίας των πολιτών", μεταβάλλεται σε ιδεώδες μίγμα για την άσκηση επιθετικής εξωτερικής πολιτικής με όλα τα μέσα. Μάζες μισοχορτασμένων ή μισοπεινασμένων, ικανών να φανατισθούν και να πεθάνουν, ζυμωμένων ακόμα με τις πατριαρχικές αξίες - μάζες τέτοιες, καθοδηγούμενες από ξεσκολισμένες, μακροπρόθεσμα και ψυχρά σκεπτόμενες διπλωματικές και στρατιωτικές ελίτ, αποτελούν όργανο επέκτασης πολύ προσφυέστερο από ένα πλαδαρό κοινωνικό σώμα αιωρούμενο γύρω από τον μέσο όρο μιας γενικής ευημερίας, όπου ύψιστη αποστολή της πολιτικής ηγεσίας είναι ακριβώς να εγγυάται τη διατήρηση αυτού του μέσου όρου και αυτής της πλαδαρότητας".

Ειδικότερα ως προς την περιθρύλητη διαμάχη μεταξύ Τουρκικής Στρατογραφειοκρατίας και Πολιτικών, Κεμαλισμού και Ισλαμιστών ή "Ευρωπαϊστών" και Ισλαμιστών και τα τοιαύτα, οι προ 12ετίας γενόμενες παρατηρήσεις του ιστορικού και θεωρητικού της Χαϊδελβέργης ηχούν κυριολεκτικώς προφητικές :

"...σε σχέση με τη σημερινή Τουρκία, είναι πρακτικά αδιάφορο σε ποιο χωνευτήρι θα συντηχθούν οι αντιφάσεις, σε ποια κοίτη θα μπουν και με ποια πρόσημα θα προβάλλουν, αν δηλαδή θα πάρουν μάλλον ισλαμική, μάλλον στρατιωτικο-κεμαλική ή μάλλον οικονομικο-

πολιτική ("δυτική") χροιά. Μπροστά στην επεκτατική εκδίπλωση του γεωπολιτικού δυναμικού όλα αυτά είναι επιφανειακά και συμβεβηκότα, πολύ περισσότερο γιατί, όποια ελίτ και αν πάρει στα χέρια της μακροπρόθεσμα τα ηνία, για να προσελκύσει κατά το δυνατόν ευρύτερες μάζες, θα καταφύγει σ'έναν ελαστικό ιδεολογικό εκλεκτισμό. Οι "κεμαλιστές" στρατιωτικοί, οι οποίοι το 1997 καταπολεμούν τον "ισλαμισμό" φοβούμενοι ότι δεν μπορούν πλέον να τον ελέγξουν, ενθάρρυναν μετά το πραξικόπημα του 1980 μετριοπαθείς θρησκευτικές τάσεις θέλοντας να τις χρησιμοποιήσουν ως αντίβαρο εναντίον του αριστερού ριζοσπαστισμού. Το ίδιο έκανε και ο πρωθυπουργός Οζάλ λίγο αργότερα, παρά τον κατά τα άλλα φιλελεύθερο-οικονομιστικό προσανατολισμό του".

Ο Κονδύλης είχε πλήρη επίγνωση μιας πολυλαπλώς επιβεβαιωθείσης ιστορικής αληθείας, ότι δηλαδή οι εσωτερικές αντιφάσεις επιδρούν παραλυτικά στους ανίσχυρους, ενώ αποδεσμεύουν επεκτατικές δυνάμεις σε όσους έχουν εκ των πραγμάτων ένα τέτοιο γεωπολιτικό δυναμικό, ώστε δεν τους απομένει παρά το άλμα ή η φυγή προς τα εμπρός.

Με άλλους λόγους : "τα βαθύτερα στρώματα της ιστορικής και κοινωνικής ύπαρξης ενός συλλογικού υποκειμένου προσδιορίζουν το πώς θα λειτουργήσουν οι εσωτερικές του αντιφάσεις".

Στην προκειμένη περίπτωση, της σημερινής Τουρκίας, στο εσωτερικό της δρουν "αχαλίνωτες στοιχειακές δυνάμεις", οι οποίες "ωθούν τις εσωτερικές αντιφάσεις προς την επέκταση".

Πρώτη εξ αυτών είναι η πληθυσμιακή έκρηξη.

Εύλογη η ένστασις, βεβαίως, ότι θα ήταν ιστορικά και κοινωνιολογικώς αβάσιμος να δεχθεί κανείς μιαν ευθύγραμμη αιτιώδη σχέση μεταξύ πληθυσμιακής εκρήξεως και επεκτατικής επιδιώξεως, με την απτή στρατιωτική σημασία του όρου. Ο ιστορικός και φιλόσοφος της Χαϊδελβέργης συνεκτιμά την ένσταση αυτή, θεωρεί, όμως, ότι "εξ ίσου επιπόλαιο θα ήταν να παραβλέψει (κανείς) το πλέγμα των παραγόντων που γεννιούνται ή ενεργοποιούνται υπό τις συνθήκες αυτές".

Και, αφού αναφέρεται στην εκβιομηχάνιση και την εν γένει οικονομική ανάπτυξη της Τουρκίας, τον μέσο ετήσιο ρυθμό αυξήσεως του εγχωρίου προϊόντος, την αλματώδη αύξηση των ενεργειακών αναγκών της και την επιδιωκόμενη από τουρκικής πλευράς απόκτηση ατομικών αντιδραστήρων "με όχι αμελητέες στρατιωτικές συνέπειες", εστιάζει στο - κατά την κρίσιν του ομιλούντος - σηματικότερον :

"....αλλά ας αφήσουμε στην άκρη τα ποσοτικά μεγέθη, για να επισημάνουμε τους ποιοτικούς συντελεστές, την ειδική εκείνη ατμόσφαιρα, ανησυχία, κινητικότητα και ερεθιστικότητα που δημιουργείται εκ των πραγμάτων μέσα σε μια κοινωνία, πάνω από τα μισά μέλη της οποίας είναι νεώτερα των 25 ετών.

Αυτή η πληθώρα διάχυτης και ακαταστάλαχτης ανθρώπινης ενέργειας ζητεί να διοχετευθεί, και μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ότι, πέρα από - ή και παράλληλα με - τη στενά εννοούμενη οικονομική δραστηριότητα, θα διοχετευθεί σε δραστηριότητες συναπτόμενες άμεσα ή έμμεσα με τον προσδιορισμό και την έμπρακτη προάσπιση της τουρκικής ταυτότητας και της θέσης της μέσα στον κόσμο.

Μόνον εκεί όπου κοχλάζει νεανικό αίμα γεννιούνται ιδέες ικανές να κινητοποιήσουν μάζες, όσο

"πρωτόγονες" κι αν φαίνονται οι ιδέες αυτές στα μάτια δημογραφικά φθινόντων γειτόνων, εκλεπτυσμένων από την ξαφνική ευζωία, ή διανοουμένων που εξ επαγγέλματος παράγουν ιδεολογίες του ειρηνιστικού ευδαιμονισμού υπό τις διαφορετικότερες μορφές".

Προδήλως, δεν χωρεί αμφιβολία ότι οι εσωτερικές διεργασίες της γείτονος είναι, και θα παραμείνουν, πληγή πλείστων όσων εσωτερικών αντιφάσεων και συγκρούσεων, άρα "στο προβλεπτό μέλλον η Τουρκία θα συνεχίζει να συγκλονίζεται από μian διαρκή εσωτερική αναταραχή", όπως με περισσήν οξυδέρκεια σημείωνε ο Κονδύλης προ 12ετίας. Πλην όμως, με ακόμη μεγαλύτερη διορατικότητα αποτολμούσε μian πρόγνωση για το "πώς θα λειτουργήσουν κατά πάσαν πιθανότητα οι αντιφάσεις και οι ταραχές αυτές προς τα έξω" και προδίκασε ότι "όλες οι συγκρουόμενες πλευρές, καθώς ανατιμάται συνεχώς το γεωπολιτικό δυναμικό της χώρας, συγκλίνουν σε μian κοινή αντίληψη περί τουρκικής αποστολής και τουρκικού μεγαλείου".

Οπότε, η μεταξύ των σύγκρουση αφορά κυρίως εις το ερώτημα : "κάτω από ποια σημαία (ταυτότητα) εξυπηρετείται καλύτερα αυτή η αποστολή, και ποιος είναι ο καταλληλότερος να την κρατήσει ψηλά ;"

Εντός αυτής της διεκδυστίνδος, εξηγούσε, στην μια άκρη της οποίας ευρίσκεται ο εθνικιστικός κοινός παρονομαστής και στην άλλη η διαμάχη για την άρθρωση και την εκπροσώπησή του, και επάνω στο έδαφος των κοινωνικών παρενεργειών της πληθυσμιακής εκρήξεως και των συνακολούθων οικονομικών μετασχηματισμών συντελείται η "υπερεκχείλιση του γεωπολιτικού δυναμικού" το οποίον αναζητεί "διεξόδους σε ευρύτερους χώρους".

ΑΥΤΗ ακριβώς είναι η "κρίσιμη ιστορική διαφορά" (η έμφαση είναι του Κονδύλη) μεταξύ της σημερινής Ελλάδος και της σημερινής Τουρκίας :

"Η πρώτη, αφ'ότου το έθνος συνέπεσε ουσιαστικά με το κράτος, δεν έχει ζωτικούς ιστορικούς και πολιτικούς στόχους έξω από τα σύνορά της.

Της λείπει δηλαδή ακριβώς ό,τι κρατά ένα συλλογικό πολιτικό υποκείμενο (δηλ. ένα λαό) σε ένταση και εγρήγορση, υποχρεώνοντάς το να υπερβαίνει αδιάκοπα τον εαυτό του (όπως π.χ. έγινε στους Βαλκανικούς Πολέμους)".

Διότι, προδήλως, "τέτοιοι στόχοι δεν είναι ούτε οι μάχες οπισθοφυλακής για το Κυπριακό, όπου συχνότατα η ανάγκη μετατρέπεται σε φιλοτιμία, ούτε η "ευρωπαϊκή ένταξη", η οποία στην ουσία της δεν είναι παρά η διαφοροτρόπως καρυκευμένη και μεταμφιεσμένη επιθυμία άλλοι να μας ταΐζουν και άλλοι να φυλάνε τα σύνορά μας".

Όχι ότι όλα αυτά δεν θα μπορούσαν να αποτελούν επιμέρους εθνικές επιδιώξεις - υπό την προϋπόθεση, όμως, ενός σφύζοντος γεωπολιτικού δυναμικού. Αντιθέτως, υπό συνθήκες γεωπολιτικής συρρικνώσεως, όπως αυτές υπό τις οποίες τελεί ο Ελληνισμός, πάντα ταύτα κρίνονται ως "απλά υποκατάστατα και κατά μέγα μέρος σκιαμαχίες".

Ενώ δε οι (όποιοι) ελληνικοί εθνικοί στόχοι έχουν de facto περιορισθεί σε μια παθητική αυτοσυντήρηση, όπου διάφορες ρητορικές εξάρσεις εκπληρώνουν την ψυχολογική λειτουργία της "υπεραναπληρώσεως", από

την άλλη πλευρά, "η Τουρκία - ανισομερής, αντιφατική, εν πολλοίς άμορφη ακόμα, αλλά με ακμαίες πηγές στοιχειακής γεωπολιτικής ενέργειας - κοιτάζει αδιάκοπα πέρα από τα σύνορά της μέσα σε ευρύτατους χώρους, προς τους οποίους την ωθούν πολύ νωπές και ενεργές ηγεμονικές μνήμες καθώς και ζωντανές ακόμα φυλετικές, γλωσσικές και ιστορικές συγγένειες".

Σημειωτέον δε ότι κατ'αυτόν τον τρόπο μπορούν εύκολα να στηθούν γέφυρες "ανάμεσα στο σχετικό πρόσφατο παρελθόν και στο άμεσο παρόν", ενώ, αντιθέτως, "η ελληνική παράδοση χρειάζεται πολύ περισσότερες τονωτικές ενέσεις και διασταλτικές ερμηνείες για να στηρίξει σημερινά χειροπιαστά πολιτικά desiderata".

Προφανώς, οι ευρύτεροι χώροι, εντός των οποίων ένα συλλογικό υποκείμενο (ανάγνωθι : έθνος) εκδιπλώνει την πρωτογενή του ενέργεια ποικιλοτρόπως (οικονομικώς, στρατιωτικώς, πολιτισμικώς κ.λ.π.), πάντοτε σε συνάφεια με επιδιωκόμενους υπερτέρους πολιτικούς σκοπούς, δεν επιλέγονται αυθαιρέτως, αλλά συναρτώνται με "το βεληνεκές της πρωτογενούς ενέργειας του έθνους", ήτοι με την γεωγραφία και με τα ιστορικά προηγούμενα.

Περαιτέρω, συναρτώνται όχι μόνον με τις επιδιώξεις και κινήσεις εχθρικών Δυνάμεων, όπερ αυταπόδεικτον, αλλά, στην περίπτωση Μικρών ή Μεσαίων Δυνάμεων του διεθνούς συστήματος, με τις αντίστοιχες επιδιώξεις των Μεγάλων Δυνάμεων παγκοσμίως συμφερόντων και ενδιαφερόντων και πλανητικού βεληνεκούς (Πλανητικές Δυνάμεις κατά Κονδύλην).

Το γεωπολιτικό δυναμικό μιας Μικράς ή Μεσαίας Δυνάμεως του συστήματος έχει ουσιώδη σημασία ως προς τον προσδιορισμό της σχέσεώς της με την εκάστοτε Παγκόσμιο / Πλανητική Δύναμη που αναζητεί "δευτερεύουσες περιφερειακές Δυνάμεις" (secondary regional powers / sekundaere Regionalmaechte) κατά τον κορυφαίο στρατηγικό και πολιτικό στοχαστή Σαμουήλ Χάντιγκτων. Αναζητεί κομβικά κράτη (pivotal states) κατά τους διαπρεπείς ιστορικούς Πωλ Νίτσε, Πωλ Κέννεντυ κ.λ.π. (περιφερειακούς δορυφόρους, τοποτηρητές ή εταίρους κατά Κονδύλην).

Διότι, χάρις στο γεωπολιτικό δυναμικό της, η τάδε ή η δείνα Μεσαία ή Μικρά Δύναμις καθίσταται παράγων της πλανητικής πολιτικής, γεγονός το οποίο με την σειρά του επενεργεί ως συντελεστής προστιθεμένης γεωπολιτικής και στρατηγικής αξίας υπέρ της εν λόγω Δυνάμεως. Από αυτής της επόψεως, η

σημερινή Τουρκία διαθέτει αξιολογώτατα πλεονεκτήματα έναντι της Ελλάδος, η οποία γεωπολιτικώς και στρατηγικώς δεν παρουσιάζει (και ιδική της υπαιτιότητα), ιδίως μετά τον τερματισμό του Ψυχρού Πολέμου, κανένα ζωτικό ενδιαφέρον για Πλανητικές Δυνάμεις,

υφιστάμενες ή ανερχόμενες.

Εν προκειμένω, βεβαίως, ανακύπτει το ερώτημα περί της εξελίξεως της σχέσεως Τουρκίας-ΗΠΑ, δοθέντος μάλιστα ότι πολλάκις τα τελευταία επτά χρόνια και από πολλές πλευρές ανεγνώσθησαν επικήδεις της σχέσεως Αγκύρας-Ουάσιγκτων, ενώ προεξωφλήθησαν ως και δραματικές συνέπειες της ρήξεως για το μέλλον και αυτήν ακόμη την υπόσταση της Τουρκίας - με ό,τι μία τοιαύτη, ιστορικών διαστάσεων, εξέλιξις θα συνεπήγετο και για

την Ελλάδα.

Επ'αυτού, λοιπόν, προφητικώς προέλεγε ο Κονδύλης προ 12ετίας ότι "κανείς δεν γνωρίζει αν οι ίδιες οι Ηνωμένες Πολιτείες θα έχουν τη βούληση και την ισχύ να εμμείνουν στους τωρινούς στρατηγικούς τους στόχους σε πλανητικό επίπεδο.

Και κανείς δεν γνωρίζει μήπως συμβεί ό,τι σήμερα φαίνεται δύσκολο ή αδιανόητο: μήπως δηλαδή ακόμα και μια "ισλαμική" Τουρκία επιλέξει τη σύμπλευση με τις Ηνωμένες Πολιτείες ως την πιο συμφέρουσα λύση, αφού η ιστορική εμπειρία διδάσκει ότι η εξωτερική πολιτική έχει τη δική της λογική, που επιβιώνει των καθεστώτων και των πολιτευμάτων. Όποια τροπή και να πάρουν τα πράγματα, σε καμία περίπτωση η Τουρκία δεν συμπορεύεται στην παρούσα φάση ούτε θα συμπορευθεί στο μέλλον με τις Ηνωμένες Πολιτείες ως άβουλος εντολοδόχος τους. Ακόμα και αν αναλαμβάνει ρόλο περιφερειακού τοποτηρητή, το κάνει για να προωθήσει δικές της θέσεις και δικά της συμφέροντα, για να έχει πρόσβαση στην υπερσύγχρονη στρατιωτική τεχνολογία και για να βρίσκεται κοντά σε κέντρα λήψεως κρίσιμων αποφάσεων.

Αποτελεί, συνεπώς, μνημειώδη, ιστορικών διαστάσεων, φενάκη και αυταπάτη των αρχουσών ελληνικών κοινωνικο-οικονομικών ομάδων, των ιθυνουσών πολιτικών ελίτ και του προσωπικού που στελεχώνει τους ιδεολογικούς μηχανισμούς του κράτους (Υπουργείο - τέως Εθνικής - Παιδείας, Παιδαγωγικό Ινστιτούτο, Πανεπιστήμια, ιδίως θεωρητικά τμήματα, δεξαμενές σκέψης / think tank, ΜΜΕ κ.λ.π.) η ανεξήγητη, σχεδόν ψυχωσική, εμμονή στο ιδεολόγημα του "εξευρωπαϊσμού" / "εκδυτικισμού" της Τουρκίας και συνακολούθως, στην πολιτική που απορρέει εκ της εμμονής αυτής (την πολιτική Κατευνασμού), μολοντί και το ιδεολόγημα έχει πλήρως απομυθοποιηθεί αλλά και η συναφής πολιτική "εξημερώσεως του θηρίου" απέτυχε παταγωδώς, για να θυμηθούμε την έκφραση του διακεκριμένου αναλυτού Σταύρου Λυγερού. Ειρήσθω εν παρόδω ότι, υπό το φως των ανωτέρω συλλογισμών, δεν είναι διόλου ανεξήγητο το ότι η Νομενκλατούρα που ελέγχει ασφυκτικώς τα θεωρητικά τμήματα των ελληνικών πανεπιστημίων αρνήθηκε να εντάξει στο διδακτικό δυναμικό τους έναν Παναγιώτη Κονδύλη - ο οποίος και παρέμεινε μέχρι τελευτής του βίου του εκτός ελληνικού πανεπιστημίου!

Όπως παρατηρούσε ο Κονδύλης, "το πόσο φρούδες είναι οι ελπίδες, το ομολογεί συνεχώς και άθελά της η ίδια η ελληνική πλευρά, όταν από τη μια μεριά ισχυρίζεται ότι η αποδοχή των "ευρωπαϊκών αξιών" θα κάνει την Τουρκία "πολιτισμένο" και φιλειρηνικό κράτος, ενώ συνάμα, από την άλλη, είναι υποχρεωμένη να διαπιστώνει στην πράξη ότι οι Ευρωπαίοι φορείς των "αξιών" τις μεταχειρίζονται πολύ επιλεκτικά και τις προσπερνούν με άνεση όποτε το κρίνουν συμφέρον - άρα η αποδοχή των "ευρωπαϊκών αξιών" δεν φαίνεται να βελτιώνει καθ'εαυτήν τα ήθη".

Οι ανωτέρω εκτεθείσες σκέψεις και παρατηρήσεις του ιστορικού και φιλοσόφου της Χαϊδελβέργης, σε συνδυασμό με τις κατατεθείσες σκέψεις και κρίσεις του Νταβούτογλου, μας βοηθούν να αναγνωρίσουμε καλύτερα το μείζον σφάλμα της ελληνικής πλευράς, οφειλόμενο σε κακήν εκτίμηση της σημασίας της "Ευρώπης" για την ανερχόμενη Περιφερειακή Δύναμη Τουρκία :

"Επειδή η Ελλάδα, αδυνατώντας να σταθεί

μοναχή στα πόδια της, περιμένει τα πλείστα ή τα πάντα από άλλους, τείνει εύλογα να προβάλει τη δική της κατάσταση και διάθεση στην κατάσταση και διάθεση άλλων, νομίζοντας π.χ. ότι η "Ευρώπη" έχει για την Τουρκία την ίδια απόλυτη σημασία όσο για την Ελλάδα"

Ως εκ της φύσεώς τους, οι μεταπρατικές, ψευδοαστικές, ελλαδικές κοινωνικο-οικονομικές "ελίτ" και το "πολιτικό προσωπικό" που στελεχώνει το θεσμικό εποικοδόμημα αδυνατούν να αντιληφθούν ότι ναι μεν "η Τουρκία θα επιδιώξει να πάρει από την Ευρωπαϊκή Ένωση ό,τι περισσότερο μπορεί", πλην όμως, "για την ευρασιατική Τουρκία (η υπογράμμιση του Κονδύλη) η Ευρώπη είναι μόνον "ένα πεδίο δραστηριότητας ανάμεσα σε άλλα, ενώ για την Ελλάδα αποτελεί ουσιαστικά το μοναδικό - γιατί στα Βαλκάνια δεν έχει ούτε την οικονομική ούτε τη στρατιωτική δύναμη να παίξει ηγεμονικό ρόλο, κι αυτός βέβαια δεν επιτυγχάνεται επειδή δέκα ή είκοσι μικρομεσαίοι κάνουν κέρδη στη Ρουμανία ή τη Σερβία".

Εν αντιθέσει προς την τεχνηέντως καλλιεργηθείσα μυθολογία εν Ελλάδι, είναι, τελικώς, πολύ πιθανόν, για να μη πούμε απολύτως βέβαιον, ότι η αυτοπαγίδευση των ελληνικών κοινωνικών και πολιτικών ελίτ, ακαδημαϊκών και γνωμηγητόρων στο ολοσχερώς διάτρητο και ανιστόρητο σόφισμα του "εξευρωπαϊσμού" της Τουρκίας θα έχει ως αποτέλεσμα να κληθεί ΟΧΙ η Τουρκία αλλά η ΕΛΛΑΣ να καταβάλει το αντίτιμον αυτού του "ευρωπαϊκού εισιτηρίου" της Τουρκίας - και δη βαρύτατον - σε χώρους αμέσου στρατηγικού ενδιαφέροντος της Ελλάδος, αρχής γενομένης από την Κύπρο και το Αιγαίο (οσονούπω δε θα έλθει και η σειρά της Θράκης).

Είναι όντως απορίας άξιον ότι οι ελληνικές ιθύνουσες πολιτικές και ακαδημαϊκές ελίτ δεν στάθηκαν ικανές να κάμουν εγκαίρως τον εξής απλούστατο συλλογισμό :

"Η σχέση της Τουρκίας προς την Ευρωπαϊκή Ένωση είναι πιο σύνθετη απ'ό,τι η σχέση της Ελλάδας προς αυτήν (...). Η ΕΕ εκ των πραγμάτων δεν μπορεί να ικανοποιήσει όλα τα αιτήματα μιας Τουρκίας σήμερα 62 και αύριο 100 εκατομμυρίων κατοίκων. Παράλληλα, όμως, τα ζωτικά της συμφέροντα (της ΕΕ) δεν της επιτρέπουν να απογοητεύσει πλήρως την τουρκική πλευρά (...) Μέσα στη διεκυστίνδα αυτή θα διεξάγεται στις επόμενες μία ή δύο δεκαετίες ένα συνεχές παζάρι, με εντάσεις και με υφέσεις, όπου τα τουρκικά αιτήματα συχνά θα υποστηρίζονται από τις Ηνωμένες Πολιτείες, οι οποίες άλλωστε είναι εκείνες που ζήτησαν προ 12ετίας από την ΕΕ να αποδεχθεί την Τουρκία ως πλήρες μέλος.

Κατά πάσα πιθανότητα, τα σπασμένα αυτού του παζαριού θα τα πληρώσει η Ελλάδα. Γιατί η ΕΕ (και πάντως τα ισχυρότερα μέλη της), μη μπορώντας να δώσει στην Τουρκία όλα όσα επιθυμεί, θα επιδιώκει να την κατευνάσει με ελληνικά έξοδα, πέζοντας δηλαδή την Ελλάδα να δεχθεί τις τουρκικές αξιώσεις στο Αιγαίο και στην Κύπρο".

Οπότε, θα παραستούμε μάρτυρες μιας από τις τραγικότερες ειρωνείες της Ιστορίας: "Ενώ δηλαδή η Ελλάδα προσανατολίσθηκε ψυχή τε και σώματι στην "Ευρώπη" για να διασφαλισθεί από τον τουρκικό κίνδυνο, ακριβώς ο ευρωπαϊκός της προσανατολισμός θα μεταβληθεί σε όργανο de facto μετατροπής της σε δορυφόρο της Τουρκίας".

Σχέσεις και πολιτική της Τουρκίας προς Ελλάδα και Κύπρο

Ομιλητής ο Υποστράτηγος ε.α. Κωνσταντίνος Αργυρόπουλος

Θα επιχειρήσουμε να φρεσκάρουμε αλλά και να προικίσουμε τον απεριόριστο χώρο των γνώσεών μας με μερικές έννοιες, προσθέτοντας δοκιμακά, συνδεδεσμένα αντικείμενα γεωστρατηγικής, η οποία μας είναι χρήσιμη, εφ' όσον προϋποθέτει, ότι είναι στοιχείο επιβοηθητικό και κατευθύνει την στρατιωτική μας σκέψη σε μεθοδευμένες εκτιμήσεις της εκάστοτε στον περίγυρό μας διαμορφωμένης γενικής καταστάσεως.

Με αυτήν λοιπόν την καλή μας προδιάθεση για οπτιμάθεια πιστεύω ότι εύκολα κατανοούμε τον όρο "Στρατηγική", σαν την ακολουθούμενη μεθόδευση για την επίτευξη κάποιων σκοπών ή αλλιώς πως επιδιώξουν.

Η καθ' αυτού έννοια του όρου έχει εφαρμογή, βασικά, σε δύο τομείς. Στον πολιτικό και τον στρατιωτικό. Αν θέλετε βέβαια μπορείτε να διευρύνετε την εφαρμογή του και στον επιχειρηματικό τομέα, στις αθλοπαιδιές ή ακόμη και έχοντας κατά νου να κατακτήσετε πρόσωπα ή πράγματα στην ιδιωτική σας ζωή.

Ας πάμε στον πρώτο τομέα. Η στρατηγική σχετίζεται με τον ακολουθούμενο από την οποιαδήποτε χώρα χειρισμό των υφισταμένων ή αναφυομένων ζητημάτων και ιδιαίτερα στην εξωτερική πολιτική, με έμφαση στα εθνικά θέματα και στην εθνική ασφάλεια. Αυτό καλείται "Εθνική Στρατηγική" ή "Υψηλή Στρατηγική".

Ο δεύτερος τομέας είναι αποκλειστικά στρατιωτικού χαρακτήρος και καλείται "Στρατιωτική Στρατηγική".

Όπως είναι δημοκρατικά λογικό, η Στρατιωτική Στρατηγική υπηρετεί την Εθνική Στρατηγική και χρησιμοποιεί τα μέσα που διαθέτει στην στρατιωτική φαρέτρα με ταυτόχρονο εναρμονισμό των στρατιωτικών δραστηριοτήτων με τους στόχους της Εθνικής Στρατηγικής.

Προϋπόθεση μιας εδραιωμένης Εθνικής Στρατηγικής είναι η ομόφωνος στήριξη της κεχαραγμένης και συμφέρουσας για την χώρα πολιτικής από όλα τα πολιτικά κόμματα. Με άλλα λόγια η ομοφωνία αυτή θα οριοθετεί τα εθνικά θέματα στα εθνικώς συμφέροντα, ωφέλιμα και κατοχυρωμένα με πολιτική εντιμότητα, ώστε να διατηρούν το απαρέγκλιτο από την καθορισθείσα τους γραμμή και να είναι απαραβίαστα από τις όποιες πολιτικές μεταβολές επέρχονται. Εκτός εάν αναγκαστεί κάποια αναπροσαρμογή λόγω μιας ακολουθίας επιγενομένων μεταβολών στον εκτός συνόρων ευρύτερο χώρο.

Προχωρώντας σε όρους, που χρησιμεύουν στο να προσεγγίσουμε το περί Τουρκίας θέμα θα αναφερθούμε σχεδόν τηλεγραφικά στον Πανισλαμισμό, τον Παντουρανισμό ή Παντουρκισμό και τον Κεμαλισμό.

Ο **Πανισλαμισμός** είναι θρησκευτική κίνηση με πολιτικές τάσεις που επιδιώκει την διάδοση του ισλαμισμού σ' όλο τον κόσμο και την συνένωση όλων των μουσουλμανικών λαών κάτω από κοινή ηγεσία.

Η Τουρκία διατηρεί μία προσεκτική θέση απέναντι στον πανισλαμισμό, δεδομένου, ότι η αντίρ-

ροπος τάση -του Κεμαλισμού- υπαγορεύει την διατήρηση των προερχομένων από τον δυτικό κόσμο κατεστημένων γνώμων για λογαριασμό της.

Η ιδεολογία του **παντουρκισμού-τουρανισμού** γεννήθηκε μέσα στα πλαίσια των ζυμώσεων σε κύκλους οι οποίοι επεδίωκαν την ένωση του "τουρκικού" κόσμου και την ανάδειξή του σε παγκόσμια δύναμη.

Παράλληλα εξακολουθούν και ως φαίνεται όχι μόνον θα εξακολουθήσουν αλλά θα γίνονται και αναφορές στην ενότητα ολόκληρου του τουρκικού κόσμου και σε ό,τι αφορά στην ανάδειξή του σε παγκόσμια δύναμη.

Ο παντουρκισμός-παντουρανισμός περιφερειακά προς τον Καύκασο και την Κ.Ασία εκδηλώνεται ως μια σκοτεινή και υπονομευτική ισχυρή δύναμη, με ανοδικές και συνεχείς τάσεις, ενώ προς την Δυτική πλευρά, εκφράζεται με μια απροκάλυπτη επιθετικότητα εις βάρος της Ελλάδος-Κύπρου και στην Ευρώπη, ως μετριοπαθές αλλά και υπολογίσιμο Ισλάμ, ανάλογα με τις περιστάσεις.

Εάν ο παντουρκισμός ταυτιστεί με τον σημειούμενο παγκοσμιοποιημένο "παναμερικανισμό" στον Καύκασο και άλλες περιοχές, θα παρατηρηθεί διατάραξη των υφισταμένων ισορροπιών. Πιθανότατα να αντιμετωπίσουμε την "ανταλλακτική συναλλαγή" μεταξύ των δύο αυτών τάσεων, με επιθετική πολιτική εκ μέρους της Τουρκίας, στην Κύπρο και το Αιγαίο. (π.χ. η διάσταση των ποδών για μεγαλύτερο άνοιγμα βάσεως).

Ο **Κεμαλισμός** είναι ταυτισμένος με το τουρκικό κράτος. Εκτός από ιδρυτής της τουρκικής δημοκρατίας, ο Μουσταφά Κεμάλ Ατατούρκ διαχειρίστηκε τη διαδικασία συγκρότησης του τουρκικού έθνους μεταφέροντας σε μεγάλο μέρος των πολιτών τη δική του αντίληψη για τον πολιτισμό. Ο Κεμαλισμός ως ηγεμονική ιδεολογία είναι η "βούληση για πολιτισμό" η οποία στρέφεται κατά του οθωμανοίσλαμικού παρελθόντος και επιχειρεί μέσα από τη συναίνεση/επιβολή την ολική μεταμόρφωση της κοινωνίας.

Αφού αναφερθήκαμε σε ό,τι έχει σχέση με τις κυρίαρχες έννοιες, που χωρίς αυτές δεν νοείται ουσιαστική επισκόπηση ή βαθύτερη μελέτη σχέσεων, ας ιδούμε τώρα και τον όρο **γεωπολιτική**.

Υπάρχει μία πληθώρα θέσεων και εξηγήσεων για την γεωπολιτική. Θα αναφέρουμε κάποιες χαρακτηριστικές προσεγγίσεις, όχι για να επιλέξουμε την καλύτερη ή την ταιριαστή αλλά για να εκπαιδεύσουμε τον νου μας στο να προσανατολίζεται στους κατά περίπτωση προσφορούς συνδυασμούς.

Για μερικούς **γεωπολιτική** είναι ένα σημαντικό εργαλείο αναλύσεως της παγκοσμίου πολιτικής. Για άλλους, δεν είναι η επιστημονική προσέγγιση αλλά η "στρατευμένη φαντασίωση". Μάλιστα γι' αυτούς τους άλλους αυτή η ιδεολογία αποσκοπεί στο να δικαιολογήσει τον επεκτατισμό και την κατάκτηση.

Τελικά; **Τί είναι γεωπολιτική;** Στον αγγλο-σαξονικό κόσμο κωδικοποιήθηκε για πρώτη φορά το 1942, ως η μελέτη της επιρροής γεωγραφικών παραγόντων στην πολιτική δράση. Μετά τον Β'ΠΠ παρατηρήθηκε μία υποδήλωση διαφορετικών υποθέσεων επί του όρου. Δηλαδή γεωπολιτική είναι η μελέτη μιας συγκεκριμένης περιοχής ή ενός συγκεκριμένου θέματος, η "ανάγνωση των κυριωτέρων χαρακτηριστικών αυτού, που θεωρείται *εξωτερική πραγματικότητα*".

Η γεωπολιτική σύμφωνα με την άποψη αυτή είναι ένας φακός μέσα από την διεισθητικότητα, του οποίου μπορεί να μελετηθεί ένα συγκεκριμένο ζήτημα.

Παράδειγμα: Η γεωπολιτική του Χ, όπου Χ είναι μία ήπειρος ή μέρος μιας ηπείρου, πετρέλαιο, πόροι, ενέργεια, πληροφορία, πόσιμον ύδωρ (μελλοντικά-παράδειγμα ρυπάνσεως λίμνης Μαραθώνα;), κλπ.

Μία άλλη προσέγγιση της γεωπολιτικής είναι συνώνυμη με την *realpolitik*. Αποκλειστική κληρονομιά του Henry Kissinger. Ο Kissinger χρησιμοποίησε τον όρο γεωπολιτική για να περιγράψει τις προσπάθειές του για την διατήρηση μιας ευνοϊκής για την Αμερική ισορροπίας ισχύος στο διεθνές σύστημα.

Αργότερα, δηλαδή σχετικά πρόσφατα εμφανίζονται οι κύριοι Colin Gray, Edward Luttwak, και Zbigniew Brzezinski, οι οποίοι τοποθετούν την γεωγραφία στο κέντρο των διεθνών σχέσεων και επιχειρούν να καταγράψουν τους "θεμελιώδεις αιώνιους παράγοντες", που ερμηνεύουν την συμπεριφορά των κρατών.

Αυτή η άποψη περί γεωπολιτικής έχει τις ρίζες της στις ιδέες του Sir Halford Mackinder και στην παραδοσιακή εκδοχή της γεωπολιτικής όπως την αναφέραμε στην αρχή.

Και φθάσαμε στο επίμαχο σημείο. Δηλαδή στην διαμόρφωση των σχέσεων και την ακολουθητέα πολιτική της Τουρκίας έναντι της Ελλάδος και της Κύπρου. Το πώς η συμπεριφορά της Τουρκίας διαμορφώνεται έναντι των γειτόνων της και η οποία έχει σαν πυξίδα αποκλειστικά το τουρκικό συμφέρον και εκδηλώνεται στην διεθνή ζωή, σαν αποτέλεσμα της γεωπολιτικής της θέσεως, των παραδόσεων (πολιτιστικών, κοινωνικών, ιδεολογικών, πολιτικών, κουλτούρας κλπ). Επίσης, πώς εκδηλώνεται σαν αντίκτυπος των δυνατοτήτων, των αναγκών, των διεκδικήσεων και των συμφερόντων της.

Σήμερα παρατηρούμε μία Τουρκία, που έχει μεν τον Κεμαλισμό σαν εφεδρεία και εχέγγυον της διαρκείας του τουρκικού έθνους στον συγκεκριμένο γεωγραφικό χώρο, αλλά αρχίζει και υιοθετεί και συμφέρουσες ιδέες ενός συνδυασμού γεωπολιτικών επιλογών. Δηλαδή η Τουρκία, ως φαίνεται, ακολουθεί την ερμηνεία της γεωπολιτικής, η οποία λειτουργεί σαν εργαλείο της στρατηγικής που αποδίδει το βάρος εστίασεως στην εθνική ισχύ και στον έλεγχο μιας ευρύτερας γεωγραφικής περιοχής.

Όλοι γνωρίζουμε και -γιατί όχι- παραδεχόμαστε, ότι κράτη, που είναι ικανά να προβάλλουν την ισχύ τους σε ευρύτερα γεωπολιτικά μεγέθη, συνιστούν τα κυρίαρχα κράτη σε κάθε ιστορική περίοδο μέσα στο εκάστοτε υπό διαμόρφωση ή διάπλαση διεθνές σύστημα. Επομένως η Τουρκία ερμηνεύει την γεωπολιτική σαν ένα αδιάλειπτο διεθνή ανταγωνισμό και για τον λόγο αυτό υποστηρίζει την στρατηγική σχεδίαση (που, όπως είπαμε είναι απαρέγκλιτος και απαραβίαστος) σε διαφόρους τομείς. Π.χ. της στρατιωτικής ισχύος, που εκφράζεται στο πλαίσιο της γεωστρατηγικής, της οικονομίας (γεωοικονομία), της δημογραφίας, του περιβάλλοντος κλπ.

Ο τίτλος του αντικειμένου, το οποίο με όρισε η ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ. να διεξέλθω είναι "Σχέσεις και πολιτική της Τουρκίας προς Ελλάδα και Κύπρο". Επειδή η λέξη "σχέσεις", όπως άλλωστε και η ίδια η λέξη το δηλώνει, σχε-

τίζεται με τα σχετικά, λόγω σχέσεώς την με την σχετικότητα, κατά συνέπεια, θα σχετικοποιήσουμε την Τουρκία με αναγωγή στην σχετικοκρατία. Και σχετικοκρατία είναι μία θεωρία κατά την οποία πάσα γνώσις είναι σχετική και ισχύει δι' ορισμένες μόνον σχέσεις και όχι απόλυτα.

Τί λοιπόν γνωρίζουμε σχετικώς με την Τουρκία; Ή τί σχετικό γνωρίζουμε για την Τουρκία; Πώς η Τουρκία διεξέρχεται το αντικείμενο της καλής γειτονίας με την Ελλάδα και την Κύπρο; Προφανώς με ανασχετική των καλών σχέσεων προδιάθεση.

Ας ρίξουμε μια επισκεπτική ματιά σε τουρκικές ιδέες και πράξεις, από ένα σύνολο αποκεκαλυμμένων στοιχείων, ώστε να οδηγηθούμε σε συγγενή συμπεράσματα. Ένα ασφαλές συμπέρασμα, που το ξέρουμε από τώρα είναι, ότι η Τουρκία αποτελεί διαρκή απειλή για την Ελλάδα. Μάλιστα δε, όταν απολαμβάνει και μίας έξωθεν υποστηρίξεως, τότε αυτή η απειλή συνιστά ένα πολλαπλασιαστή ανησυχίας για την ελληνική πλευρά. Η ταυτότητα της έξωθεν υποστηρίξεως μας είναι γνωστή.

Οι αμερικανικοί σχεδιασμοί αυξάνουν την περιρρέουσα πεποίθηση στην Τουρκία, η οποία επιβεβαιούσα αυτήν την παρηλλαγμένη και ενίοτε αποκάλυπτη υποστήριξη θα επιδιώξει να αποκομίσει τα μέγιστα δυνατά οφέλη στο Κυπριακό, στο Αιγαίο, στην Δυτική Θράκη, στο Πατριαρχείο, όπως και θα συνεχίσει την πολιτική ανοχής στην κατά μάζας προώθηση λαθρομεταναστών στην ελληνική επικράτεια.

Ακούγεται, ότι οι Αμερικανοί χρειάζονται την Τουρκία για τον έμμεσο έλεγχο του μουσουλμανικού κόσμου. Το αμερικανικό Center for American Progress (βλέπε George Soros), στέλλει προς τους Γαλλο-Γερμανούς μήνυμα περί της ευρωπαϊκής διαστάσεως της Τουρκίας. Οι Αμερικανοί θεωρούν την Τουρκία σαν χώρα "κρίσιμης" γεωπολιτικής σημασίας για τις ΗΠΑ. Η Ελλάδα είναι απλώς μία σημαντική σύμμαχος. Οι Αμερικανικές εκτιμήσεις όντως δεν είναι άστοχες. Η γεωστρατηγική θέση της Τουρκίας είναι αναμφισβήτητα πολυσήμαντος και ζωτική για όσο διάστημα η Μέση Ανατολή θα αποτελεί περιοχή αναφοράς ευαισθητών ισορροπιών λόγω του συνδυασμού των παραμέτρων ενέργεια, "μουσουλμάνος ιδιοκτήτης" των πηγών ενεργείας, διαχείριση του φόβου του Ισλάμ, ως επίσης και του τελευταίως αναφύεντος θέματος των πυρηνικών δραστηριοτήτων του γειτονικού Ιράν. Αυτό το αμερικανικό ενδιαφέρον για την περιοχή είναι εις το έπακρον αντικείμενο εκμεταλλεύσεως του διδύμου Ερντογάν-Νταβούτογλου με μία καλώς συγχροδισμένη πολιτική. Είναι ένα δίδυμο με μία σύνθετη ιδέα πολιτικής ενεργείας, που τέτοια έχει να επιδειχθεί από την εποχή της ακμής της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Αυτές οι παραβιάσεις του εναερίου και του θαλασσιού χώρου μας από τους Τούρκους είναι έκφραση τουρκικής βουλήσεως για ιστορική καταγραφή ενός *status de facto*, ώστε αργότερα (και μη νομίσετε πολύ αργότερα. Στις δικές μας ημέρες) αυτή η κατάσταση θα πιστωθεί στα κεκτημένα της Τουρκίας, όπως και άλλα πολλά, σύμφωνα με τους οραματισμούς Νταβούτογλου, οι οποίοι ενδεικτικά θα λέγαμε, ότι είναι μία καλώς οργανωμένη και διευθυνομένη προοπτική Οθωμανικής πολυτροπίας, η οποία με μαεστρία συζευγνύεται με την υφισταμένη Κεμαλική πρακτική του εθνικιστικού κρατισμού. Δηλαδή, μία τάξη πραγμάτων, όπου θα συνυπάρχουν ειρηνικά διαφορετικοί λαοί και εθνότητες, όπου τον ηγεμονικό ρόλο θα παίζει ο καλός διαχειριστής των κοινών για όλους πολιτιστικών προτεραιοτήτων.

Αυτό βέβαια, για όσους δύνανται να ερμηνεύσουν την τουρκική διανόηση αποτελεί την χρυσόσκονη με την

οποία θα τυφλωθούν εκείνες οι ομάδες των ανισχύρων να διαχειριστούν τα οικογενειακά τους, με την προτροπή αλλοδόξων καταλυτών, οι οποίοι έχουν διαπιστώσει -ως ενδιατρίβοντες στην γεωπολιτική- ότι έχουν κάποιο συμφέρον από αυτήν την διαμόρφωση των διεθνών σχέσεων.

Στην διεθνή κοινότητα η Τουρκία διακηρύσσει την ανάγκη ομαλοποίησης των σχέσεων με την Ελλάδα, αλλά στην πραγματικότητα οι υπαγορευόμενοι και όχι οι, ως έδει, προτεινόμενοι όροι της, αποδεικνύονται κάθε άλλο παρά συμφέροντες στην Ελλάδα. Κατά καιρούς έγιναν προσπάθειες για εύρεση κοινών τόπων κατανόησης. Επισημαίνουμε τα χαρακτηριστικότερα. Μετά την Μικρασιατική καταστροφή την **Συνθήκη της Λωζάνης**, η οποία από της επομένης άρχισε να παραβιάζεται. Η **Σύμβαση της Αγκύρας** 10 Ιουν 1930 περί ανταλλαγής πληθυσμών. Γνωστό το αποτέλεσμα. Σήμερα ευδοκιμούν με υπερδικαιώματα οι αυξανόμενοι πληθυσμοί των μουσουλμάνων εις την ημεδαπή. Οι Έλληνες της Τουρκίας εξαφανίστηκαν. Η **Συμφωνία της Αγκύρας** την 30 Οκτ 1930 για **Φιλία, Ουδετερότητα, Συνδιαλλαγή και Διαιτησία** με συνοδευτικό πρωτόκολλο **Περί Περιορισμού των Ναυτικών Εξοπλισμών**. Μετ' ολίγον διεκόπη η ευφορία η προερχόμενη εκ της σκέψεως, ότι θα ξημερώσουν ημέρες αγάπης. Ακολουθεί το **Σύμφωνο Εγκαρδίας Συνεννόησης** της Αγκύρας 14 Σεπ 1933 με ασαφείς διατυπώσεις και επομένως μη λειτουργήσιμο. Με την **Συνθήκη του Μοντραί** (20 Ιουλ 1936) η Τουρκία ελέγχει πλήρως τα στενά. Με τις **Συνθήκες Ζυρίχης και Λονδίνου** το 1959 η Κυπριακή πλευρά προσέβαλλε το καθεστώς των συμβεβλημένων αναλογιών με τα γνωστά αποτελέσματα.

Αργότερα σημειώνουμε ελληνική πρόταση για σύναψη συμφωνίας, που θα κατεδίκαιζε την χρήση βίας και προέβλεπε την ανταλλαγή πληροφοριών σε ό,τι αφορά στους εξοπλισμούς. Στην συνέχεια προτάθη μία **Συνθήκη μη χρήσεως βίας**. Απερρίφθη από τον Ντεμιρέλ. Το προταθέν από τον Κων. Καραμανλή το 1976 **Σύμφωνο μη Επιθέσεως** δεν είχε συνέχεια. Ακολούθησε μία συμφωνία για την πραγματοποίηση διμερών διπλωματικών συναντήσεων. Για την δημιουργία κλίματος εμπιστοσύνης με την ανταλλαγή ιδεών πάνω σε διάφορα θέματα. Κατόπιν έρχεται στο προσκήνιο μία **Συμφωνία περί Φιλικών Σχέσεων**. Το σχέδιο εκτιμήθηκε, ότι προκαλεί σύγχυση. Μετά έχουμε το **Σχέδιο Σχέσεων Καλής Γειτονίας**. Αργότερα το **Σχέδιο Συμφωνίας για την Αποκατάσταση σχέσεων Καλής Γειτονίας** (1979). Κι αυτό απερρίφθη. Επιχειρήθηκε η επεξεργασία **Κανονισμού για τις Πτήσεις των Στρατιωτικών Αεροσκαφών**. Ουδέν επετεύχθη. Το 1991 προωθήθηκε η ελληνική ιδέα για την σύναψη μιας **Συμφωνίας Πλαισίου Αρχών Καλής Γειτονίας και μη Επιθέσεως**. Μετά και κατά το 1992 αντιηλλάγησαν ιδέες για την σύνταξη ενός **Σχεδίου Συμφωνίας Αρχών Καλής Διαγωγής** και αμέσως μετά να προετοιμαστεί ένα **Σχέδιο Συμφώνου Φιλίας, Καλής Γειτονίας και Συνεργασίας**.

Όπως είμαστε σε θέση να καταλάβουμε, για να υπάρξει ουσιαστική συμφωνία για ειρήνη, μεταξύ δύο συμβαλλομένων, θα πρέπει οι συμφωνούντες να διέπονται από το στοιχείο του ισοδυνάμου. Εάν ο ένας εξ αυτών αποδεικνύεται αδύναμος, ως είναι φυσικόν επόμενο, αποδέχεται και τα όσα υπαγορεύει ο πιστοποιών την ισχύ του. Μέχρι στιγμής, η προκλητική συμπεριφορά της Τουρκίας στο Αιγαίο καταδεικνύει τις προθέσεις επί σχέσεων ή άλλως την πολιτική, που η Τουρκία εκτιμά, ως συμβαίνουσα με την μελλοντικές της επιδιώξεις. Περιττόν είναι να αναλυθεί, ότι με την Κύπρο, η Τουρκία ουδενός βαθμού σχέσεις καταδέχεται. Την αγνοεί παντελώς.

Ας εγκαταλείψουμε την τηλεσκοπική διόπτευση

της Τουρκίας και ας χρησιμοποιήσουμε ένα μικροσκόπιο. Θα ανακαλύψουμε ένα διακυμαινόμενο σύμφυρμα μιας εντυπωσιακής πνευματικής καλλιέργειας, κουλτούρας, ψυχοσυνθέσεως και μιας γενικωτέρας συναρμογής της τουρκικής διανοήσεως. Με μεγάλη ευκρίνεια θα ιδούμε, ότι μετά την Συνθήκη της Λωζάνης (24 Ιουλ 1923), ο Τούρκος με την καταλυτική πίεση του Μουσταφά Κεμάλ οφείλει να αλλάξει την ύφανση των οθωμανικών του γνωρισμάτων. Να απαλλαγεί από το προς κάθε μεθερμήνευση ανεκτικό αυτοκρατορικό του παρελθόν. Να είναι υπερήφανος, που είναι Τούρκος. Να αισθανθεί πιο άνετα έχοντας σαν πρωτεύουσα την κειμένη στην όχι προσεγγίσιμη από εχθρούς Αγκυρα στο βάθος της Ανατολίας. Να απαλλαγεί από τον Οθωμανικό κοσμοπολιτισμό και να προστατευθεί κάτω από την ακραιφνώς εθνική τουρκική ομβρέλλα. Να καταργήσει το χαλιφάτο και την νομική έκφραση της "σαρία". Να καταργήσει το φέσι, την αραβική γραφή και όλα όσα συνιστούσαν ένα βαρύ φορτίο, που αντιπροσώπευε ένα κατονομαζόμενο, ως διεφθαρμένο παρελθόν.

Αυτές οι αλλαγές, που ο Κεμάλ επέβαλε, ανέπτυξαν μία καινούργια εθνική ταυτότητα, η οποία οδήγησε στην δημιουργία εθνικοπολιτισμικών συμπλεγμάτων στην συνείδηση των Τούρκων. Ο Κεμάλ προσπάθησε -και το επέτυχε- να πείσει τους συμπατριώτες του, ότι οι Τούρκοι προϋπήρξαν σαν εθνότητα των Οθωμανών και ότι η τουρκική γλώσσα με την γνωστή θεωρία του Ήλιου ήταν η πρώτη ιστορικά καταγεγραμμένη γλώσσα της ανθρωπότητας.

Οι Τούρκοι είναι αποδέκτες μιας κινδυνολογίας, στην οποία οι γειτονικοί λαοί απεργάζονται τον αφανισμό τους. Η κινδυνολογία αυτή προέρχεται από κυβερνητικές πρωτοβουλίες και διατιθέμενα κρατικά κονδύλια. Ακόμη και η εκπαίδευση των τουρκοπαίδων διέπεται από υπερβολές. (παράδειγμα το ποίημα Κιν το μίσος). Όπως βλέπετε, ο Έλληνας είναι ένας χρήσιμος εχθρός. Γιατί; Διότι γαλβανίζει το γενναιόφρον της τουρκικής ψυχής.

Μέσα σε ένα κόσμο, όπου παρατηρείται μία γενική ισοπέδωση ιδανικών, συμπεριφορών και πίστεως έρχονται μερικοί Τούρκοι διανοητές-κοινωνιολόγοι και άλλοι αγκιτάτορες και εμβολιάζουν την τουρκική νεολαία με αναφορές στον αποτυχημένο Έλληνα, ο οποίος "λένε": ενώ ουδέν παράγει, ωστόσο ευημερεί μέσα στο θαλαπρό περιβάλλον της πριμοδοτούσης Ευρωπαϊκής Ενώσεως. Κάτω από ένα τέτοιο γκρίζο ουρανό, καλόν είναι να εκδηλώσουμε έμπρακτα την υπερηφάνειά μας και να τιμωρήσουμε τον Έλληνα, που είναι, ως αποδεικνύεται οσημέραι, περήφανος μόνο για το καλλωπισμένο με αρώματα κορμί του και δεξιοτέχνης στο να δικαιολογεί, σαν φυσιολογικούς, τους ανομολόγητους πόθους και πράξεις του.

Υπάρχουν βέβαια και μερικοί ρομαντικοί Έλληνες τουρίστες, οι οποίοι επισκέπτονται την Αγιά Σοφιά. Εισέρχονται να προσκυνήσουν με δέος και εξέρχονται μυζοκλαίγοντας για το χαμένο τους σύμβολο. Αργότερα όμως, προς το βραδάκι, ήδη έχουν ξεχάσει σύμβολα, θρησκείες, σημαίες και όρκους αλυτρωτισμού και επισκέπτονται τα νυκτερινά κέντρα της "Ιστάνμποουλ" και αφού καταβροχθίσουν τα προσφερόμενα ανατολίτικα εδέσματα, στην συνέχεια υποβάλλονται σε οφθαλμόλυντρα με πρώτη ύλη τον χορό της κοιλιάς. Οι γκιαούρηδες φεύγουν από την Πόλη ικανοποιημένοι.

Αυτοί οι διαμορφωτές του τουρκισμού βλέπουν την γενική σύρραξη, -όχι το "θερμό επεισόδιο"- τον πόλεμο, σαν ένα ιστορικό όχημα διακεκοσμημένο με όλη την σαγήνη της ιδέας του παντουρανισμού και μιας παρορμητικής προς επίθεση διαθέσεως, ιδίως τώρα, που οι γειτονικοί τής Τουρκίας στρατοί βρίσκονται σε απο-

δόμηση και πορεία παρακμιακή.

Πόλεμος; ... Και γιατί όχι; Θα ήταν κάτι το διασκεδαστικό. Σαν το κυνήγι ενός φουκαρά κατατρομαγμένου λαγού. Είναι πολύ ευχάριστο να σκοτώνεις σαν τα λαγουδάκια ψοφοδεείς ραγιαδες.

Η υιοθέτηση της επιθετικής κουλτούρας αποτελεί το δέον στις τουρκικές ένοπλες δυνάμεις. Αυτή η παιδεία κατασκεύαζε σιδερένιες στρατιωτικές ψυχές. Η γοητεία των ακραίων καταστάσεων διατηρεί τους ισχυρούς στρατούς σε εγρήγορση. Οι Τούρκοι ευνοούν την σημασιολογική χροιά του αρχαϊκού στρατιώτη. Του στρατιώτη, που έχει εξοικειωθεί με την ιδέα του θανάτου, εφ' όσον ο θάνατός του έχει την συναρπαστική γεύση της έσχατης πραγματικότητας. Ο Τούρκος στρατιώτης μαθαίνει ασκούμενος, ότι ο πόλεμος θα τον αμείψει με την ύψιστη χαρά, την φύση του ταξιδιού, στο οποίο όλοι μεν οι απλοί άνθρωποι είναι συνοδοιπόροι, αλλά πολύ λίγοι απολαμβάνουν το εκπληκτικό βραβείο του θανάτου. Τους πολλούς πεθαμένους τους θυμούνται μόνον οι οικείοι. Και τους θυμούνται στο πλαίσιο μερικών μνημοσύνων. Των επιλεγέντων όμως από την Ιστορία, το έμβιο τέλος, σηματοδοτεί την θριαμβευτική τους είσοδο στο πάνθεον των διακεκριμένων Τούρκων. Το κόστος του πολέμου για τον εκπαιδευόμενο Τούρκο δεν τον κάνει να νιώθει απέχθεια. Μπορεί ο πόλεμος να μοιάζει με κόλαση, αλλά η κόλαση αυτή είναι μεγαλειώδης. Αποτελεί το υπέρτατο μαρτύριο του ανθρώπου, την πεμπτοσύνη της εθνικής αρετής, τον κορυφαίο τουρκικό άθλο. Και τούτο, διότι συνδυάζει την υπάτη τραγωδία του θανάτου με την αιώνια χάρη του ηρωϊκού κατορθώματος, δηλαδή του μεγαλύτερου επιτεύγματος από όλα τα μεγαλουργήματα, την γενναιότητα στην μάχη, που αποτελεί και την καταληκτική, την στερνή οφειλή στην μητέρα Τουρκία.

Η νέα ενισχυμένη υφή των Τούρκων, ως φυσικών και ως γεγονός, λειτουργεί και σαν διαμορφωτής σχέσεων με τους γειτονικούς λαούς. Ο σημερινός Τούρκος, μετά την στρατιωτική του νίκη στην Κύπρο, έχει αποκτήσει την αυτοπεποίθηση που του έλλειπε μέχρι και την ημέρα της αποβάσεώς του στον Κυπριακό αιγιαλό. Αυτή η αυτοπεποίθηση ενδυναμείται κάθε ημέρα, που περνά, εκ του γεγονότος, ότι δεν λαμβάνει δυναμική απάντηση στις καθημερινές του προκλήσεις στο Αιγαίο, στην Θράκη, στην Κύπρο, συμπεριλαμβανομένης και ολόκληρης της αποκλειστικής της οικονομικής ζώνης (ΑΟΖ), που συνορεύει με αυτή της Αιγύπτου. Η Ελλάδα, δεν φαίνεται να δείχνει, ότι είναι διατεθειμένη να αντιπαραταχθεί αποφασιστικά στις προκλήσεις αυτές. Ο λόγος της πολιτικής εξευμενισμού της Τουρκίας είναι Ηλίου φαεινότερος. Οι αλληλοδιαδεχόμενες πολιτικές ηγεσίες, την ανωτέρω αδράνεια την έχουν βαπτίσει "πολιτική ψυχραιμία" ή κάπως έτσι.

Ο σημερινός Τούρκος αποβάλλει ολίγον κατ' ολίγον το δυσπερίγραπτο σύνδρομο του υστερούντος έναντι του "πολυεπιπέδως" προηγμένου Έλληνα. Ήδη η οικονομία της Τουρκίας ευρίσκεται σε μία οδό, η οποία, ως αναγνωριστεί από την διεθνή κοινότητα, σαν δημιουργική και ευοίωνος, έχει συμπεριληφθεί στην λέσχη των G20.

Η σκέψη του Τούρκου πλέον εστιάζεται σε κάποιους συνδυασμούς, που έλκονται από την προχωρημένη σκέψη του Αχμέτ Νταβούτογλου. Ας μου επιτραπεί να δανεισθώ μία παράγραφο από άρθρο σε εφημερίδα ενός συγχρόνου σκεπτομένου Έλληνα. Γράφει λοιπόν ο κύριος Χρήστος Γιανναράς:

"Ο κ. Νταβούτογλου μοιάζει να θέλει την Τουρκία όχι σε ρόλο κρατικής "περιφερειακής υπερδύναμης" που υπηρετεί μιαν αμερικανική παγκόσμια τάξη πραγμάτων και προϋποθέτει την "εσωστρέφεια" τον κεμαλικό εθνικισμό. Θέλει την Τουρκία φορέα του ισλαμικού πολιτισμού, με

ηγετικό ρόλο στην προαγωγή της συνύπαρξης χωρών που βρίσκονταν κάποτε κάτω από την οθωμανική κυριαρχία. Να αποκτήσει ο ισλαμικός πολιτισμός, στον γεωγραφικό χώρο της άλλοτε οθωμανικής επικράτειας, πολιτική προτεραιότητα έναντι του εθνικού κράτους, το οποίο, ως τυπικά δυτικό προϊόν, είναι δυσανοχή στην Ανατολή. Αρνείται ο Αχμέτ Νταβούτογλου την αφέλι επιδίωξη των ΗΠΑ σήμερα: να ομογενοποιηθεί ο μουσουλμανικός κόσμος με βάση τον εκδυτικισμό του. Προσβλέπει όμως σε ένα Ισλάμ ανοιχτό προς τη Δύση, μετριοπαθές και συμβιβασμένο, γι' αυτό και ζητάει την είσοδο της Τουρκίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση".

Η προχωρημένη αυτή άποψη του Νταβούτογλου γίνεται προσπάθεια να γίνει κατανοητή στον χώρο της Τουρκίας, όπου εξακολουθεί και επικρατεί η κινδυνολόγος θέση των κεμαλιστών, οι οποίοι θέλουν να συντηρήσουν την εικόνα των κακών τους γειτόνων επισείοντας την Μεγάλη τους Ιδέα.

Τέτοια Μεγάλη Ιδέα είναι αδύνατον να λάβει σάρκα και οστά, λέει ένας Τούρκος καθηγητής πανεπιστημίου, για τον απλό λόγο, ότι η πάλαι ποτέ Πόλη των Ελλήνων, σήμερα κατοικείται από δώδεκα εκατομμύρια Τούρκους. Πώς είναι δυνατόν ένας οποιοσδήποτε στρατός θα τολμούσε να επιχειρήσει προς κατάληψή της; (Παραδείγματα, Λένινγκραντ Β'ΠΠ, Βηρυτός 1982, πανωλεθρία Στάλινγκραντ).

Συμπεράσματα

Επειδή δεν είμαστε αρκούντως πληροφορημένοι επί των πράγματι συμβαινόντων και αναπορευόμενων πολιτικών τεκταινομένων -πώς άλλωστε θα μπορούσαμε να είμαστε;- προβαίνουμε σε εκτιμήσεις επί των σημειούμενων πολιτικών κινήσεων και των γεγονότων, που καταγράφονται και υποπίπτουν στην αντίληψή μας. Αποκωδικοποιούμε γεγονότα, επίσημες δηλώσεις και ημιδιαφανείς υποδηλώσεις και καταλήγουμε σε συμπεράσματα, σαν απλοί ανησυχούντες πολίτες. Μ' αυτό θέλω να πω, ότι τα συμπεράσματα έχουν χροιά προσωπική με επιδίωξη να κινούνται μέσα στο συμβατό πλαίσιο των γενικότερων θέσεων της ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ.

Στα συμπεράσματα προς επισήμανση, περιέχεται το, ότι οι Αμερικανοί βλέπουν την Τουρκία σαν δύναμη περιφερειακή. Σ' αυτό συνηγορούν, η γεωστρατηγική θέση της Τουρκίας, όπου συνυπολογίζεται και η θέση ελέγχου και αγωγής των συντελεστών ενεργείας, η υπό άνθιση τουρκική οικονομία, οι ισχυρές ένοπλες δυνάμεις και η σκέψη της τουρκικής πολιτικής ηγεσίας για ένα νέο μοντέλο δυνάμεως ενός συνδεδεμένου μετριοπαθούς Ισλάμ, με την επιχειρούμενη εκτροπή μιας δυτικοτρόπης κουλτούρας.

Η Ελλάδα και η Κύπρος, για κάποιους Τούρκους με απλοποιημένη σκέψη, αποτελούν τους κακόμοιους γείτονες, που δεν είναι σε θέση να αυτοδιαχειριστούν τα εσωτερικά τους και δια τούτο εκλαμβάνονται, ωσάν υλικό (έμπυχο και άψυχο), προς απορρόφηση, από τον μεγάλο προστάτη των αδυνάμων χωρών της Ανατολικής Ευρώπης, της Καυκασίας και της Μέσης Ανατολής.

Για τους Τούρκους, το αξιόμαχο των Ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων τίθεται πλέον υπό αμφισβήτηση για μία πλειάδα συνηγορούντων παραγόντων, τους οποίους σεις γνωρίζετε πολύ καλύτερα από οποιονδήποτε άλλον. Αρκεί να επισημανθεί το εξής. Όταν η στρατιωτική θητεία μειώνεται, διότι "συντρέχει" με την λογική της ψηφοθηρίας, τότε θα πρέπει να ανησυχούμε πραγματικά και όχι ρητορικά. Όταν το κριτήριο για τους εξοπλισμούς είναι το πώς θα λεηλατηθεί το δημόσιο χρήμα από εμπλεκόμενους εξωθεσμικούς και λοιπούς προθύμους παράγοντες, τότε δεν συζητούμε για ένοπλες δυνάμεις με διάσταση δυνα-

μικής. Και αν το τοποθετήσουμε και αλλοιώς, πώς είναι δυνατόν, όταν ο στρατός δεν έχει πιστέψει, ότι πρέπει να προπαρασκευάζεται για πόλεμο, να έχει την πολυτέλεια ενός πανάκριβου εξοπλισμού, τον οποίο του συνιστούν να επανδρώσει, και αποδεικνύεται απρόθυμος, ενδοιαστικός και στερείται ομογνωμοσύνης που να στηρίζει σε μία κοινή εθνική ιδεολογία. (π.χ. Ολυμπιονίκες- Τείχη).

Άλλο συμπέρασμα. Υπάρχει διαφορά στο "φρόνημα" των δύο λαών. Η τουρκική διοίκηση κάτω από οποιαδήποτε κυβέρνηση καλλιεργεί στα σχολεία αλλά και στον δημόσιο βίο, ένα δυναμικό πατριωτισμό με μια συνείδηση, που στηρίζεται σε μία ρομαντικοποιημένη τουρκική ιστορία. Επίσης, επιβεβαιώνει ένα αίσθημα συλλογικής μεγαλοσύνης, που δομείται με υλικά, την εθνική υπερηφάνεια, την δημογραφική και στρατιωτική ισχύ και το αδιαλείπτως απεργαζόμενο διεθνές κύρος της τουρκικής πατρίδος.

Στην από εδώ πλευρά, η εκπαίδευση της νεολαίας προσανατολίζεται, με μία ύποπτη μέθοδο, προς την κατεύθυνση, όποιοι πνευματικού αγωγού, υιοθετεί τον όρο "αφελληνισμός", και επιδίδεται στην αποδιοργάνωση της λειτουργικότητας του τριπτύχου "πατρίς", "θρησκεία", "οικογένεια" στην ψυχή των Ελλήνων παιδών.

Οι Τούρκοι εφαρμόζουν μία πολιτική έναντι της Ελλάδος και της Κύπρου, η οποία έχει προσαρμοστεί στο δεδομένο της επιβεβαιωμένης ανικανότητας εκ μέρους των ημεδαπών "προβεβλημένων προσωπικοτήτων" να διαχειριστούν τα θέματα, που αφορούν στην ελληνική τους πατρίδα.

Στην προ Νταβούτογλου εποχή, ο τουρκικός λαός θεωρούσε την Ελλάδα σαν τον κύριο εχθρό της χώρας του. Το αίσθημα τούτο επετείνεται από το σύνδρομο της "περικύκλωσής" του και κατά συνέπειαν "ασφυξίας" του, που δημιουργείται από το "ελληνικό τόξο", σε Αιγαίο και Κύπρο. Διεκατείχετο από τον φόβο της αποκοπής του από το Αιγαίο και από την θέση της Κύπρου, η οποία κείται στο μαλακό υπογάστριο της σημαντικής χερσονήσου της Ανατολίας. Σήμερα, αυτή η ανησυχία, έχει αμβλυνθεί, διότι οι Τούρκοι εφαρμόζουν το δόγμα της επιθετικής ανασχέσεως με σειρά προκλήσεων, οι οποίες μία ημέρα - και όταν οι συγκυρίες το συστήσουν, θα μεταπλασθούν σε προβοκάτσια, που θα αποτελέσει το προλόγιο ενός πολέμου. Ενός πολέμου, τον οποίο οι Τούρκοι τον επιδιώκουν -και θα συμβεί, όταν θα σημειωθεί η σύγκλιση της ατύπου αποδοχής αυτής της ιδέας από τις μεγάλες δυνάμεις και της εκτιμήσεως των Τούρκων, ότι έπαυσαν ισχύοντες εκείνοι οι περιορισμοί, που θα συνηγορούσαν σε μία αποτυχημένη στρατιωτική επιχείρηση.

Διά λόγου παρορμήσεις αντί προτάσεων

Οι όποιες παρορμήσεις και παροτρύνσεις, διακρίνονται από μία ποικιλία αποτυπωμάτων. Είναι σημασιολογικές και θλιπτικά ρεαλιστικές. Έχουν ωστόσο χαρακτηριστικά εκπαιδευτικό, αρμοσμένο σε πλαίσια σεμιναρίου και είναι κατά ένα κομμάτι τους συγκινησιακά παραινετικές, εκ του γεγονότος, ότι απευθύνονται σε νεωτέρους συναδέλφους.

Αφού δεχόμαστε, ότι η Τουρκία συντηρεί μία εικόνα απειλής προς την Ελλάδα και την Κύπρο και όχι σχέσεων ειλικρινούς φιλίας και καλής γειτονίας, τότε η Ελλάδα οφείλει να ιδεί την ιδιότυπη αυτή γειτνίαση, σαν ένα μοιραίο εναγκαλισμό, από τον οποίο ο πλέον αδύνατος θα βγει ζημιωμένος.

Η Ελλάδα χάνει την αξιοπιστία ισχύος της, όταν καταλήγει μετά από κάθε παραβίαση και προσβολή του ελληνικού χώρου από την τουρκική αεροπορία και το ναυτικό, σε βαρύγδουπες δηλώσεις της μορφής: "Οι Ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις είναι ο σιδηρούς γρόνθος, που

θα τιμωρήσει τον επιβουλέα κλπ, κλπ", και δεν τον τιμωρεί αυτόν τον επιβουλέα. Γιατί δεν τον τιμωρεί; Διότι είναι ανίσχυρη. Τον ισχυρό ουδείς τολμά να τον προκαλέσει.

Μέχρι να "επανιδρυθούν" οι ένοπλες δυνάμεις και αποκτήσουν μία ουσιαστική και τουλάχιστον αποτρεπτική δύναμη και ικανότητα εξαλείψεως της επιθετικής βουλήσεως του αντιπάλου, η Ελλάδα στον χώρο της πολιτικής και της διπλωματίας, οφείλει να εμφανίσει μία ισχυρή νομική θεμελίωση του εδαφικού της καθεστώτος. Να μειώσει τις σπατάλες προς πάσα κατεύθυνση. (πχ: πολιτικοί σύμβουλοι-τρωκτικά).

Να ενεργοποιήσει και πάλι τα lobbies των Ελλήνων του εξωτερικού. Αυτοί γνωρίζουν περισσότερα από τους εκάστοτε αρμοδίους του υπουργείου εξωτερικών, οι οποίοι δράττονται της κάθε ευκαιρίας για να μετατρέψουν τις αποστολές των σε ταξίδια αναψυχής. Τα αρνητικά αποτελέσματα, των εν τη Εσπερία μεταβάσεων, αυτό μαρτυρούν.

Να ενεργοποιηθεί ο ξένος τύπος και όλα γενικώς τα media υπέρ των ελληνικών θέσεων, με χρήματα, που αξίζει να δαπανηθούν.

Επειδή η Ιστορία διαρκώς μας διδάσκει, ότι ουδέμία συμμαχία θα υποστηρίξει την Ελλάδα (ΕΕ-NATO), εάν δεν υπάρχει εκ μέρους των εκτιμώμενο όφελος (και το συμφέρον τους σήμερα είναι προσανατολισμένο στην Τουρκία), εμείς οι στρατιωτικοί, πρέπει να το εμπεδώσουμε, ότι η ουσιαστική μας αποστολή είναι η προς πόλεμον προπαρασκευή.

Πριν κλείσουμε αυτά, τα αντί προτάσεων, ας κοιτάξουμε πιο συνειδητά την εικόνα του Δαυίδ και του Γολιάθ. Ας διδαχθούμε από αυτό το παραβολικό απόσταγμα.

Και ας ιδούμε πάλι τον τίτλο.

Σχέσεις και πολιτική της Τουρκίας προς Ελλάδα και Κύπρο. Τι καταλαβαίνουμε; Τί σχέσεις μπορεί να υπάρχουν και τί σχέσεις μπορούν να αναπτυχθούν, όταν ο απέναντι αποκαλύπτει επιθετικά τις προθέσεις του; Όταν βιάζει τους κανόνες περί καλής γειτονίας και τρυπνάζει τον οριοθετημένο κορμό της Ελλάδος; Όταν αγνοεί τις δεσμεύσεις που απορρέουν από τις διεθνείς συνθήκες; Όχι κύριοι. Δεν υπάρχουν σχέσεις. Ας το καταλάβουμε κάποτε. Ας το χωνέψουμε. Η Τουρκία συνιστά διαρκή απειλή. Δεν πρέπει να πέσουμε θύματα παραμυθίας όταν ο Τούρκος μας χτυπάει φιλικά την πλάτη σήμερα, λέγοντας "bravo Giorgio". Όταν ακούς "μπράβο" από τον απειλούντα, σημαίνει υπερχείλιση σαρκασμού, που προέρχεται από αυτοδιαγεγνώσμενη αίσθηση υπεροχής. Ο απειλών έχει διαπιστώσει τα φοβικά μας σύνδρομα. Και γίνεται απειλητικότερος. Όταν εμείς δείχνουμε τις εσοχές μας, επόμενο είναι εκείνος να μας δείξει τις αιχμές του.

Εμείς οι στρατιωτικοί, έχουμε το προνόμιο της εντιμότητας και της αληθινής μέριμνας προς την ιδέα αλλά και την ουσία της Ελληνικής Πατρίδος. Συνεπώς οφείλουμε να έχουμε λόγο σε θέματα που αφορούν στην άμυνα.

Να εκφράζουμε τεκμηριωμένα την ανησυχία μας, προς εκείνους, που έχουν την ευθύνη για την ασφάλεια και την ακεραιότητα της πατρίδος μας. Του Έθνους μας.

Μη διστάζετε να εκφέρετε τις λέξεις Πατρίδα και Έθνος. Όσοι σας αντιμετωπίζουν με χλευαστική διάθεση είναι τιποτένιοι και ανάξιοι να είναι Έλληνες. Είναι σκύβαλα, που έχουν παρασυρθεί στους οχετούς των μηδενιστικών αντιλήψεων.

Εκείνοι, όμως, που θα σας κοιτάζουν με βλέμμα αγνό, άδολο και ανήσυχο είναι αυτοί, που θα στηριχθούν επάνω σας για να συμβιώσουν σ' αυτή την γη, που κάποιος πρόγονός μας την έχουν ποτίσει με το αίμα τους, το οποίο και συντηρεί στους αιώνες την ιδέα της ελευθερίας.

Συμπεράσματα Σεμιναρίου

Υπό Υποστρατήγου ε.α. Π. Λεονάρδου

Το παγκόσμιο γεωστρατηγικό και γεωπολιτικό περιβάλλον μετά την κατάρρευση του Συμφώνου της Βαρσοβίας έχασε την διπολική του ταυτότητα και αναζητά νέο σημείο ισορροπίας και σταθερότητας. Ήδη στο παγκόσμιο προσκήνιο εμφανίζονται νέοι "παίκτες" που διεκδικούν πρωταγωνιστικό ρόλο ο καθένας για τον εαυτό του προβάλλοντας στρατιωτική και οικονομική ισχύ, την δυνατότητα ελέγχου επί των πηγών ενέργειας και των οδών μεταφοράς και τα επιτεύγματα της σύγχρονης τεχνολογίας. ΗΠΑ, ΕΕ, Ρωσία, Κίνα, Ινδία και Λατινική Αμερική αναζητούν συμμαχίες και επιδιώκουν μία θέση στο σύγχρονο πολυπολικό σύστημα. Οι ΗΠΑ φαίνεται ότι χάνουν τον ηγεμονικό τους ρόλο ενώ η ΕΕ εφαρμόζει την Συνθήκη της Λισαβώνας με στόχο την ομοσπονδοποίησή της.

Στα Βαλκάνια που αποτελούν το εγγύς περιβάλλον μας οι χώρες αναζητούν μια θέση στο NATO και την ΕΕ προκειμένου να εξασφαλίσουν ασφάλεια και οικονομική ανάπτυξη. Η Σλοβενία, η Ρουμανία και η Βουλγαρία ήδη έχουν ενταχθεί στο NATO και την ΕΕ. Η Κροατία και η Αλβανία είναι μέλη του NATO ενώ το Μαυροβούνιο αντιμετωπίζει δυσκολίες τις οποίες μπορεί να ξεπεράσει με την υποστήριξη του διεθνούς παράγοντα. Όμως η Βοσνία-Ερζεγοβίνη, η Σερβία λόγω του Κοσόβου και η ΠΓΔΜ είναι χώρες ασταθείς στις οποίες μπορούν να δημιουργηθούν προβλήματα ασφάλειας σε οποιονδήποτε χρόνο, που είναι δυνατόν να επηρεάσουν άμεσα ή έμμεσα μέρος ή το σύνολο των Βαλκανίων.

Η Τουρκία προβάλλοντας την οθωμανική της καταγωγή προσπαθεί να εκμεταλλευτεί την γεωστρατηγική της αξία. Όμως το λεγόμενο "τουρκικό έθνος" είναι μία σύνθεση λαών και εθνотήτων. Από τα βάθη της Ανατολίας μέχρι την Ευρωπαϊκή Τουρκία και τα παράλια του Αιγαίου διακρίνουμε ένα πολύ ανομοιογενή πληθυσμό.

Ο αναλφαβητισμός που εξακολουθεί να υπάρχει, ως ένα ποσοστό, αποτελεί πρόσφορο έδαφος για τον θρησκευτικό φανατισμό που μαζί με την φτώχεια δεν είναι ό,τι καλύτερο για τη δημιουργία ομοιογένειας. Η ανισόρροπη ανάπτυξη από την υπανάπτυκτη Ανατολία ως τα ανεπτυγμένα παράλια της Προποντίδας και της Μεσογείου και η αστυφιλία δεν βοηθούν στην βελτίωση του βιοτικού επιπέδου και κυρίως της παιδείας.

Παρόλα αυτά η κυβέρνηση του Κόμματος Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης (ΑΚΡ) υπό τον Ταγίπ Ερντογάν,

επεδίωξε τη δημοσιονομική πειθαρχία, προώθησε σημαντικές διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις και ιδιωτικοποιήσεις και στήριξε τη σφιχτή νομισματική πολιτική. Συγχρόνως επεχείρησε "άνοιγμα" της οικονομίας προς τη διεθνή αγορά και συνάπτοντας περιφερειακές συνεργασίες βελτίωσε την ελκυστικότητα της τουρκικής αγοράς για τους ξένους επενδυτές.

Η έναρξη ενταξιακών διαπραγματεύσεων με την ΕΕ ήταν η μεγαλύτερη επιτυχία η οποία εγκαινίασε μια περίοδο "γενναίων" μεταρρυθμίσεων και σταθερότητας. Κατά την παρούσα περίοδο η Τουρκία έχει επηρεασθεί από την παγκόσμια ύφεση και έχει εισέλθει σε μια οικονομική επιβράδυνση, από την οποία όμως φαίνεται να εξέρχεται, αν κρίνουμε από τα αριθμητικά οικονομικά στοιχεία και το δυναμισμό της οικονομίας της.

Σημειώνεται ότι το μέγεθος της τουρκικής οικονομίας είναι τέτοιο που της επέτρεψε να συμμετέχει στο G20, γεγονός που της προσδίδει αυξημένο κύρος και γόητρο, ως αναδυόμενη αγορά με ισχυρό βιομηχανικό τομέα. Η χώρα διαθέτει σημαντικό βιομηχανικό δυναμικό στο οποίο συμμετέχουν 110 μεγάλες και περί τις 1.000 μικρές εταιρείες που απασχολούν 50.000 περίπου εργαζομένους. Σήμερα η Τουρκία κατασκευάζει το μεγαλύτερο μέρος του υλικού που χρησιμοποιούν οι Ένοπλες Δυνάμεις της, ενώ η ηγεσία της αισιοδοξεί ότι σύντομα θα είναι σε θέση να καλύπτει με εγχώρια παραγωγή το σύνολο σχεδόν των αμυντικών αναγκών.

Σε διμερές επίπεδο η Τουρκία έχει υπογράψει με τη χώρα μας συμφωνίες οικονομικής συνεργασίας με την οποία ρυθμίζονται οι εμπορικές ανταλλαγές και συμφωνίες πολιτιστικής συνεργασίας για τη διεξαγωγή πολιτιστικών εκδηλώσεων προκειμένου να ενισχυθεί η "ελληνοτουρκική φιλία" - αν υπάρχει. Πάντως η πορεία της τουρκικής οικονομίας θα κριθεί από τη δημοσιονομική πειθαρχία, την εφαρμογή των προγραμμάτων οικονομικών μεταρρυθμίσεων, τη διατήρηση της ευρωπαϊκής της πορείας και την επίλυση του κουρδικού προβλήματος.

Προκειμένου να κατανοήσουμε τις προσδοκίες της Τουρκίας θα πρέπει να λάβουμε υπόψη μας τις ιδιομορφίες και ιδιαιτερότητες της τουρκικής πολιτείας και τον ιδιάζοντα ρόλο των τουρκικών Ε.Δ. Η τουρκική πολιτεία, στην πορεία της χώρας προς την ΕΕ, αντιμετωπίζει το δίλημμα "πραγματικός εκδημοκρατισμός ή κεμαλισμός". Το τουρκικό κράτος εκφράζεται από το ισχύον

Σύνταγμα, καταστατικό θεμέλιο της Δημοκρατίας. Όμως αυτό το Σύνταγμα είναι ιδιαίτερο, μοναδικό, διαφορετικό και ίσως ακατανόητο, όταν εξετάζεται με τη λογική της δυτικής φιλελεύθερης δημοκρατικής αντίληψης. Ουσιαστικά το Σύνταγμα ενσωματώνει όλη την ιστορία και την παράδοση της Τουρκίας και καθορίζει το παρόν και το μέλλον της. "Βαθύ Κράτος" δεν υπάρχει διότι το επίσημο Σύνταγμα είναι αυτό που προστατεύει τον κεμαλισμό και θεσμοθετεί το δικαίωμα επέμβασης της Στρατιωτικής Ηγεσίας στα πολιτικά πράγματα της χώρας. Μπορεί να ομιλούν για αναγνώριση δικαιωμάτων και παροχή ελευθεριών αλλά σε κάθε σχετικό άρθρο του Συντάγματος, επαναλαμβάνεται κατά επίμονο και μονότονο τρόπο, ότι αυτά παρέχονται χωρίς να είναι αυτονόητα και ότι ενδεχομένως να περιορισθούν χάριν της ακεραιότητας του κράτους.

Θεματοφύλακας όλων αυτών ορίζεται το Συμβούλιο Εθνικής Ασφαλείας (ΣΕΑ), με το ειδικό άρθρο 118, στο οποίο αναφέρεται ότι ο Αρχηγός Γ.Ε. προτάσσεται όλων των Υπουργών των οποίων η ιεραρχική αναφορά είναι ΥΕΘΑ, ΥΠΕΣ, ΥΠΕΞ. Ο ειδικός ρόλος των τουρκικών Ε.Δ. είναι πλέον συνταγματικά κατοχυρωμένος, αποδεκτός από την κοινωνία και τις πολιτικές δυνάμεις με αποτέλεσμα να αποκλείεται κάθε απόπειρα αλλαγής του. Αυτή η αλλαγή μπορεί να προκύψει μόνο από την ύπαρξη ισχυρής πολιτικής πλειοψηφίας η οποία αφενός μέσω του ΣΕΑ, θα παγώνει τις θέσεις των τουρκικών Ε.Δ. και αφετέρου με μια τολμηρή αναθεώρηση του Συντάγματος θα αλλάξει το ρόλο τους. Τέτοια περίπτωση όμως επί του παρόντος αποκλείεται εξαιτίας του φόβου πραξικοπήματος, αλλά και του πραγματικού κινδύνου επικράτησης των φονταμεταλιστών ισλαμιστών.

Στην εξωτερική πολιτική (σε σχέση με τη χώρα μας) η Τουρκία από το 1920 με συνέπεια και ανεξαρτήτως πολιτικών αλλαγών στο εσωτερικό της, αγνοώντας τις επιθυμίες ισχυρών κρατών και αδιαφορώντας για τα κοινωνικά και οικονομικά προβλήματα του λαού της έχει πετύχει τις επιδιώξεις της ανατρέποντας ακόμη και τις διατάξεις της Συνθήκης των Σεβρών. Συγκεκριμένα :

*Με τη Συνθήκη της Λωζάνης απέβαλε την Ελλάδα και τον Ελληνισμό από τη Μ. Ασία και την Αν.Θράκη ενώ παραβιάζοντας την ίδια Συνθήκη αφέληνισε την Κωνσταντινούπολη, Ίμβρο και Τένεδο.

*Επέβαλε περιορισμούς στρατιωτικής παρουσίας στα νησιά του Αν.Αιγαίου και προσφάτως πέτυχε με παρεμβάσεις στον ICAO να μην περιλαμβάνονται στο ευρωπαϊκό εγχειρίδιο αεροναυτιλίας τα ελικόπτερα SAR της Λήμνου, της Χίου και της Ρόδου.

*Αποβλέπει στο διαμοιρασμό του Αιγαίου προβάλλοντας "απειλή πολέμου" αν επιχειρηθεί επέκταση των ελληνικών χωρικών υδάτων, απορρίπτοντας τα όρια του εναερίου χώρου στα 10 ν.μ. παρ'ότι τον αναγνώριζε πρακτικώς από το 1934 και χαρακτηρίζοντας "γκρίζες ζώνες" μεγάλες περιοχές του Αιγαίου.

*Έχει καταλάβει και κατέχει το 37% του εδάφους της Κυπριακής Δημοκρατίας αν και πρόκειται για κράτος-μέλος της ΕΕ.

Η Τουρκία, το Διεθνές Δίκαιο, το αντιλαμβάνεται σύμφωνα με τα συμφέροντά της. Αν και συμμετέχει σε όλους τους διεθνείς οργανισμούς άλλοτε προσυπογράφει και επικυρώνει τις αποφάσεις τους, άλλοτε δεν τις επικυρώνει και άλλοτε δεν τις αναγνωρίζει. Όταν της

επιβάλλονται όροι (π.χ. Συνθήκη της Λωζάνης) τότε, με τη λογική του "κεμαλισμού" και του δικού της Συντάγματος, προτάσσει την εθνική ανάγκη ασφάλειας και με πρόσθετη εσωτερική νομοθεσία παρακάμπτει υποχρεώσεις και αθετεί δεσμεύσεις. Για το Δίκαιο της Θάλασσας π.χ. μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας όπως και με κάθε άλλο κράτος που δεν είναι μέρος, ισχύουν μόνο οι εθιμικοί κανόνες. Η Τουρκία όμως δίνει τις δικές της ερμηνείες. Μετά τα Ίμια μάλιστα, στο κυβερνητικό πρόγραμμα Ερπακάν - Τσιλλέρ, συναντάμε τη φράση : "Η Τουρκία θα τηρήσει όλες τις διεθνείς συμφωνίες που έχει υπογράψει. Εντούτοις δεν θα επιτρέψει η εφαρμογή τους να είναι αντίθετη στην εθνική της ασφάλεια και τα συμφέροντά της". Με αυτή την πρακτική η Τουρκία :

*Δεν επικυρώνει το "Δίκαιο της Θάλασσας".

*Δεν αναγνωρίζει τη δικαιοδοσία του Δ.Δ. της Χάγης.

*Δεν παραδέχεται τα θαλάσσια σύνορα στο Αιγαίο και μας απειλεί με πόλεμο αν με βάση το Διεθνές Δίκαιο, γίνει επέκταση των ελληνικών χωρικών υδάτων στα 12 ν.μ. τη στιγμή που η ίδια η Τουρκία έχει επεκτείνει σε άλλες, πλην Αιγαίου, θάλασσες τα χωρικά της ύδατα στα 12 ν.μ. Σημειώνεται ότι πριν από την έναρξη μιας διαδικασίας οριοθέτησης της ελληνικής υφαλοκρηπίδας πρέπει απαραίτητα να προηγηθεί η επέκταση της χωρικής θάλασσας μέχρι εξαντλήσεως του νομίμου ορίου, για να μπορέσει αυτό να αποτελέσει τη βάση για τον προσδιορισμό της προς οριοθέτηση περιοχής.

*Δεν εφαρμόζει τη Συνθήκη της Λωζάνης και ιδιαίτερα το κεφάλαιο περί μειονοτήτων.

Η μουσουλμανική μειονότητα στη Θράκη διέπεται από ένα εξαιρετικά ισχυρό προστατευτικό νομικό πλαίσιο και βρίσκεται σε άμεση συνάρτηση με την ελληνική μειονότητα της Τουρκίας λόγω του καθεστώτος της αμοιβαιότητας που έχει επιβάλλει η Συνθήκη της Λωζάνης του 1923. Η μειονότητα είναι οργανωμένη σε τρεις Μουφτείες : της Ξάνθης, της Κομοτηνής και του Διδυμοτείχου με επικεφαλής το Μουφτή που διορίζει το ελληνικό κράτος. Όμως το Τουρκικό Προξενείο της Κομοτηνής προσπαθεί να επιβάλει τους δικούς του εκλεγμένους Μουφτήδες την στιγμή που η διεθνής πρακτική επιτρέπει τον διορισμό των Μουφτήδων.

Αντίθετα με την μουσουλμανική μειονότητα στην Ελλάδα η ελληνική μειονότητα της Τουρκίας έχει υποστεί κατάφορη παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων με αποτέλεσμα την ριζική συρρίκνωσή της σε 2.000 περίπου υπερήλικες. Κορύφωση των διώξεων της ελληνικής μειονότητας στην Κωνσταντινούπολη αποτέλεσαν τα γεγονότα του Σεπτεμβρίου του 1955 στα οποία 5.000 ελληνικές κατοικίες και καταστήματα κάηκαν, 16 Έλληνες δολοφονήθηκαν και σημαντικός αριθμός αναγκάστηκε να εγκαταλείψει την Πόλη αφού αφαιρέθηκαν περιουσίες και οι συνθήκες ζωής έγιναν απαράδεκτες. Σημαντικό για την ορθοδοξία ήταν ο περιορισμός της εκλογής του Πατριάρχη μόνο μεταξύ των Τούρκων υπηκόων ορθοδόξων κληρικών, η μη αποδοχή της οικουμενικότητάς του από το τουρκικό κράτος και η διακοπή λειτουργίας της Θεολογικής Σχολής της Χάλκης. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά πρέπει να αντιμετωπίσουμε συνεχώς την προσπάθεια εκτουρκισμού των μουσουλμάνων της Θράκης που στην ουσία είναι Έλληνες πολίτες με μουσουλμανικό θρήσκευμα.

Οι "εσωτερικές αντιφάσεις" της Τουρκίας συχνά δημιουργούν την εντύπωση ενός κράτους χωρίς εσωτερική συνοχή και με αδυναμία συγκροτημένης στάσης στο εξωτερικό. Δεν είναι όμως έτσι και θα ήταν μεγάλο λάθος να θεωρήσει κανείς τις εσωτερικές αντιφάσεις και διαμάχες ως παράγοντα με αναγκαστικά αρνητική επίδραση πάνω στο "γεωπολιτικό της δυναμικό" όπως αυτό ορίζεται ως μια ιστορικοκοινωνική παρουσία στο γεωγραφικό της χώρο. Στην περίπτωση της Τουρκίας οι εσωτερικές τριβές και αντιφάσεις θέτουν σε κίνηση μια χειμαρρώδη επεκτατική ορμή ανεξάρτητα από την περιθρύλητη διαμάχη μεταξύ τουρκικής στρατογραφειοκρατίας και πολιτικών, κεμαλισμού και ισλαμιστών ή ευρωπαϊστών και ισλαμιστών. Όποια ελίτ και αν πάρει στα χέρια της τα ηνία, μακροπρόθεσμα θα αποδεσμεύσει επεκτατικές δυνάμεις στηριζόμενη στην κοινή αντίληψη περί τουρκικής αποστολής και τουρκικού μεγαλείου όπως αυτή διαχέεται μέσα σε μια κοινωνία της οποίας τα μισά μέλη και πάνω είναι νεώτερα των 25 ετών. Αυτή η πληθυσμιακή έκρηξη, μεταξύ των άλλων, είναι που προβληματίζει τους ευρωπαίους εταίρους για την επόμενη ημέρα της ένταξης της Τουρκίας στην Ευρώπη.

Η ΕΕ εκ των πραγμάτων δεν μπορεί να ικανοποιήσει όλα τα αιτήματα μιας Τουρκίας σήμερα 62 και αύριο 100 εκατομμυρίων κατοίκων. Παράλληλα, όμως, τα ζωτικά της συμφέροντα δεν της επιτρέπουν να απογοητεύσει πλήρως την τουρκική πλευρά. Έτσι είναι πολύ πιθανό μη μπορώντας να δώσει στην Τουρκία όλα όσα επιθυμεί, να επιδιώξει να την κατευνάσει με ελληνικά έξοδα, πιέζοντας δηλαδή την Ελλάδα να δεχθεί τις τουρκικές αξιώσεις στο Αιγαίο και στην Κύπρο. Οι σχέσεις ΕΕ - Τουρκίας δεν βρίσκονται σήμερα στο καλύτερο δυνατό σημείο. Η αντίθεση των περισσότερων κρατών μελών και ιδιαίτερα της Γερμανίας και Γαλλίας μαζί με την πρόκληση δυσπιστίας της τουρκικής κοινής γνώμης οδηγούν την τουρκική κυβέρνηση σε ένα ευρωσκεπτικισμό τον οποίο φαίνεται να συμμερίζεται ακόμη και η Στρατιωτική Ηγεσία, κυρίως αυτή, φοβούμενη παράλληλα με την ένταξη στην ΕΕ, αποδυνάμωση του κεμαλισμού.

Η εξωτερική πολιτική της Τουρκίας κυριαρχείται από την έννοια του "Στρατηγικού Βάθους" η οποία, κατά τον ΥΠΕΞ της Τουρκίας Αχμέτ Νταβούτογλου, συνοψίζεται στο ότι η αξία μιας χώρας στην παγκόσμια πολιτική σκηνή προδιαγράφεται από τη "γεωστρατηγική της θέση" και το "ιστορικό της βάθος". Σύμφωνα με αυτή τη θεωρία η Τουρκία είναι προικισμένη με μοναδικό τρόπο και με τα δύο. Πρώτον, λόγω της θέσεώς της και δεύτερον, λόγω της κληρονομιάς της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Σύμφωνα με το όραμα του "νέο-οθωμανισμού" η Τουρκία, πέραν του Δυτικού της προσανατολισμού που επέβαλε ο Κεμάλ, πρέπει τώρα να αναπτύξει πολλαπλούς γεωστρατηγικούς άξονες και προς την Ανατολή απευθυνόμενη στον αραβο-μουσουλμανικό κόσμο αλλά και προς την Ρωσία.

Η νέα εξωτερική πολιτική της Τουρκίας βασίζεται σε πέντε αρχές :

*Η ασφάλεια προς τους πολίτες δεν μπορεί να είναι σε βάρος των ελευθεριών και ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

*Τα ιστορικά προβλήματα και οι συγκρουσιακές καταστάσεις με τις γειτονικές χώρες θα πρέπει να μηδενισθούν.

*Η ανάπτυξη δράσης "ειρηνικού διαμεσολαβητή"

για την εξάλειψη διαφορών και συγκρούσεων μεταξύ χωρών είναι χρήσιμη.

*Καθιέρωση πολυδιάστατης εξωτερικής πολιτικής και ανάπτυξη φιλικών σχέσεων με άλλους παγκόσμιους πρωταγωνιστές.

*Συμμετοχή σε ζητήματα διεθνούς ενδιαφέροντος και παρουσία στην περιοχή συγκρούσεων που απειλούν την διεθνή ασφάλεια.

Ήδη από τον πρώτο χρόνο εφαρμογής του δόγματος του Στρατηγικού Βάθους έχουν προκύψει θετικά αποτελέσματα όπως είναι :

*Στις προς Ανατολάς περιοχές (Κεντρική Ασία, Καύκασος, Μέση Ανατολή) πραγματοποιήθηκαν μια σειρά δραστηριότητες ορισμένες των οποίων εθεωρούντο μέχρι πρόσφατα εκτός συζήτησης. Γενικά υπήρξε θετική ανταπόκριση από τις χώρες αυτές. Ειδικότερα :

- Καθιερώθηκε πολιτική καλών σχέσεων με την Συρία και συνεργασία σ' ότι αφορά τις μεθοριακές διενέξεις ενώ συγχρόνως υπάρχει προοπτική κοινής στάσης απέναντι στο ενδεχόμενο δημιουργίας ενός κουρδικού κράτους και το διαμεσολαβητικό ρόλο μεταξύ Ισραήλ και Συρίας για μια ειρηνευτική συμφωνία με το Ισραήλ.

- Πραγματοποιήθηκαν ανοίγματα προς το Ιράκ με την παγίωση της νομιμότητας της ιρακινής κυβέρνησης και την προϋπόθεση αποφυγής δημιουργίας κουρδικού κράτους σε συνδυασμό με την αντιμετώπιση του PKK. Πάντως η Τουρκία επιδιώκει την ανάπτυξη καλών σχέσεων με το ημιαυτόνομο κουρδικό κράτος στο μέτρο που διαφωνεί με τις τακτικές του PKK.

*Στην περιοχή του Καυκάσου :

- Η εφαρμογή του Στρατηγικού Βάθους έχει ως στόχο τη μείωση της ρωσικής επιρροής και τη μεγιστοποίηση της εκεί τουρκικής παρουσίας. Το πιο εντυπωσιακό άνοιγμα στην περιοχή απέτέλεσε η προσπάθεια εξομάλυνσης των σχέσεων με την Αρμενία. Όμως όταν οι Αζέροι διαμαρτυρήθηκαν για "βαριά σκιά στις αδελφικές σχέσεις Αγκυρας-Μπακού" ο Ερντογάν ξεκαθάρισε πως τα σύνορα με την Αρμενία δεν θα ανοίξουν αν δε λυθεί το πρόβλημα του Καραμπάχ.

- Η ανάπτυξη στενής συνεργασίας με τη Γεωργία στον ενεργειακό τομέα (αγωγός Μπακού-Τσεϊχάν) και στον αμυντικό τομέα με κοινές στρατιωτικές ασκήσεις και πώληση αμυντικού υλικού.

*Στην Μ.Ανατολή κυριαρχούν οι σχέσεις με το Ισραήλ. Από το 2005 και μετά η Τουρκία εκδηλώνεται ανοιχτά υπέρ της Χαμάς και της Χεζμπολάχ επισύροντας όχι μόνο τις αντιδράσεις του Ισραήλ αλλά και της Δύσης γενικότερα. Χαρακτηριστική ήταν η στάση της Τουρκίας προς το Ισραήλ κατά την επίθεση στη Γάζα το 2009 όπου η Τουρκία σαφώς εκδηλώθηκε υπέρ της Χαμάς.

*Με το Ιράν η Τουρκία πραγματοποίησε οικονομικές συμφωνίες και εξασφάλισε μια κοινή δέσμευση στα πλαίσια της αντιμετώπισης του PKK όπως έκανε και με τη Συρία. Επιπλέον Τουρκία και Ιράν προχώρησαν σε σημαντική συμφωνία εξαγωγής πετρελαίου και φυσικού αερίου από το Ιράν στην Τουρκία.

*Οι διμερείς σχέσεις Τουρκίας-Ρωσίας έχουν αναπτυχθεί στο επίπεδο των εμπορικών δραστηριοτήτων, όπου η Ρωσία έχει αναδειχθεί ως ο μεγαλύτερος εμπορικός της εταίρος. Δεν συμβαίνει το ίδιο για τα θέματα ασφάλειας στα οποία οι δύο χώρες έχουν ανταγωνιστικό

ενδιαφέρον για τις χώρες του Καυκάσου και της Κεντρικής Ασίας στις οποίες η Ρωσία διεκδικεί την επιρροή της ως πρώην χώρες της Σοβιετικής Ρωσίας. Με τις ίδιες χώρες όμως η Τουρκία έχει κοινές εθνοτικές και γλωσσικές ρίζες που δεν είναι όμως αρκετές για να τις εξασφαλίσουν το ρόλο που επιθυμεί δεδομένου ότι δεν μπορεί, λόγω έλλειψης οικονομικών πόρων, να τις στηρίξει και οικονομικά. Πάντως η Τουρκία βρήκε τον τρόπο να παρουσιασθεί στη Ρωσία ως ο ισχυρός περιφερειακός εταίρος ιδιαίτερα σε ότι αφορά τα αποσχιστικά κινήματα και την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας.

*Σε σχέση με τη Δύση η σημερινή αποστασιοποίηση της Τουρκίας δεν σημαίνει ότι εγκαταλείπει τα δυτικά της ερείσματα όπως το NATO και τις καλές της σχέσεις με τις ΗΠΑ :

- Οι αμερικανο-τουρκικές σχέσεις, παρά τα κατά καιρούς προβλήματα, κυρίως μετά την αμερικανική εισβολή στο Ιράκ το 2003 και τις προσπάθειες αναγνώρισης της γενοκτονίας των Αρμενίων, παραμένουν σταθερές, λόγω της μεγάλης γεωπολιτικής αξίας της Τουρκίας για τις ΗΠΑ, αλλά και από πλευράς Άγκυρας, λόγω της αμερικανικής στήριξης σε θέματα όπως η ευρωπαϊκή πορεία, οι ενεργειακοί αγωγοί, το Κυπριακό και τα Ελληνοτουρκικά καθώς και η υλοποίηση των φιλοδοξιών της ως περιφερειακής δύναμης. Διάσταση πολιτικής μεταξύ των δύο πλευρών παρατηρείται στο Κουρδικό, σε ελεγχόμενο όμως επίπεδο, αφού οι Κούρδοι του Βορείου Ιράκ αποτελούν στρατηγικό εταίρο των ΗΠΑ.

- Οι σχέσεις ΕΕ-Τουρκίας δεν βρίσκονται στο καλύτερο σημείο. Η αντίθεση των κοινοτικών εταίρων και ιδιαίτερα της Γερμανίας και της Γαλλίας μαζί με την μεταστροφή της τουρκικής κοινής γνώμης οδηγούν την τουρκική κυβέρνηση σε ευρωσκεπτικισμό. Η δυσπιστία αυτή πηγάζει κυρίως από τα επιχειρήματα ότι : οι μεγάλης κλίμακας αλλαγές θα επιφέρουν αποσταθεροποιητικές επιπτώσεις και ενδεχομένως εξυπηρετούν συμφέροντα διαμελισμού της Τουρκίας και ότι ο πόλεμος της Δύσης στο Ιράκ επιτρέπει πλέον την οργάνωση κουρδικών επιθέσεων στην Τουρκία από το Β. Ιράκ. Ανησυχούν ακόμη για την πιθανότητα δημιουργίας ελεύθερου Κουρδιστάν και δυσανασχετούν από την πίεση για αποδοχή της γενοκτονίας των Αρμενίων.

*Τα Βαλκάνια ευρίσκονται μάλλον σε σχετικά χαμηλή θέση στις προτεραιότητες του Στρατηγικού Βάθους ίσως διότι ο προσανατολισμός του συνόλου σχεδόν των Βαλκανικών χωρών είναι προς την ευρωπαϊκή Δύση και δεν παρουσιάζεται πρόσφορο έδαφος για πρωτοβουλίες της Άγκυρας. Παρ' όλα αυτά η Τουρκία κάνει αισθητή την παρουσία της σε ασταθείς ακόμη περιοχές των Βαλκανίων όπως της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης, του Κοσόβου και των Σκοπίων ενώ δεν χάνει ευκαιρία να παρουσιάζεται ως προστάτης των μουσουλμανικών μειονοτήτων. Στο πλαίσιο αυτό η Άγκυρα μετέχει σε τοπικούς οργανισμούς και επιχειρεί να αναπτύξει προνομιακές σχέσεις με την ΠΓΔΜ.

*Στα ελληνοτουρκικά βασική επιδίωξη παραμένει η επέκταση της τουρκικής κυριαρχίας στο Αιγαίο και τη Θράκη και ο αποκλεισμός του ελληνισμού από την Κύπρο και την Αν.Μεσόγειο. Η αρχή των μηδενικών προβλημάτων με τους γείτονες δεν έχει εφαρμογή για την Ελλάδα. Ακόμη και για την λαθρομετανάστευση η

Τουρκία δημιουργεί προβλήματα και αρνείται την επανεισδοχή όπως είχε συμφωνήσει υποστηρίζοντας ότι δεν μπορεί η Ελλάδα να απευθύνεται στην Τουρκία για την επανεισδοχή, αλλά θα πρέπει να στραφεί προς τις χώρες προέλευσης.

*Στο Κυπριακό η πολιτική της Τουρκίας είναι :

- Άρνηση εφαρμογής του πρωτοκόλλου της Άγκυρας διότι δεν ανοίγει τα Α/Δ και τα λιμάνια της σε αεροσκάφη και πλοία της Κύπρου.

- Πιέσεις και απειλές για την αποτροπή ερευνών στην ευρύτερη ΑΟΖ της Κύπρου.

- Αδιαλλαξία στις συνομιλίες για το Κυπριακό.

Για την εξωτερική πολιτική της Τουρκίας είναι βέβαιο ότι μια ισόρροπη προσέγγιση προς όλους τους παγκόσμιους και περιφερειακούς παράγοντες είναι επιθυμητή. Όμως είναι συγχρόνως βέβαιο ότι είναι ένα επικίνδυνο παιχνίδι ισορροπιών σε τεταμένο σχοινί μεταξύ Δύσης και Ανατολής. Η χώρα αυτή προσπαθεί να ερμηνεύσει τις πραγματικές στρατηγικές της προθέσεις μέσα από μια αμφιλεγόμενη πολιτική όπως φαίνεται παρακάτω :

*Στο εσωτερικό της προβαίνει σε φιλοευρωπαϊκές μεταρρυθμίσεις, αλλά παράλληλα ενισχύει την δημόσια παρουσία της θρησκείας, αμφισβητώντας έτσι κοσμικές αρχές του κεμαλισμού. Είναι χαρακτηριστικές οι προσπάθειες διελεύκανσης της υπόθεσης "Εργκένεκον", η μεταρρύθμιση στη Δικαιοσύνη και αν πραγματοποιηθούν οι τροποποιήσεις στο Σύνταγμα τότε ίσως ο κεμαλισμός περιορισθεί.

*Αρνήθηκε να υποστηρίξει ενεργά την αμερικανική εισβολή στο Ιράκ το 2003 αν και αποτελεί στρατηγικό εταίρο των ΗΠΑ και του Ισραήλ, ενώ συγχρόνως προσπαθεί να διατηρεί καλές σχέσεις με τη Συρία και το Ιράν.

*Διεκδικεί την είσοδό της στην ΕΕ αλλά απέχει πολύ από το ευρωπαϊκό κεκτημένο, ενώ διατηρεί στρατεύματα κατοχή σε κράτος μέλος της ΕΕ όπως η Κύπρος, της οποίας δεν αναγνωρίζει την κρατική οντότητα και συγχρόνως θέτει "casus belli" προς τη χώρα μας.

* Οι δραστηριότητές της στον Καύκασο και στην Κ. Ασία καθιστούν την Τουρκία φορέα των ευρωπαϊκών προσδοκιών για ενεργειακή απεξάρτηση από τη Ρωσία τη στιγμή που η ίδια εξαρτάται σε σημαντικό βαθμό από το ρωσικό φυσικό αέριο και εμπόριο. Όμως ο έλεγχος της ροής των Τίγρη και Ευφράτη ποταμών της προσδίδει σημαντικό πλεονέκτημα στη Μ.Ανατολή.

Ένδειξη της αποτελεσματικότητας της εξωτερικής πολιτικής της Τουρκίας αποτελεί η εκλογή της ως μη μόνιμου μέλους του Συμβουλίου Ασφαλείας για την περίοδο 2009-2010 με ισχυρή πλειοψηφία που της εξασφάλισαν μουσουλμανικές, αφρικανικές, ευρωπαϊκές και άλλες δυνάμεις.

Σε κάθε περίπτωση πρέπει να παρατηρήσουμε ότι οι γεωπολιτικές εξελίξεις των τελευταίων ετών, έχουν μετατοπίσει το στρατηγικό βάρος της Ευρώπης προς ανατολάς και ειδικότερα προς την περιοχή του Καυκάσου, της Κ.Ασίας, της ευρύτερης Μ.Ανατολής καθώς και την Αν.Μεσόγειο. Η Τουρκία ευρίσκεται στο κέντρο αυτών των εξελίξεων και η σχέση της με την ΕΕ αποβαίνει

σημαντική για την αντιμετώπισή τους δεδομένου ότι άνθρακας, πετρέλαιο, φυσικό αέριο προσφέρουν την απαιτούμενη ενέργεια.

Με τους ίδιους ρυθμούς όμως μειώνεται η διαθέσιμη ποσότητά τους, καταστρέφεται το περιβάλλον και οδηγούμαστε σε προσέγγιση της στιγμής της "κορύφωσης" δηλαδή αδυναμίας κάλυψης της ζήτησης, άρα κάμψης και επομένως αρχής της πτώσης, η οποία κατά τους ειδικούς θα συμβεί μέχρι το 2040. Προσπάθειες αντικατάστασης των ορυκτών καυσίμων από άλλες πηγές ενέργειας (ηλιακή, αιολική, υδροηλεκτρική) είναι πιο δαπανηρές και δύσκολες. Η δε πυρηνική είναι άκρως επικίνδυνη και πλέον ρυπογόνο. Ήδη έχει αρχίσει η ανάπτυξη παραγωγής ενέργειας από υδρογόνο, το οποίο θα αποτελέσει μάλλον την επόμενη δυναμική επανάσταση παραγωγής ενέργειας και θα αναδείξει τις νέες δυνάμεις και ίσως τη νέα υπερδύναμη του κόσμου.

Απέναντι στη διεθνή κατάσταση όπως αυτή παρουσιάστηκε, η χώρα μας δεν διαθέτει εκφρασμένη, ολοκληρωμένα, εθνική στρατηγική, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι η κυβέρνηση, τα υπουργεία και οι κρατικοί φορείς δεν θέτουν στόχους. Όμως οι στόχοι αυτοί αν δεν ενταχθούν σε ένα ολοκληρωμένο πλαίσιο δεν είναι δυνατόν να φέρουν το βέλτιστο αποτέλεσμα.

Οι βασικές προϋποθέσεις για την ανάσχεση του τουρκικού επεκτατισμού είναι :

- * Ανάπτυξη εθνικού φρονήματος.
- * Πολιτική σταθερότητα και σύμπνοια για τα εθνικά μας θέματα.
- * Εκμετάλλευση της γεωστρατηγικής αξίας της Ελλάδος.
- * Συνεργασία με τον ελληνισμό της διασποράς και τους ομόδοξους λαούς της Ανατολής.
- * Επίδειξη αποφασιστικότητας σε κάθε πρόκληση.

Ο βασικότερος όμως αποτρεπτικός παράγων είναι οι ισχυρές Ε.Δ. Οποσδήποτε υπάρχει δημογραφικό πρόβλημα γι' αυτό το λόγο απαιτείται αναθεώρηση της απόφασης για 9μηνη θητεία και καθιέρωση 12μηνης υποχρεωτικής για όλους τους νέους. Η εύρυθμη λειτουργία των Ε.Δ. αλλά και η υλοποίηση των εξοπλιστικών προγραμμάτων είναι απαραίτητα στοιχεία για τη συγκρότηση ισχυρών Ε.Δ. Η Άγκυρα ανεξάρτητα από τις διεθνείς οικονομικές συνθήκες συνεχίζει με συνέπεια και συνέχεια τα εξοπλιστικά προγράμματά της, αναπτύσσοντας συγχρόνως τη βιομηχανία της. Κατά συνέπεια απαιτείται ανάπτυξη της ελληνικής πολεμικής βιομηχανίας που εφόσον προγραμματισθεί σωστά θα δύναται να έχει και εξαγωγικό προσανατολισμό.

Παρά την κάποια βελτίωση των ελληνοτουρκικών σχέσεων, τα τελευταία χρόνια, σε εμπορικά και οικονομικά κυρίως θέματα, κοινή είναι η διαπίστωση ότι η τουρκική στρατιωτική απειλή έναντι της χώρας μας και της Κυπριακής Δημοκρατίας παραμένει υπαρκτή αφού καμία πρόοδος έχει γίνει στα διάφορα θέματα που έχει ανοίξει η Τουρκία αμφισβητώντας κυριαρχικά μας δικαιώματα.

ABOUT HEL.I.S.S.

The Hellenic Institute for Strategic Studies (HEL. I.S.S.), a non-profit organization, was founded in October 1994.

The Institute came into being by a number of Flag/General retired Officers of the Hellenic Armed Forces and has been aggrandized after the participation of personalities coming from communities such as Academic, Diplomatic, Business, Journalism and from those specialized on international affairs.

The aim of HEL.I.S.S. is to be employed with questions that bring up issues of strategic importance in a geopolitical-geostrategic environment. More specifically:

-To carry out, study, research and analyse issues of military strategy significance, of economic aspect, of the human actions that impact negatively against nature and further subjects concerning problems rising in the Hellenic sovereignty, the Balkan peninsula, the existing territorial extent of the European Union, its foreseen enlargement of tomorrow, the general area of the Mediterranean and the Black Seas and/or any other area that may be deemed as necessary.

-To examine Security issues of the above regions.

-To hand in proposals to either government bodies or privates, that are based on studies-analyses on all the above.

Objectives are achieved by:

-Carrying out research

-Presenting issues and their analyses in the form of lectures, seminars or press releases, publishing special notes or bulletins and journals and organizing presentations at home and abroad.

-Cooperation with government bodies, organizations and other respective domestic or foreign foundations/institutions in order to analyze matters of common interest and exchange information on all relative fields.

During the last years, HEL.I.S.S. has carried out studies for the Ministries of Foreign Affairs and National Defence, has organized congresses under the auspices of the Ministries of Aegean, Culture and Development as well as studies and conferences concerning subjects of National interest and Defence programs. Special International congresses for Defence programs of the Hellenic Armed Forces and strategic evaluations on the European future defense and eventualities took place in 1999, 2001, 2003, 2005, 2007, 2009. The next is for Nov.2011.

ΤΟ ΣΚΟΠΙΑΝΟ

Η δικαστική τεκμηρίωση της ελληνικότητας της Μακεδονίας και των ανθελληνικών επιδιώξεων των Σκοπίων

Του Υποστρατήγου ΕΛ.ΑΣ ε.α. Π. ΛΑΓΓΑΡΗ
Πρώην Υποδιευθυντού της Αντιτρομοκρατικής Υπηρεσίας της ΕΛ.ΑΣ

Η πρόσφατη έντονη κινητικότητα στη διεθνή σκηνή που παρουσιάζει το "Σκοπιανό", αναπόφευκτα το επανέφερε στην επικαιρότητα διατηρώντας ζωνρό και πάλι το ενδιαφέρον και την προσοχή της κοινής γνώμης.

Με την ευκαιρία αυτή το περιοδικό μας "ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ" κρίνει σκόπιμο να φέρει στη δημοσιότητα μια άγνωστη πτυχή του θέματος στο ευρύ κοινό προς ενημέρωση των αναγνωστών μας, η οποία θίγει το θέμα πέραν και εκτός του πολιτικού-διπλωματικού πεδίου, όπως συνηθίζεται στη διεθνή πρακτική.

Συγκεκριμένα πρόκειται για μια σπάνια δικαστική απόφαση-ντοκουμέντο, μοναδική στο είδος της από απόψεως εθνικής αξίας και προσφοράς, η οποία κατά τρόπο δικανικά εμπεριστατωμένο και με αδιάσειστα στοιχεία, **τεκμηριώνει δικαστικά και ακαταμάχητα την ελληνικότητα της Μακεδονίας**, θέτοντας παράλληλα φραγμό στις διάφορες δόλιες μεθοδεύσεις επεκτατισμού των Σκοπιανών σε βάρος της χώρας μας.

Ειδικότερα, είναι η υπ' αριθμ. 1558/1991 Απόφαση του Εφετείου Θεσσαλονίκης, η οποία εκδόθηκε πριν την διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, υπό την προεδρία και εισήγηση του τότε προέδρου Εφετών και νυν επιτίμου Αρεοπαγίτη κ. Ανδρέα Κατσίφα(1) , με αφορμή την απόπειρα διαφόρων ατόμων για τη σύσταση φιλοσκοπιανού δήθεν εκπολιτιστικού σωματείου, στη Φλώρινα, δημοσιεύτηκε στον Νομικό Τύπο (Νομικό Βήμα, Τόμος 40, σελ. 894, Αρχείο Νομολογίας, Τόμος 42, σελ. 189) και επικυρώθηκε από τον Αρειο Πάγο.

Το κείμενο της εν λόγω απόφασης κατά τα κρίσιμα στοιχεία της αιτιολογίας της και οι παραδοχές της Απόφασης κατά το ιστορικό της μέρος, έχουν ως εξής :

".....Η Αρχαία Κλασσική Μακεδονία περιλαμβάνεται μεταξύ Αιγαίου Πελάγους και των ορέων Καμβούνια, Πιέρια και Όλυπος προς νότο, των λιμνών Αχρίδα και Πρέσπες και των ορέων Μπαμπούνια - Σκόμιον (Ρίλα Πλανίνα) - Ροδόπη προς βορρά, του ποταμού Νέστου ανατολικά και των ορέων Γράμμος και Πίνδος δυτικά (βλ. Εκδοτικής Αθηνών : Μακεδονία, σελ. 10 επ. Απ. Βακαλόπουλου : Σύγχρονα Βαλκανικά Εθνολογικά Προβλήματα, σελ. 11 Γ. Μίντση : Ιστορία

του Μακεδονικού Ζητήματος, σελ. 29). Οι κάτοικοί της (Μακεδόνες) αποτελούσαν ένα από τα αρχαιότερα ελληνικά φύλα με εγγύτερη συγγένεια προς τους αιολικής επίσης καταγωγής Θεσσαλούς και ιδίως τους Μάγνητες. Η γλώσσα τους ήταν ένα από τα παλαιότερα ελληνικά ιδιώματα με συγγένεια προς την αιολική, την αρκαδοκυπριακή αλλά και τη μυκηναϊκή διάλεκτο. Η θρησκεία τους ήταν η κοινή των Ελλήνων, όπως και οι μύθοι και οι παραδόσεις τους όμοιες μ' αυτές του λοιπού ελλαδικού χώρου (βλ. H.G. WELLS : THE OUTLINE OF HISTORY, μετ. Κ. Γερογιάννη υπό τον τίτλο Παγκόσμιος Ιστορία, έκδ. Περγαμηναί, Κεφ. Β'Ι, σελ. 439, Κεφ. Ι', σελ. 367, WILL DURANT, Παγκόσμιος Ιστορία του Πολιτισμού, επιμ. Απ. Δασκαλάκη, 1965, σελ. 483, Παντίτ Γιαβαχαρλάλ Νεχρού : Ματιές στην Παγκόσμια Ιστορία, μετ. Π. Δράκου, έκδ. ΦΑΡΟΣ, 1954, σελ. 25, Α. Βακαλόπουλο ο.π, σελ. 14 επ., Μιχ. Σακελλαρίου : Η ταυτότητα των Μακεδόνων, ανακοίνωση στην Ακαδημία Αθηνών στη συνεδρίαση της 8-11-1988, Κ. Βαβούσκου : Ανασκευή των εις το σχέδιον της νέας Αυστραλιανής Εγκυκλοπαίδειας "AUSTRALIAN PEOPLE" ως προς το λήμμα "Μακεδονία" περιλαμβανομένων, ομιλία σ' έκτακτη συνεδρία της Ακαδημίας Αθηνών της 7-3-1989, Ν. ANDRIOTIS : THE LANGUAGE AND THE GREEK ORIGIN OF THE ANCIENT MACEDONIANS, Θεσσαλονίκη 1978).

Όχι απλώς ως Έλληνες, αλλά ως Πανέλληνες, υπό την έννοια των ενσαρκωτών της παλαιάς ιδέας της δημιουργίας ενιαίου Ελληνικού Κράτους με τη συνένωση των ελληνικών κρατιδίων, έδρασαν οι βασιλείς των Μακεδόνων Φίλιππος Β' και ο γιός του Αλέξανδρος ο Μέγας, που υπήρξαν φορείς και μεταδότες (ο δεύτερος) στους λαούς της Ασίας, όχι του στερούμενου αυτοτέλειας Μακεδονικού πολιτισμού, αλλά του ελληνικού (βλ. JOHANN GUSTAV DROYSEN : Ιστορία του Μεγάλου Αλεξάνδρου, μετάφραση, σχόλια κλπ Ρένου Αποστολίδη, 1988, σελ. 1-9, 28 επ., Εκδοτικής Αθηνών: Ιστορία του Ελληνικού Έθνους, τόμ. Δ' σελ. 10 και επ.). Και κατά τους μετέπειτα χρόνους, ιδίως μετά την εμφάνιση στα Βαλκάνια των Βουλγάρων και των Σλάβων (6ος - 7ος αιώνας μ.Χ.) ο χώρος της Μακεδονίας, όπως αυτός παρα-

1. Ο κ. Ανδρέας Κατσίφας, διετέλεσε μεταξύ των άλλων, Νομικός Σύμβουλος Πρωθυπουργού, Δήμαρχος, μέλος της Κεντρικής Νομοπαρασκευαστικής Επιτροπής, Πρόεδρος του Ανακριτικού Συμβουλίου Αεροπορικών Ατυχημάτων, Πρόεδρος της Επιτροπής Κρατικών Προμηθειών και Προϊστάμενος του Πρωτοδικείου και Ειρηνοδικείου Αθηνών.

πάνω οριοθετήθηκε, υπήρξε το προπύργιο και ο προμαχώνας του ελληνισμού, όπως ακριβώς και κατά την αρχαιότητα. Ο Πολύβιος αποκαλεί τη Μακεδονία "πρόφραγμα" και αποδίδει τιμές στους Μακεδόνες γιατί πολεμούν τους βαρβάρους (μη Έλληνες) για την ασφάλεια των (λοιπών) Ελλήνων (Πολυβίου : HISTORIAE, εκδ. Λειψίας, 1898, τ.3, βιβλ. 9,35). Το ίδιο επαναλαμβάνει για τη Βυζαντινή περίοδο ο Γάλλος ιστορικός PAUL LEMERLE στο κλασσικό έργο του PHILIPPES ET LA MACEDOINE ORIENTAL, PARIS 1945, σελ. 516-517. Και κατά τους μετά τον 3ο μ.Χ. αιώνα μέχρι σήμερα χρόνους σημειώνεται σε Οδηγό της Θεσσαλονίκης που συνέταξαν Γερμανοί ιστορικοί και αρχαιολόγοι κατά τον τελευταίο παγκόσμιο πόλεμο, "οι καταιγίδες των μεταναστεύσεων των λαών που συχνά καταμάστιξαν τη βαλκανική, διαλύθηκαν επάνω σ' αυτόν τον ισχυρότατο προμαχώνα του ελληνισμού (βλ. Α. Βακαλόπουλο, ο.π., σελ. 17 επ.). Μακεδονία και Μακεδόνες ως ιδιαίτερος εθνολογικός σχηματισμός δεν μνημονεύεται σε κάποιο επίσημο κείμενο του πρόσφατου αλλά και του απώτερου παρελθόντος. Η συνθήκη του Βερολίνου και η υπ' αυτής ανακληθείσα συνθήκη του Αγίου Στεφάνου αγνοούν τις έννοιες αυτές.

Στην επίσημη τουρκική απογραφή του 1905 γίνεται λόγος για Έλληνες και Βούλγαρους ή Βουλγαρίζοντες κατοίκους των Βιλαετιών Θεσσαλονίκης και Μοναστηρίου, όπου το ελληνικό στοιχείο πλειοψηφούσε, όχι δε και για Μακεδόνες, αφού κανένας από τους απογραφέντες δεν δήλωσε τέτοια καταγωγή (Α. Βακαλόπουλος ο.π. σελ. 84 και επ., Γ. Ρούσσου : Νεώτερη Ιστορία του Ελληνικού Έθνους, τ.5ος, σελ. 83 επ., όπου και παράθεση των πινάκων απογραφής). Ο Γάλλος Πρόξενος στη Θεσσαλονίκη E.E. COUSINERY στο έργο του VOYAGE DANS LA MACEDOINE, Paris 1831, τ. I, σελ. 53, 67068 και τ.2, σελ. 140, μας πληροφορεί ότι οι Βούλγαροι (όπως ονομάζονταν τότε όλοι οι σλαυόφωνοι) ποτέ δεν εισέδυσαν στα κάτω από το Βέρμιο δάση, όπου ο πληθυσμός έμεινε ελληνικός. Αναφερόμενος στην ίδια περιοχή ο Γερμανός γεωγράφος LEONARD D. SCHULTZE στο έργο του MACEDONIEN LANDSCHAFTS UND KULTURBILDER, IENA 1927, σελ. 106, παρατηρεί ότι οι κάτοικοι της ως προς τη γλώσσα, τις παραδόσεις, την πολιτιστική συγγένεια, την εθνική βούληση και το θρήσκευμα είναι το ίδιο έγκυροι (γνήσιοι) Έλληνες, όπως και οι αδελφοί τους του Νότου, επαναλαμβάνοντας με άλλη διατύπωση τα από το λόρδο SALISBURY, αντιπρόσωπο της Μ. Βρετανίας στο Συνέδριο του Βερολίνου κατά τη συνεδρίαση της 19-6-1878, λεχθέντα, "Η Μακεδονία και η Θράκη είναι τόσο ελληνικές όσο και η Κρήτη" (Κ. Βαβούσκος ο.π., σελ. 84).

Το γεγονός ότι μικρό μέρος του πληθυσμού της παραπάνω περιοχής ομιλεί και γλώσσα βουλγαρική κατά βάση κατάσπαρτη με δάνειες, σλαβικές, ελληνικές, βλάχικες και αρβανίτικες λέξεις, δεν αποτελεί απόδειξη περί της σλαβικής ή βουλγαρικής καταγωγής του, γιατί

το κριτήριο αυτό μεμονωμένο δεν έχει οποιαδήποτε αξία, όπως απέδειξε η πείρα του πρόσφατου παρελθόντος με την αναγκαστική μετανάστευση στην Ελλάδα Ελλήνων αναμφιβόλως από τη Μ. Ασία, οι οποίοι αγνοούσαν τελείως την ελληνική γλώσσα. Χαρακτηριστικό είναι ότι μεταξύ των αγωνιστών του Μακεδονικού Αγώνα (1904-1908) περιλαμβάνονται άνδρες που μιλούσαν του βουλγαροασλαβικό ιδίωμα αλλά είχαν πλήρη ελληνική συνείδηση, όπως οι Κώτας, Νταλίπης, Κύρου, Γκόνος και άλλοι. Για τους ξενόφωνους αυτούς Έλληνες ο Ρώσος ιστορικός E. GOLOYBINSTITIT έγραψε στη Σύντομη Ιστορία των Ορθοδόξων Εκκλησιών Βουλγαρίας, Σερβίας και Ρουμανίας, Μόσχα 1871, ότι έτρεφαν εναντίον κάθε βουλγαρικού ή σλαβικού μίσος αδυσώπητο και περιφρόνηση έντονη (Κ. Βαβούσκος ο.π., σελ. 85 επ.). Η περιοχή της (αρχαίας) Μακεδονίας μετά τους βαλκανικούς πολέμους 1912-1913, ανήκει στην επικράτεια της Ελλάδας κατά 51,57%, της Γιουγκοσλαβίας κατά 38,32% και της Βουλγαρίας κατά 10,11% (βλ. Εκδοτικής Αθηνών MAKEΔONIA, σελ. 504, όπου και χάρτης). Διαμορφώθηκε έτσι ένα εδαφικό STATUS, με την οικειοθελή δε ή ύστερα από διμερείς συμφωνίες, όπως η ελληνοβουλγαρική του 1926, γνωστή ως συμφωνία Καφαντάρη-Μολώφ, ανταλλαγή πληθυσμών και τον εποίκισμό του ελληνικού τμήματος της Μακεδονίας από Έλληνες της Τουρκίας, στο τμήμα αυτό παρέμειναν μόνο Έλληνες, έστω και αν μέρος αυτών ήταν δίγλωσσοι. Κατέστη δηλαδή η ελληνική Μακεδονία απολύτως ομοιογενές μέρος της ελληνικής επικράτειας (βλ. Κ. Βαβούσκο ο.π., σελ. 92, Απ. Βακαλόπουλο ο.π., σελ. 31, παραπέμποντα και στο έργο του Γερμανού STEPHAN RONART "GRIECHENLAND VON HEUTE") ιδίως μετά την μετακατοχική περίοδο (1945-1949), οπότε σχεδόν πάντες οι μη έχοντες ελληνική συνείδηση δίγλωσσοι κάτοικοι της περιοχής αυτής μετανάστευσαν σε γειτονικά κράτη. (E. KOFOS NATIONALISM AND COMMUNISM IN MACEDONIA, Θεσσαλονίκη, 1964, σελ. 185 επ.), όπου υποβλήθηκαν σε μετάλλαξη (MUTATION) της ελληνίζουσας ή βουλγαρίζουσας εθνικότητάς τους σε "Μακεδονική", δηλαδή σε σλαβομακεδονική (βλ. Κωφόν σε "Η σημερινή Γιουγκοσλαβία", Αθήνα 1990, σελ. 50, Κέντρον Αποδήμου Ελληνισμού : Μακεδονία, Ιστορία και Πολιτισμός, 1989, υπό Εκδοτικής Αθηνών, σελ. 29 επ.). Της δημιουργίας αυτής της καταστάσεως προηγήθηκαν ορισμένα βίαια γεγονότα, όπως η εξέγερση του ILINDEN, κατά την οποία οι Βούλγαροι φέρονται ότι επαναστάτησαν κατά των Τούρκων την 2-8-1903) στο Κρούσοβο, πόλη κοντά στο Μοναστήρι με συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού στοιχείου, στην πραγματικότητα όμως εναντίον των Ελλήνων κατοίκων του, τους οποίους σε συνεργασία με τους Τούρκους προσπάθησαν να εξοντώσουν, χωρίς σημαντική βλάβη των λοιπών κατοίκων της πόλης αυτής (βλ. Βαβούσκο, ο.π., σελ. 89, DOUGLAS DAKIN: THE GREEK STRUGGLE IN MACEDONIA 1987-1913, Θεσσαλονίκη 1966, σελ. 92 επ., Ίδιου με τη συνεργασία I.K. Μαζαράκη - Αινιάνος, E.

Κωφού, Ι. Διαμαντούρου : Ο Μακεδονικός Αγώνας, Αθήνα 1985, σελ. 30 επ., Γ. Μίντση ο.π., σελ. 53 επ.). Μέχρι του έτους 1914 "Μακεδονία" ως σλαβικό κράτος και "Μακεδονικό Έθνος" ως ιδιαίτερη εθνότητα ήσαν έννοιες άγνωστες.

Η στη Σερβική επικράτεια περιελθούσα Μακεδονία, όπως και η αντίστοιχη της Βουλγαρίας, αποτελεί μια στενόμακρη εδαφική λωρίδα κατά μήκος των ελληνικών συνόρων, η οποία καλύπτει μικρό μόνο μέρος της Σερβίας. Τα Σκόπια, που φέρονται σήμερα ως πρωτεύουσα της υπό παραπλανητική επωνυμία Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας, του Ομόσπονδου Γιουγκοσλαβικού Κράτους, ευρίσκονται μακριά από τη Μακεδονία. Η Σ.Δ.Μ. ιδρύθηκε κατά της διάρκειας της Γερμανικής κατοχής (βλ. Ε. ΚΟΦΟΣ : THE IMPACT OF THE MACEDONIAN QUESTION ON CIVIL CONFLICT IN GREECE 1943-1948, Αθήνα 1989), η ίδρυσή της δ' αποτελούσε προσπάθεια ηθελημένης πολιτικής, όπως, με την παραχώρηση των περιοχών Σκοπίων και Τετόβου, που ανήκαν στην αρχαία Δαρδανία, χώρα μη Μακεδονική, σ' αυτή, δηλωθεί η παρουσία σερβικού πληθυσμού στην αραιοκατοικημένη περιοχή πέρα από τα ελληνικά σύνορα Μακεδονίας, που περιελάμβανε Σέρβους, Έλληνες, Ελληνοβλάχους, τουρκοφέροντες Μουσουλμάνους και Βούλγαρους ή ενός σλαβοφώνου πληθυσμού με ιδιαίτερο γλωσσικό ιδίωμα και ρευστή εθνική συνείδηση (βλ. Βακαλόπουλο ο.π., σελ. 12 επ., Ν. ΑΝΔΡΙΟΤΙΣ : THE CONFEDERATE STATE OF SKOPIE END ITS LANGUAGE, Αθήνα 1957, όπου και σχετική βιβλιογραφία). Η ίδρυση της Σ.Δ.Μ. απέβλεπε μακροχρονίως την επανασύσταση Μακεδονικού κράτους υπό σλαβικό όμως μανδύα με σκοπό την έξοδο της Χώρας αυτής στο Αιγαίο. Μέσο για το σκοπό αυτό αποτελεί ο προσεταιρισμός διγλώσσων Ελλήνων της Ελληνικής Μακεδονίας με διάφορους τρόπους. Στην προσπάθεια αυτή εντάσσεται, σ' εφαρμογή "ντιρεκτίβας" σλαβικών οργανώσεων του Εξωτερικού, η σύσταση σωματείου στη Φλώρινα υπό την επωνυμία ΣΤΕΓΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ. Έτσι προετοιμάζεται η δημιουργία Μακεδονικού Ζητήματος με διεθνείς προεκτάσεις (βλ. δηλώσεις Σέρβων πολιτικών στην εφημερίδα BORBA της 8-11-1990 και το περιοδικό NIN της 1-2-1991). Αρωγοί του εγχειρήματος αυτού είναι οι υποβάλλοντες την ένδικη αίτηση αναγνώρισεως του παραπάνω σωματείου. Οι απ' αυτούς Χρήστος Σιδηρόπουλος και Σταύρος Αναστασιάδης με παρουσία τους σε διεθνή Διάσκεψη αμφισβήτησαν την ελληνικότητα της (ελληνικής) Μακεδονίας, ιδίως ο πρώτος διακρίνοντας μεταξύ Ελλήνων και Μακεδόνων (βλ. Εφημερίδα ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΒΟΡΡΑΣ της 17---3-1991), όπου και φωτογραφίες αυτών μεταξύ 16 μελών της "μακεδονικής" αντιπροσωπείας στη Δ.Α.Σ.Ε. της Κοπεγχάγης, εφημερίδα ΕΘΝΟΣ της 5-2-1991, σελ. 10).

Το γεγονός αυτό σε συνδυασμό με την επωνυμία και το όλο περιεχόμενο του καταστατικού του υπό ίδρυση σωματείου καθιστά τουλάχιστον αμφίβολο το σκοπό του, εγκείμενο, όπως νομιμοφανώς τα ιδρυτικά του μέλη αναγράφουν στο άρθρο 2 του καταστατικού, στην πολιτιστική, πνευματική και καλλιτεχνική καλλιέργεια των μελών του, την πολιτιστική αποκέντρωση κ.λ.π. Η κρίση αυτή ενισχύεται από το περιεχόμενο του άρθρου 3 παρ. 2 του ίδιου καταστατικού, που ορίζει, ότι στο ιδρυθσόμενο Τμήμα Νέων του σωματείου εγγράφονται όλοι οι νέοι της περιοχής Φλώρινας. Πρόδηλο απ' αυτό καθίσταται ότι υφίσταται κίνδυνος εκμεταλλεύσεως της ανωριμότητας νεαρών ατόμων και παγιδεύσεως αυτών με την κατάλληλη προπαγάνδα στην εθνολογικά ανύπαρκτη και ιστορικά αποκρουστέα σλαβομακεδονική μειονότητα. Στο άρθρο 4 του αυτού καταστατικού αναγράφεται ως προϋπόθεση για την εγγραφή μέλους του σωματείου η έγγραφη αποδοχή των αρχών αυτού από το υποψήφιο μέλος. Όμως πουθενά στο καταστατικό δεν παρέχει σαφή εικόνα όσων πρόκειται να ακολουθήσουν την εγγραφή, αφού σκοπίμως αποφεύγεται ο σαφής προσδιορισμός των αρχών που θα διέπουν το υπό ίδρυση σωματείο. Τέλος και αυτός ο τίτλος (επωνυμία) του σωματείου, μπορεί να δημιουργήσει σύγχυση, γιατί από πρώτη άποψη δίνει την εντύπωση ότι αναφέρεται στον ελληνικό πολιτισμό της Μακεδονίας, ενώ στην πραγματικότητα προσβλέπει στον ανύπαρκτο στο χώρο αυτό ιδιαίτερο σλαβικό πολιτισμό. Γενικώς στο Δικαστήριο τούτο εδραία δημιουργείται από τα προεκτεθέντα η πεποίθηση ότι με τη χρήση της λέξεως "Μακεδονικός" στοχεύεται η φαλκίδευση της ελληνικής ταυτότητας της Μακεδονίας και των κατοίκων της κατά έμμεσο και εκ τούτου δόλιο τρόπο και διαβλέπεται πρόθεση των ιδρυτών για διάσπαση της ακεραιότητας της Χώρας. Ορθώς, κατά συνέπεια, αν και με συνοπτική και μερικώς διαφορετική αιτιολογία, απορρίφθηκε με την εκκαλουμένη απόφαση η ένδικη αίτηση και τ' αντίθετα προβαλλόμενα με το μοναδικό λόγο της υπό κρίση έφεσης πρέπει να απορριφθούν.

ΣΧΟΛΙΟ (Ν. Μάρκη στο Αρχείο Νομολογίας)

"Εθνικής σημασίας και περιεχομένου είναι η παραπάνω απόφαση. Η εμπειριστατωμένη αιτιολογία της δεν επιδέχεται, ούτε συμπλήρωση, ούτε πρόσθεση, ούτε αξιολόγηση, αλλά μόνο εγκάρδια συγχαρητήρια στους συντελεστές της....."

Εμείς από την πλευρά μας δεν έχουμε να προσθέσουμε τίποτε παραπάνω, παρά μόνο να συγχαρούμε τον κ. Ανδρέα Κατσίφα, και εμείς με τη σειρά μας, για την μεγάλη αυτή υπηρεσία του προς την πατρίδα και να τον ευχαριστήσουμε θερμώς, για την άδεια που μας έδωσε μαζί με τα σχετικά στοιχεία της Απόφασης προς δημοσίευση.

Η Ιστορία είναι μία επιστήμη, όπως η χημεία και η γεωλογία. Για να κατανοηθεί δε αρκετά καλά, απαιτείται βαθειά μελέτη, της οποίας το καλύτερο αποτέλεσμα είναι το να μαθαίνει ο ιστορικός να ξεχωρίζει πάντα τη διαφορά, που υπάρχει ανάμεσα σε χρόνους, τόπους και φυλές.

Ernest Renan

ΚΟΣΣΟΒΟ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΧΑΓΗΣ

ΜΙΑ ΑΠΟΦΑΣΗ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΔΙΚΑΙΟΥ

Του Αντιστρατήγου ε.α. Σ. Παναγοπούλου

Τον Ιούλιο του τρέχοντος έτους, το Διεθνές Δικαστήριο Χάγης, εξέδωσε την απόφασή του, μετά από προσφυγή της Σερβίας, για την αυτοανακήρυξη της ανεξαρτησίας του Κοσσόβου από τους Κοσσοβάρους Αλβανούς του UCK που δυστυχώς υποβοηθήθηκε ή το ορθότερο υποστηρίχθηκε από NATO και κυρίως τις ΗΠΑ, με βάση την έκθεση "Ακχισάρι". Η απόφαση αυτή αποτελεί αρνητική εξέλιξη για το Διεθνές Δίκαιο, καθόσον αυτό δεν εφαρμόζεται με βάση τις αρχές του Δικαίου, αλλά διαμορφώνεται από τις πολιτικές των ισχυρών (ΗΠΑ-NATO).

Η απόφαση αυτή του Διεθνούς Δικαστηρίου, ή το ορθότερο η συμβουλευτική γνώμη του οργάνου αυτού προς την Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ για την μονομερή ανακήρυξη της ανεξαρτησίας του Κοσσόβου, θα έχει βαρύνουσες επιπτώσεις για το διεθνές σύστημα καθώς και τα συμφέροντα της Ελλάδος και Κύπρου, υποδυναμίζοντας υποβόσκουσες τάσεις ανεξαρτησίας και αστάθειας.

Σύμφωνα με την απόφαση, η ανεξαρτησία του Κοσσόβου προήλθε από την δράση μιας εσωτερικής οντότητας, δηλαδή των Αλβανών Κοσσοβάρων, και όχι ενός άλλου κράτους, με συνέπεια η νομιμότητα της ενέργειας να μην υπάγεται στο Διεθνές Δίκαιο που πρεσβεύει το σεβασμό της εδαφικής ακεραιότητας μεταξύ των κρατών όπως καθορίζεται στον καταστατικό χάρτη του ΟΗΕ. Βέβαια εν προκειμένω οι διεθνείς δικαστές λησμόνησαν ή σκόπιμα θέλησαν να παραβλέψουν το ότι η ανεξαρτητοποίηση δεν προήλθε από επανάσταση των Αλβανών Κοσσοβάρων, αλλά από την ισχυρή στρατιωτική παρέμβαση των Νατοϊκών Στρατευμάτων στο Κόσσοβο και την εν συνεχεία κατοχή του μέχρι και σήμερα από τις δυνάμεις αυτές. Το κυριότερο στοιχείο που αποδεικνύει την καταπάτηση του Διεθνούς Δικαίου, είναι το ότι το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης, αν και όργανο του ΟΗΕ, αγνόησε την απόφαση 1244 του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ σύμφωνα με την οποία "το Κόσσοβο παραμένει τμήμα της τότε Γιουγκοσλαβίας" και νυν της Σερβίας. (1)

Η απόφαση αυτή αφενός ήταν αναμενόμενη, καθόσον μία άλλη που θα κήρυσσε παράνομη την ανεξαρτησία του Κοσσόβου θα συνιστούσε μείζονα αποδοκιμασία των ΗΠΑ και NATO, ενώ αφετέρου αποδεικνύει ότι η Σερβική ηγεσία με την φιλοαμερικανική στάση της, έβλαψε τα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας, καθόσον στην πολιτική ατζέντα της είχε υψηλότερη προτεραιότητα η προσέγγιση με την Δύση. Ήδη ασκούνται έντονες πιέσεις της ΕΕ προς τους Σέρβους για

αποδοχή της απόφασεως και έναρξη συνομιλιών με τους Κοσσοβάρους Αλβανούς (κυρίως από Ηνωμένο Βασίλειο, Γερμανία, Γαλλία, με τις ΗΠΑ να πιέζουν παράλληλα) απειλώντας ότι σε αρνητική περίπτωση θα αναστείλουν την ευρωπαϊκή προοπτική της Σερβίας.

Το Διεθνές Δικαστήριο (ΔΔ) της Χάγης διευκρίνησε ότι η απόφασή του είναι γνωμοδοτική και μη δεσμευτική και απαντούσε αποκλειστικά στο ερώτημα "εάν ήταν η σύννομη η μονομερής ανακήρυξη της ανεξαρτησίας του Κοσσόβου" και μόνο, καθόσον το "εάν το Κόσσοβο πληροί τα κριτήρια ανακηρύξεώς του σε ανεξάρτητο κράτος" δεν τέθηκε ως ερώτημα προς αυτό (το Δικαστήριο). Βέβαια με βάση την απόφαση αυτή είναι πεποίθηση ότι και στο δεύτερο ερώτημα το Διεθνές Δικαστήριο θα τηρούσε θετική θέση. (2)

Η απόφαση λήφθηκε με πλειοψηφία 10-4, ενώ στην ακροαματική διαδικασία παρενέβησαν 29 χώρες. Θεωρείται βέβαιο ότι στο άμεσο μέλλον (πιθανόν και τον τρέχοντα μήνα), η "Κυβέρνηση" του Κοσσόβου θα ζητήσει με βάση την γνωμοδοτική απόφαση του Διεθνούς Δικαστηρίου, την ένταξη του Κοσσόβου στην Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ. Για να συμβεί αυτό θα πρέπει το αίτημα να λάβει τα ? των ψήφων, που είναι μία αδύναμος προοπτική με δεδομένο ότι από τα 192 μέλη του ΟΗΕ μόνον 69 έχουν αναγνωρίσει την ανεξαρτησία. Περίπτωση εγκρίσεως της εντάξεως του Κοσσόβου στον ΟΗΕ, με απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ (ΣΑ/ΟΗΕ), είναι όνειρο θερινής νυκτός επί του παρόντος, λόγω του veto που θα ασκηθεί από τη Ρωσία και την Κίνα. (3)

Από πολλές πλευρές (Διεθνές Δικαστήριο, ΗΠΑ, Κόσσοβο και άλλους) υποστηρίζεται ότι η απόφαση δεν δημιουργεί προηγούμενο διότι πρόκειται για μία "sui generis" υπόθεση, είναι όμως γεγονός ότι πολλοί ανεθάρησαν και εν καιρώ με βάση αυτήν θα προχωρήσουν στα αποσχιστικά τους σχέδια, όπως οι Τουρκοκύπριοι, οι Φλαμανδοί, οι Βάσκοι, οι Καταλανοί, Αμπχάζιοι, Νότιο-Οσέτιοι, Ούγγροι της Ρουμανίας, Σέρβοι της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης, Ουϊγούριοι του Ξιαν, Ινδοί του Καζμίρ κ.λ.π. διασπείροντας παγκοσμίως ρευστότητα και αστάθεια. (4)

Κατά τη διάρκεια της εκδικάσεως της υποθέσεως στο Διεθνές Δικαστήριο παρενέβησαν όλες οι χώρες της ΝΑ Ευρώπης, όπως η Κροατία, Αλβανία, Βουλγαρία που ετάχθησαν υπέρ της ανεξαρτησίας του Κοσσόβου, η Κύπρος και Ρουμανία εναντίον, ενώ δεν είναι βέβαιο εάν υπήρξε ελληνική παρέμβαση και ποία. Οι ΗΠΑ τάχθηκαν ανεπιφύλακτα υπέρ της ανεξαρτησίας του

Κοσσόβου, καθώς και μεγάλος αριθμός χωρών της ΕΕ, όπως η Γερμανία, Γαλλία και άλλες, ενώ αντίθετη σταθερά στην ανεξαρτησία παρέμεινε η Ισπανία.

Με την απόφαση του Διεθνούς Δικαστηρίου ολοκληρώθηκε το σχέδιο διαλύσεως της Γιουγκοσλαβίας που ξεκίνησε την δεκαετία του 1990, με τις άφρονες αποφάσεις της ΕΕ κάτω από την Γερμανική σχεδίαση.

Μετά την ανακοίνωση της αποφάσεως οι χώρες που είχαν αντιταχθεί σ' αυτήν παρέμειναν με ανακοινώσεις τους στις αρχικές τους θέσεις, ενώ ασαφής παρέμεινε η θέση της Ελλάδος, καθόσον με μία αόριστη τοποθέτηση (δεν υπήρξε αποδοκιμασία της αποφάσεως) δηλώθηκε από τον Αναπληρωτή ΥΠΕΞ ότι η Ελλάδα παραμένει στη θέση της γενικά. Η Ελληνική αυτή αόριστη τοποθέτηση εναυλήθηκε και κατά την συνέντευξη τύπου του Πρωθυπουργού την 12/9/2010 στην Θεσσαλονίκη, όπου σε ερώτηση για το εάν η Ελλάδα θα αναγνωρίσει το Κόσσοβο, η απάντηση ήταν ότι η Ελλάδα ενδιαφέρεται για την σταθερότητα στην περιοχή των Δυτικών Βαλκανίων και την ένταξη αυτών μαζί με την Σερβία στους Ευρωπαϊκούς θεσμούς (ΕΕ, ΝΑΤΟ).

Πιθανόν δεν έχουμε αντιληφθεί ακόμη τον κίνδυνο που περιέχει η απόφαση για τα ελληνικά κυριαρχικά δικαιώματα, καθόσον κάτω από "κατάλληλες" συνθήκες και την υποστήριξη ενδιαφερομένων κρατών, είναι δυνατόν να δημιουργηθεί τοπικά αστάθεια και εξωτερικές παρεμβάσεις με απώτερο σκοπό αυτονομία ή ανεξαρτησία συγκεκριμένων περιοχών. Τα όσα διαδραματίζονται το τελευταίο χρονικό διάστημα στη Θράκη με την χρησιμοποίηση της μουσουλμανικής μειονότητας, τη δράση των πρακτόρων του Τουρκικού Προξενείου και την ρητορική της Τουρκικής πολιτικής ηγεσίας, χρήζουν ιδιαίτερης προσοχής και λήψη με αποφασιστικότητα μέτρων.

Εν προκειμένω η Στρατηγική της Τουρκίας στο θέμα καθρεπτίζεται, χωρίς παραμορφώσεις, στο περίφημο πόνημα του υπευθύνου της εξωτερικής πολιτικής της Τουρκίας Αχμέτ Νταβούτογλου, ο οποίος στο θέμα των μουσουλμανικών μειονοτήτων των Βαλκανίων λέει: "Οι Τουρκικές μουσουλμανικές μειονότητες της Ελλάδος, Βουλγαρίας, ΠΓΔΜ, Κοσσόβου και Ρουμανίας, αποτελούν σημαντικά στοιχεία της τουρκικής πολιτικής στα Βαλκάνια. Η βραχυπρόθεσμη και μεσοπρόθεσμη εξωτερική πολιτική της Τουρκίας στα Βαλκάνια έχει δύο στόχους. Ο πρώτος αφορά την εδραίωση της σταθερότητας στη Βοσνία και Αλβανία, ενώ ο δεύτερος στόχος στη δημιουργία ενός διεθνούς νομικού πλαισίου, στην ομπρέλα ασφαλείας του οποίου θα ενταχθούν οι εθνικές μειονότητες της περιοχής και εντός του οποίου η Τουρκία πρέπει να αποκτήσει δικαίωμα (ως διαρκή στόχο) επέμβασης στα προβλήματα που έχουν σχέση με τις μουσουλμανικές μειονότητες". (5)

Σ' ότι αφορά το Κυπριακό, του οποίου το κύριο πρόβλημα συνίσταται στην Τουρκική κατοχή και εισβολή, θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι πολλά μέλη της διεθνούς κοινότητας έχουν αρχίσει να μη βλέπουν με

αυτό το πρίσμα το πρόβλημα, αλλά ως μία εσωτερική διένεξη μεταξύ της Ελληνο-Κυπριακής και Τουρκο-Κυπριακής, η οποία δεν επελύθει με το δημοψήφισμα του 2004 για την αποδοχή του "Σχεδίου Ανάν" με ευθύνη της Ελληνο-Κυπριακής κοινότητας. Ήδη στις διακοινοτικές συνομιλίες για μία συνολική επίλυση του Κυπριακού θέματος, η Τουρκο-Κυπριακή πλευρά, υπό τον κ. Έρογλου, επιδεικνύει αλαζονεία, δημιουργεί προβλήματα που μοιραία δυνατόν να οδηγήσουν σε νέα αποτυχία, που πλέον θα έχει βαρύτερες επιπτώσεις για την Κύπρο. Είναι χαρακτηριστική η τοποθέτηση για το θεμα του πρώην Αρχηγού των Τουρκικών Ενόπλων Δυνάμεων Στρατηγού Yasar B?jkanit, σε ομιλία στις 16-3-2007, για το Κυπριακό: "Η Τουρκία και οι Τουρκικές Ένοπλες Δυνάμεις υπερασπίζονται το όραμα επίλυσεως του Κυπριακού προβλήματος των παραμέτρων του ΟΗΕ. Η δίκαιη και μόνιμη λύση που θα εξασφαλισθεί στο νησί, θα βοηθήσει στην απόκτηση ενός περιβάλλοντος σταθερότητας και ασφαλείας στην Ανατολική Μεσόγειο. Το ερώτημα λοιπόν που προκύπτει είναι αν το "Σχέδιο Ανάν ήταν ένα δίκαιο και μόνιμο σχέδιο". Όχι απαντούμε, το σχέδιο αυτό δεν ήταν μόνιμο ούτε δίκαιο, καθόσον σύμφωνα με το ευρωπαϊκό κατεστημένο, ένα θέμα για να μπορέσει να είναι μόνιμο πρέπει να είναι δίκαιο και να εγκριθεί από το Κοινοβούλιο. Όμως το μεγάλο μέρος των διατάξεων που υπάρχουν στο σχέδιο Ανάν είναι αντίθετο (μη συμβατό) με τους νόμους της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αν αυτό το σχέδιο εγκρίνεται και υλοποιείται, με μία προσφυγή τα Ευρωπαϊκά Δικαστήρια οποιουδήποτε Ελληνοκύπριου πολίτη, σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα οι διατάξεις-προβλέψεις του σχεδίου Ανάν θα ανετρέποντο. Σ' αυτήν την περίπτωση θα χανόταν κάθε δικαίωμα που εξασφαλίσαμε να κερδίσουν οι Τουρκοκύπριοι. Επειδή λοιπόν το σχέδιο αυτό δεν ήταν μόνιμο, δεν ήταν και δίκαιο. Με δεδομένο ότι κανείς στην Τουρκία δεν προσδιορίζει επακριβώς τις έννοιες Μόνιμο και Δίκαιο, πρέπει να τις προσδιορίσουμε με ακρίβεια, ώστε να προκύψει η Μόνιμη και Δίκαιη λύση".

Έτσι και με βάση τις τρέχουσες εξελίξεις στο Κυπριακό σε σχέση με την άκαμπτη τουρκική θέση και τις πιέσεις των δυτικών για λύση με οιοδήποτε κόστος σε βάρος της Κύπρου και των Ελληνοκυπρίων και μόνον, η απόφαση του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης για το Κόσσοβο φαντάζει ως ένας εφιάλτης 36 χρόνια μετά την τουρκική εισβολή και κατοχή. Άλλωστε η θέση του Τούρκου ΥΠΕΚ κ. Νταβούτογλου ότι "πήγαμε στην Κύπρο για μείνουμε" είναι εύγλωτη. (6)

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- (1) (2) : Άρθρο κ. Δ. Κωνσταντόπουλου (Κόσμος του Επενδυτή της 31-7-2010)
- (3) (4) : Άρθρο κας Χ. Πουλίδου (Κόσμος του Επενδυτή της 31-7-2010)
- (5) (6) : "Η Γεωπολιτική και Στρατιωτική Ισχύς της Τουρκίας" του Χρήστου Μηνάγια.

Η άνοδος της ημισελήνου

Της Ρόης Χάικου

Τετάρτη, 28 Ιουλίου 2010

Το άρθρο αυτό στάλθηκε απο την ηλεκτρονική δ/νση: roi.haikou@capital.gr

Προς Δυσμάς έχουν στρέψει το βλέμμα τους οι Τούρκοι, ακολουθώντας μια οργανωμένη πολιτική με στόχο να καταστούν και επίσημα η ισχυρότερη οικονομική δύναμη της περιοχής, κάτι που σε επίπεδο δεικτών αποδεικνύεται μέρα με την ημέρα. Στον δρόμο αυτό τα συμφέροντά τους νομοτελειακά τους οδηγούν στην Ελλάδα, εκφράζοντας πλέον ποικιλοτρόπως το ενδιαφέρον τους για επενδύσεις στη χώρα μας.

Η φημολογία περί ενδιαφέροντος της TC Ziraat Bankasi, της αγροτικής τράπεζας της Τουρκίας που αποτελεί παράλληλα και το μεγαλύτερο κρατικό χρηματοπιστωτικό ίδρυμα της χώρας για την δική μας ATEBank μπορεί να μην επιβεβαιώνεται, αλλά δεν δείχνει να ξαφνιάζει κανέναν.

Οικονομικοί παράγοντες αλλά και αναλυτές θεωρούν απόλυτα φυσιολογικό το να βολιδοσκοπεί ο τουρκικός επιχειρηματικός κόσμος την ελληνική αγορά, αφού πρώτον η Ελλάδα είναι η πλησιέστερη στην Τουρκία χώρα - μέλος της Ευρωζώνης. Μάλιστα τα δημοσιονομικά και οικονομικά προβλήματα που αντιμετωπίζει τα οποία και επηρεάζουν άμεσα τις ελληνικές επιχειρήσεις, "γεννάνε" πολλούς ελκυστικούς προς εξαγορά στόχους. Και ενώ η ελληνική οικονομία μπαίνει στην ύφεση, η τουρκική έχει μπει σε πορεία ανάκαμψης οικονομία της, πυροδοτώντας σενάρια για άλλοτε επιθετικές και άλλοτε κοινή συναινέσει εξαγορές στην ευρύτερη περιοχή των Βαλκανίων.

Και όχι άδικα. Στο πρώτο τρίμηνο του 2010 το ΑΕΠ της γειτονικής χώρας "έτρεξε" με ρυθμό 11,7%, ενώ η τουρκική οικονομία κατέγραφε θετικό πρόσημο 6% στο τελευταίο τρίμηνο της περσινής χρονιάς. Ωστόσο, στο σύνολο του 2009 η ανάπτυξη στην χώρα ήταν 4,7%, ενώ για το σύνολο του τρέχοντος έτους οι αναλυτές εκτιμούσαν πως θα κινηθεί στο 5,2% και ο ΟΟΣΑ έδινε outlook της τάξης του 6,8%.

Μόλις χθες, η Κεντρική Τράπεζα της Τουρκίας αναθεώρησε καθοδικά την πρόβλεψη για τον πληθωρισμό εκτιμώντας πως θα διαμορφωθεί στο τέλος του έτους στο 7,5% από 8,4% που είχε προβλέψει τον Απρίλιο.

Ως αποτέλεσμα αυτών των ανακοινώσεων, το

Χρηματιστήριο της Κωνσταντινούπολης κατέρριψε ένα ακόμη ρεκόρ, με τον βασικό δείκτη ISE-100 να κλείνει πάνω από τις 60.500 μονάδες, που αποτελεί το υψηλότερο επίπεδο από τον Ιανουάριο του 1990. Το τουρκικό χρηματιστήριο "φλέρταρε" εδώ και καιρό με τις 60.000 μονάδες, καθώς είχε καταγράψει το τελευταίο ρεκόρ στα μέσα Απριλίου, κλείνοντας τις 59.771 μονάδες. Το φράγμα των 60.000 μονάδων το πέρασε στις 23 Ιουλίου "χτυπώντας" την οροφή των 60.112 μονάδων.

Το 2009 το Χρηματιστήριο της Κωνσταντινούπολης κατέγραψε κέρδη της τάξης του 70%, χάρη στις μαζικές εισροές ξένων επενδυτών και τις αγορές μετοχών και ομολόγων.

Η προσπάθεια ανοικοδόμησης της σύγχρονης οικονομικής τουρκικής "αυτοκρατορίας" αποδίδεται εξολοκλήρου στους δύο ισχυρούς πολιτικούς άνδρες της χώρας, στον πρωθυπουργό Ταγίπ Ερντογάν και τον αναπληρωτή πρωθυπουργό και υπουργό Εξωτερικών Αλί Μπαμπατζάν. Οι δύο πολιτικοί έβαλαν τις βάσεις για την χαλιναγώγηση των δημοσίων δαπανών και παράλληλα προώθησαν ιδιωτικοποιήσεις κρατικών επιχειρήσεων αξίας 30 δισεκατομμυρίων δολαρίων, ενίσχυσαν τις χρηματοοικονομικές ρυθμιστικές αρχές και εισήγαγαν αυστηρότερες απαιτήσεις αποθεματικών κεφαλαίων για τις τράπεζες.

Οι Τούρκοι περνούν το Αιγαίο

Την... Τούρκων Ανάβαση την διαπιστώνει η ελληνική αγορά εδώ και περίπου 2-3 χρόνια, με αργά αλλά σταθερά βήματα, με αποτέλεσμα οι τουρκικές επενδύσεις στη χώρα μας ξεπερνούν τα 6 δισ. ευρώ, σύμφωνα με στοιχεία της Γενικής Γραμματείας Οικονομικών της Τουρκίας,

Ξεκινώντας αρχικά από τις περιοχές της Θράκης όπου είναι έντονο το μουσουλμανικό στοιχείο, επιχειρήσεις τουρκικού ενδιαφέροντος επεκτείνονται σταδιακά και σε μεγάλες πόλεις όπως η Θεσσαλονίκη και η Αθήνα.

Η αρχή έγινε ουσιαστικά με την Ziraat Bank, η οποία επέστρεψε το 2008 στην Ελλάδα... μετά από 94

χρόνια. Οι φήμες λένε ότι αφορμή για το επενδυτικό άνοιγμα της Ziraat στην Ελλάδα στάθηκε η "ταλαιπωρία" του διευθυντή διεθνών σχέσεων της τράπεζας όταν προσπάθησε να ανοίξει λογαριασμό σε τραπεζικό κατάστημα της Αθήνας. Η γραφειοκρατία τον οδήγησε αρχικά να απευθυνθεί στο εμπορικό τμήμα της τουρκικής πρεσβείας ώστε να δοθεί λύση στο πρόβλημά του και εν συνεχεία στην πρόταση δημιουργίας υποκαταστήματος τουρκικής τράπεζας στην Ελλάδα.

Με έτος ίδρυσης το 1863, το παλαιότερο και μεγαλύτερο κρατικό πιστωτικό ίδρυμα στη γειτονική χώρα, η αντίστοιχη Αγροτική Τράπεζα της Τουρκίας, λειτουργούσε στην Μακεδονία μέχρι το 1914, χορηγώντας δάνεια σε αγρότες. Η παρουσία της τράπεζας ανερχόταν τότε σε περίπου 11 εκατ. δραχμές και περιλάμβανε ακίνητα, που είχαν περιέλθει σε αυτήν από δάνεια κατόπιν πλειστηριασμών αξίας 7.156.326 δραχμών, ενώ οι απαιτήσεις προς είσπραξη έφθαναν τα περίπου 5 εκατ.

Η εκκαθάρισή της από τη Γενική Διοίκηση Μακεδονίας ξεκίνησε τον Απρίλιο του 1914, υπήχθη τον Ιανουάριο του 1915 στο Υπουργείο Εθνικής Οικονομίας και μετονομάστηκε σε Γεωργική Τράπεζα Μακεδονίας-Ηπείρου, ενώ το 1929 τη διαδέχθηκε η ATEBank.

Τον Μάρτιο του 2007 το ΔΣ της τουρκικής τράπεζας πήρε την απόφαση και δύο μήνες μετά, η Ziraat Bank κατέθεσε αίτηση στην Τράπεζα της Ελλάδος για την εγκατάσταση και τη λειτουργία υποκαταστημάτων στη χώρα μας.

Η Ziraat είναι ένας τραπεζικός κολοσσός με κέρδη πέρυσι στα 3,5 δισ. τουρκικές λίρες, παρουσία σε 18 χώρες, ενώ κατέχει περίπου το 14% του συνολικού ενεργητικού του τουρκικού τραπεζικού συστήματος.

Στην χώρα μας διαθέτει υποκαταστήματα σε Αθήνα και Κομοτηνή, ενώ δρομολογεί και την δημιουργία ακόμη τριών, εκ των οποίων και στη Ξάνθη.

Η εκδήλωση ενδιαφέροντος -έστω και υπό χαρακτήρα φημών- για την ATE δεν είναι η πρώτη... κρούση της Ziraat προς τις ελληνικές τράπεζες.

Ο διευθύνων σύμβουλος της Can Akin Caglar είχε δηλώσει σε πρόσφατη συνέντευξή του ότι ελληνικές τράπεζες προσέγγισαν τη διοίκηση της θέτοντας περιουσιακά στοιχεία τους στα Βαλκάνια

"προς πώληση", αφήνοντας τότε ανοικτό το ενδεχόμενο εξαγορών. Ανάλογο ενδιαφέρον έχει επιδείξει και μια ακόμη τουρκική τράπεζα, η Isbank.

Τουρκικό εμπόριο

Κάθοδο όμως προς την Αθήνα ετοιμάζει και μια από τις μεγαλύτερες αλυσίδες οικιακού εξοπλισμού και επίπλων της Τουρκίας, η Istikbal. Η εταιρεία διαθέτει εξαγωγική δραστηριότητα σε 70 χώρες και την Αμερική, ενώ στην Ελλάδα έχει αναπτύξει δίκτυο καταστημάτων σε Καβάλα, Ορεστιάδα και Σέρρες και μέσω αντιπροσώπων συμπληρωματικά σε Θεσσαλονίκη, Λάρισα και Εύβοια.

Πληροφορίες αναφέρουν πως ο όμιλος έχει δρομολογήσει επένδυση για τη δημιουργία ενός μεγάλου καταστήματος στο Μαρκόπουλο, ενώ σχεδιάζει την επέκταση του δικτύου του σε όλη τη χώρα μέσω franchise.

Επίσης, η τουρκική εταιρεία τροφίμων Mado ανακοίνωσε πρόσφατα πως σχεδιάζει να δημιουργήσει μονάδα παραγωγής στην Ελλάδα με σκοπό να επεκταθεί μέσω εξαγωγών και στην υπόλοιπη Ευρώπη, καθώς οι επικεφαλής της εκτιμούν πως είναι ευκολότερο να πραγματοποιηθούν εξαγωγές από μία χώρα μέλος της Ε.Ε., παρά από την ίδια την Τουρκία.

Στη χώρα μας είναι ήδη παρούσες αρκετές εταιρείες ένδυσης και υπόδησης από τη γειτονική χώρα και μάλιστα, μερικές από τα πιο γνωστά της brands, όπως είναι οι Ipekyol, Koton, Mavi Jeans, Inci Shoes και Gizia. Οι εταιρείες αυτές διαθέτουν καταστήματα σε ιδιαίτερα εμπορικά σημεία στο Μαρούσι, τη Κηφισιά, τη Γλυφάδα και το Κολωνάκι.

Η ΕΙΡΗΝΗ ΙΣΡΑΗΛ -ΣΥΡΙΑΣ ΕΡΧΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΑ ΥΨΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΚΟΛΑΝ. ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Του Υποστρατήγου.α. Ιωάννου Μπαλτζώ
Χάρτης με το υψίπεδο του Γκολάν.

Οι εξελίξεις στην Μέση Ανατολή τρέχουν με ταχύτατους ρυθμούς και τα αποτελέσματα (επιτυχή ή όχι) ίσως δεν θα αργήσουν να φανούν. Στο παίγνιδο εκτός των παραδοσιακών παικτών αρχίζουν να συμμετέχουν ή έστω προσπαθούν να λάβουν μέρος και άλλοι παίκτες όπως η Γαλλία και η Ελλάδα(!). Την Δευτέρα 20/9 στα πλαίσια της γενικής συνέλευσης του ΟΗΕ, ο πρωθυπουργός της Ελλάδος συναντήθηκε με τον Ιρανό πρόεδρο Μαχμούτ Αχμαντιμετζάν, συνάντηση που πολλοί επέκριναν και ότι δεν άρεσε στην Ουάσιγκτον και Τελ Αβίβ, αλλά έτσι είναι; Αυτό είναι ένα μόνο κομμάτι από το πάζλ, που σχηματίζεται στον απίθανο κόσμο της Μ. Ανατολής. Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα με την σειρά:

Την Τρίτη 14/9 άρχισαν στο Αιγυπτιακό θέρετρο Σαρμ Ελ Σείχ, στο Σινά, οι απευθείας συνομιλίες Ισραηλινών και Παλαιστινίων (Νετανιάχου και Μαχμούτ Αμπάς), υπό την υψηλή εποπτεία και επίβλεψη της ΥΠΕΞ των ΗΠΑ Χίλαρυ Κλίντον. Την Πέμπτη 16/9 ο διαπραγματευτής για την Μέση Ανατολή Τζόρτζ Μίτσελ πραγματοποίησε μια αιφνίδια επίσκεψη στην Δαμασκό για την επίτευξη μιας σημαντικής διπλωματικής επιτυχίας: Την έναρξη των Σύρο -Ισραηλινών συνομιλιών ειρήνης (ακόμη το Ισραήλ ευρίσκεται σε εμπόλεμη κατάσταση με την Συρία). Μαζί του μετέφερε έναν λεπτομερή χάρτη, με τις επίσημες Ισραηλινές προτάσεις απόσυρσης από τα υψώματα του Γκολάν, το οποίο ενεχείρησε στον Σύρο Πρόεδρο Μπασάρ Άσσαντ. Ο Ισραηλινός πρωθυπουργός στις συνομιλίες του στο Σαρμ Ελ Σείχ με τον Παλαιστίνιο Πρόεδρο Μαχμούτ Αμπάς αρνήθηκε να μπει σε θέματα καθορισμού συνόρων για τα δύο κράτη, το Ισραήλ και το μελλοντικό Παλαιστινιακό κράτος κατά τις συνομιλίες του. Ήθελε να επιλυθούν αρχικά άλλα θέματα, όπως πχ. Θέματα ασφαλείας. Με την Συρία η τακτική του είναι διαφορετική. Πριν τρεις μήνες ο Νετανιάχου είχε παρουσιάσει στον Πρόεδρο Ομπάμα λεπτομερή χάρτη, όπου παρουσίαζε τις προχωρημένες (για πολλούς Ισραηλινούς) θέσεις του Ισραήλ, ώστε να δελεάσει τον Σύρο Πρόεδρο, για την επίλυση του θέματος και την υπογραφή ειρήνης μεταξύ των δύο κρατών. Εδώ να υπομνησθεί ότι η πρακτική αυτή εφαρμόστηκε το 1977, με τον τότε Πρόεδρο της Αιγύπτου Ανουάρ Σαντάτ, που αφού δέχτηκε να επισκεφτεί την Ιερουσαλήμ, αποδέχτηκε τελικά τις Ισραηλινές προτάσεις για την επιστροφή της χερσονήσου Σινά στην Αίγυπτο και την υπογραφή ειρήνης μεταξύ των δύο χωρών. Την ίδια τακτική εφαρμόζει και τώρα το Ισραήλ, προκειμένου να

επιτύχει έναρξη συνομιλιών με τελικό σκοπό την υπογραφή συμφωνίας ειρήνης. Εδώ να διευκρινίσουμε ότι τα υψώματα του Γκολάν ανήκουν στην Συρία και είχαν καταληφθεί από τα Ισραηλινά στρατεύματα κατά τον πόλεμο των 6 ημερών, το 1967.

Υπάρχει όμως μια ιδιαίτερη κατάσταση για την Συρία, η οποία ενοχλεί την Ιερουσαλήμ και την Ουάσιγκτον. Η Δαμασκός έχει ιδιαίτερες σχέσεις φιλίας και στρατιωτικούς - στρατηγικούς δεσμούς με το Ιράν και ακόμη βρίσκεται πίσω υποστηρίζει και φιλοξενεί στο έδαφός της (τις ηγετικές τους ομάδες), οργανώσεις όπως οι Χεζμπολλάχ, η Χαμάς, ο Ισλαμικός Τζιχάντ και μερικές άλλες λιγότερο γνωστές Παλαιστινιακές οργανώσεις, που θεωρούνται από ΗΠΑ, Ισραήλ και Δύση ως τρομοκρατικές. Παρόλα αυτά ο Νετανιάχου κατά την επίσκεψή του στις ΗΠΑ, στις 6 Ιουλίου, όταν παρουσίασε τον χάρτη και το σχέδιό του ζήτησε την στήριξη των ΗΠΑ. Ο Ομπάμα, η Χίλαρυ Κλίντον και ο Τζόρτζ Μίτσελ αποδέχτηκαν το Ισραηλινό σχέδιο και θεώρησαν μάλιστα ότι είναι μια πολύ καλή ευκαιρία να πιέσουν διπλωματικά τον Πρόεδρο Άσσαντ για την επίτευξη ειρήνης, καθόσον επιστρέφονται πίσω τα υψώματα του Γκολάν, η αιτία έχθρας και μίσους και παράλληλα η επιδίωξη και ο τελικός ΑΝΕΚ των Σύρων, μια προσφορά που δεν θα μπορούσε να μην δεχτεί η Συρία.

Έγκυρες πληροφορίες αναφέρουν ότι όταν ο Νικολά Σαρκοζί είδε τον χάρτη του Νετανιάχου ανέλαβε αμέσως πρωτοβουλία. Όρισε τον διπλωμάτη Ζαν Κλώντ Κουσεράν ως ειδικό διαπραγματευτή για την προώθηση

Israeli Settlements in the Golan Heights, July 1989

των Σύρο-Ισραηλινών συνομιλιών ειρήνης. Ο Κουσεράν ανάλαβε δουλειά και μετέβη στην Δαμασκό την Δευτέρα 13/9 και είχε μυστικές και πολύ προσωπικές συνομιλίες με τον Πρόεδρο Άσσαντ. Μετά από αυτές τις συνομιλίες ο Πρόεδρος Σαρκοζί ενημέρωσε τον Πρόεδρο και την ΥΠΕΞ των ΗΠΑ, ότι η πόρτα ήταν πλέον ανοικτή για τον διαπραγματευτή Τζόρτζ Μίτσελ, να παρουσιάσει στον Σύρο Πρόεδρο τον χάρτη και τις προτάσεις του Ισραήλ, όπερ και εγένετο μετά από τρεις ημέρες.

Το ενδιαφέρον είναι ότι ενώ ο Νετανιάχου ενημέρωσε τους Ομπάμα και Σαρκοζί για τον χάρτη και τις προτάσεις του για ειρήνευση με την Συρία, κανείς άλλος στην Ισραηλινή κυβέρνηση, εκτός του ΥΠΑΜ Εχούντ Μπαράκ δεν γνώριζε το παραμικρό.

Οι Ισραηλινές προτάσεις για αποχώρηση από το Γκολάν.

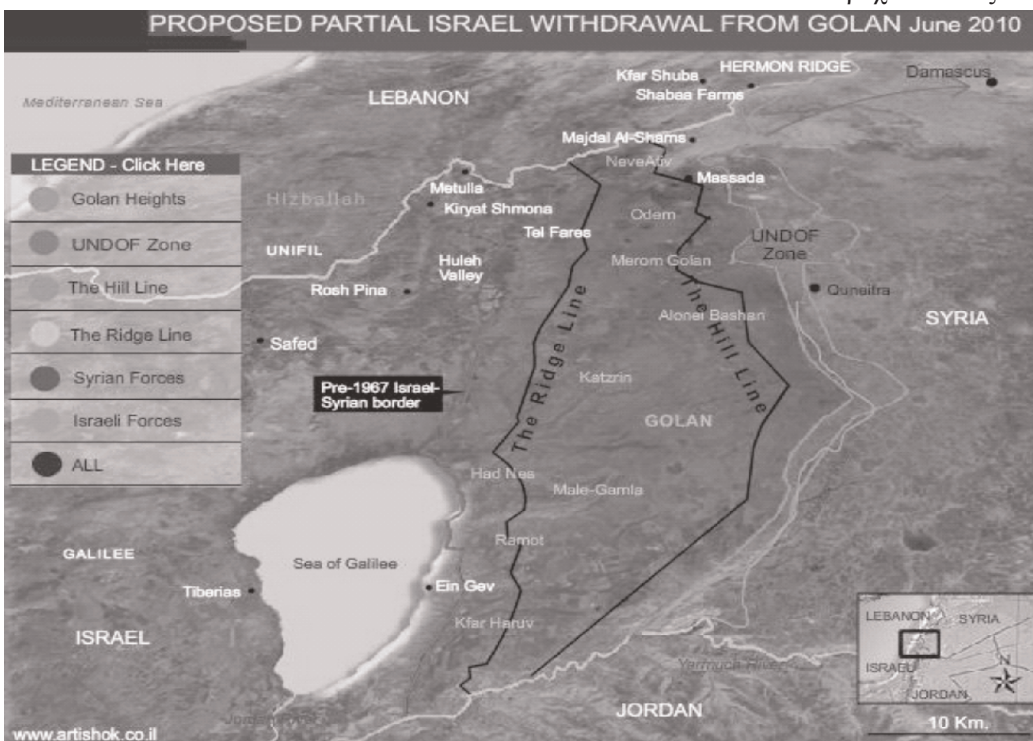
απόσταση 2,5 ΚΜ από αυτή στα τελευταία υψώματα του Γκολάν πριν την κοιλάδα του Ιορδάνη ποταμού, την κοιλάδα Χούλα και την Θάλασσα (λίμνη) της Γαλιλαίας. Παρατηρώντας την γραμμή Ridge διαπιστώνουμε ότι παρέχει τουλάχιστον δύο στρατηγικά πλεονεκτήματα για το Ισραήλ, συγκρίνοντας την με την ολική αποχώρηση από το Γκολάν μέχρι τον Ιορδάνη ποταμό, που ήταν τα σύνορα το 1967 :

Α. Το Ισραήλ διατηρώντας τον έλεγχο της δυτικής και ανατολικής όχθης του Ιορδάνη ποταμού, διατηρεί τον έλεγχο των υδατινών πόρων του ποταμού, που είναι η κύρια υδάτινη πηγή τροφοδοσίας για το Ισραήλ. Ακόμη η στρατιωτική παρουσία του Ισραήλ και στις δύο όχθες του παρέχει την δυνατότητα να μεταφέρει την στρατιωτική του ισχύ εύκολα και γρήγορα ξανά πίσω στο υψίπεδο του Γκολάν, σε περίπτωση πολέμου.

Β. Η γραμμή Ridge αποτελεί ένα φυσικό εμπόδιο για την είσοδο και έξοδο από το Γκολάν. Παρέχει δε στις κατοικημένες περιοχές των κοιλάδων

Χούλα και Γαλιλαίας, κάτω από το Γκολάν ένα στρατιωτικό "τοίχο ασφαλείας" (military firewall), από στρατιωτικές ενέργειες, όπως συνέβαινε πριν από το 1967 και ακόμη αποτελεί ένα ουσιαστικό εμπόδιο σε ενδεχόμενη προέλαση των Συριακών αρμάτων μάχης, σε περίπτωση επιχειρήσεων, στην κατεύθυνση από το Γκολάν προς τις χαμηλότερες ΒΑ περιοχές του Ισραήλ.

Σύμφωνα με έγκυρες πληροφορίες, ο Νετανιάχου προσπαθούσε επί τρίμηνο να πείσει τον Ομπάμα να προωθήσει το σχέδιο ειρήνευσης με την Συρία, το οποίο θεωρούσε ότι είχε μεγάλες πιθανότητες επιτυχίας, εν αντιθέσει με τις διαπραγματεύσεις για το Παλαιστινιακό, για τις οποίες θεωρούσε ότι δεν είχαν ελπίδα, στην

Τα υψίπεδα του Γκολάν είναι μια περιοχή, ένα πλατό, ένα οροπέδιο 1800 τετρ. ΚΜ, βορείως της λίμνης της Γαλιλαίας, εκ των οποίων η Συρία κατέχει τα 600 τετρ. ΚΜ και το Ισραήλ τα 1200 τετρ. ΚΜ. Το Ισραήλ κατέλαβε και κατέχει από το 1967 την περιοχή αυτή, που από άγονη περιοχή την μετέτρεψε σε θερμοκήπιο παραγωγής όλων των γεωργικών προϊόντων. Από το όροος Χερμόν που κατέχει στα Βόρεια του Γκολάν κατοπτεύει και απειλεί την Δαμασκό που απέχει 40 ΚΜ. Έτσι το Ισραήλ προτείνει την αποχώρηση των Ισραηλινών δυνάμεων, μέχρι την λεγόμενη γραμμή Ridge (Ridge Line), παραχωρώντας στην Συρία, σχεδόν όλο το Γκολάν, μαζί με όλες τις υφιστάμενες κατοικημένες περιοχές. Οι προτάσεις Νετανιάχου, δηλαδή για αποχώρηση μέχρι την γραμμή Ridge, όπως βλέπουμε και στον χάρτη, περιλαμβάνει και την ανατολική όχθη του Ιορδάνη ποταμού και μάλιστα σε

παρούσα φάση. Ακόμη ο Νετανιάχου θεωρεί ότι οι προτάσεις του, το σχέδιό του είναι παρεμφερές με το σχέδιο του Φρέντερικ Χόφ, του ειδικού σε θέματα Συρίας, μέλους της ομάδος του Μίτσελ, ο οποίος πρότεινε την αποχώρηση των Ισραηλινών σε δύο στάδια και μέχρι την γραμμή Ridge. Έτσι κατά το πρώτο στάδιο ο Χόφ προτείνει την απόσυρση των Ισραηλινών μέχρι το κεντρικό Γκολάν, ενώ το Ισραήλ θα διατηρεί σταθμούς εγκαίρου προειδοποίησης και προχωρημένα φυλάκια επί του όρους Χερμόν στα Βόρεια του Γκολάν, 40 ΚΜ από την Δαμασκό. Ακόμη δε το Ισραήλ θα κατέχει και τις δύο όχθες του Ιορδάνη ποταμού. Κατά το δεύτερο στάδιο το Ισραήλ θα κατέχει τις Νότιες και ΝΔ υπώρειες του Γκολάν μέχρι τους ποταμούς Ιορδάνη και Γιαρμούκ, που είναι αδιάβατες σε άρματα και ΤΘ, αποτελώντας ακόμη ένα φυσικό εμπόδιο και παράλληλα μια φυσική προστασία από στρατιωτικές

ενέργειες της άλλης πλευράς. Το Ισραήλ θα μπορούσε να αποσυρθεί Δυτικά του Ιορδάνη ποταμού μετά από χρόνια, όταν η ειρήνη θα έχει εμπεδωθεί και οι σχέσεις εμπιστοσύνης με την Συρία θα έχουν αποκατασταθεί πλήρως. Όπως βλέπουμε τα δύο σχέδια είναι παρεμφερεί και για αυτό τον λόγο ο Νετανιάχου είναι έτοιμος να πραγματοποιήσει τροποποιήσεις στο σχέδιό του, υιοθετώντας διάφορες προτάσεις από το σχέδιο Χοφ. Φυσικά ο Χοφ έχει ενημερώσει τον Πρόεδρο Άσσαντ της Συρίας, ότι για την έναρξη και την πρόοδο των διεργασιών θα πρέπει να λάβει αποστάσεις από Οργανώσεις που οι Αμερικανοί (και οι Ισραηλινοί και η Δύση) θεωρούν τρομοκρατικές, όπως η Χεζμπολλάχ, η Χαμάς, Ισλαμικός Τζιχάντ κλπ.

Τα γεγονότα στην Μέση Ανατολή είναι πολύ ενδιαφέροντα και οι εξελίξεις αναμένονται ραγδαίες και καθοριστικές. Και φυσικά δεν αφορούν μόνο την περιοχή αυτή, αλλά επηρεάζουν και όλη την Ανατολική Μεσόγειο, συμπεριλαμβανομένης και της δικής μας περιοχής, ασχέτως αν εμείς ζώντας στον μικρόκοσμό μας, μεγενθύνοντας μόνο τα καθημερινά μας προβλήματα αδιαφορούμε για τα μεγάλα και καθοριστικά που γίνονται γύρω μας και τα οποία θα τα αντιληφθούμε όταν μας επηρεάσουν καθοριστικά. Η Ελλάδα θα πρέπει να έχει λόγο για τα τεκταινόμενα στην περιοχή μας και όσο μπορούμε να συμμετέχουμε. Εκτιμούμε ότι η συνάντηση Παπανδρέου-Αχμαντιμετζάν, αν και επικρίθηκε από πολλούς και φάνηκε ότι δυσχεραίνει τους φίλους Αμερικανούς και (τώρα) Ισραηλινούς, είχε τελικά την έγκριση και των Αμερικανών και των Ισραηλινών. Ο Έλληνας πρωθυπουργός, αξιοποιώντας σωστά την καλή σχέση της χώρας μας με τον Αραβικό κόσμο (οι Ιρανοί δεν είναι Άραβες αλλά Πέρσες, μεγάλη η διαφορά τους για τους γνωρίζοντες) πήρε επαφή με το στοχευμένο (από Αμερικανούς και Ισραηλινούς) Ιράν και το μαύρο πρόβατο τον Πρόεδρο Αχμαντιμετζάν, μεταφέροντας μηνύματα εκατέρωθεν. Λεπτομέρειες δεν γνωρίζουμε (έτσι είναι στην μυστική διπλωματία), αλλά σίγουρα είχε διερευνητικό χαρακτήρα και είχε την έγκριση των Αμερικανών, οι οποίοι αναζητούν διαύλους επικοινωνίας με τους εχθρούς των, μέσω άλλων.

Σε ότι δε αφορά τα τεκταινόμενα και τις μυστικές διαβουλεύσεις για την έναρξη διεργασιών ειρήνευσης μεταξύ Ισραήλ και Συρίας και φυσικά επιστροφής των υψωμάτων του Γκολάν στην Συρία, όπου και ανήκουν, εκτιμούμε ότι ενδεχομένως να είναι η έκπληξη από την Μ. Ανατολή, το ανεπάντεχο γεγονός που δεν περιμέναμε. Για τους παροικούντες την Ιερουσαλήμ ήταν ένα θέμα που σαν πολύ βραδύκαυστο φυτίλι σιγόκαιε από καιρό και φαίνεται ότι πλέον ωρίμασε ή μάλλον είναι έτοιμο να εκραγεί για τα καλά και για το καλό της περιοχής. Οι Ισραηλινοί σαν έτοιμοι από καιρό θέλουν στα σοβαρά να επιλύσουν αυτό το θέμα, παραχωρώντας το Γκολάν, εξασφαλίζοντας όμως θέματα εθνικής ασφαλείας και αποτροπής εχθρικών ενεργειών. Παράλληλα το Ισραήλ θέλει να διατηρήσει τον έλεγχο των υδάτινων πόρων του

Ιορδάνη ποταμού, καθόσον το νερό είναι το υπό έλλειψη αγαθό του Ισραήλ. Ο Σύριος Πρόεδρος σύρεται αναγκαστικά στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων και δεν μπορεί να αρνηθεί. Του προσφέρεται αυτό που έχασε η Συρία στον πόλεμο του 1967, αυτό που της ανήκει, αυτό που είναι το όνειρο για τον Συριακό λαό, αυτό που δεν μπόρεσε να πάρει με τον πόλεμο της εξιλέωσης το 1973, αυτό που είναι το θέμα παρατεταμένης έχθρας και μίσους κατά του Ισραήλ, τα υψώματα του Γκολάν. Πως μπορεί να αρνηθεί τις διαπραγματεύσεις και τι θα πει στον λαό του ο Σύρος Πρόεδρος; Ότι δεν διαπραγματεύεται με τους Σιωνιστές, όπως έλεγαν μέχρι τώρα. Εδώ σου παραχωρούνται ΧΩΡΙΣ ΠΟΛΕΜΟ, χωρίς αίμα, τα δικά σου εδάφη, που τα έχεις απολέσει προ 43 ετών και εσύ μπορείς να αρνηθείς; Δεν μπορείς να αγνοήσεις τις διαπραγματεύσεις, έστω και αν δεν ικανοποιείσαι στο 100%. Βέβαια το τίμημα για τη Συρία θα είναι πολύ μεγάλο και θα αφορά τη διακοπή των σχέσεων και της μισοθροδοσίας των εξτρεμιστικών οργανώσεων, που προαναφέραμε, καθώς και το να απαρνηθείς σχέσεις φιλίας και στρατιωτικής συνεργασίας με το Ιράν. Ο Σύρος Πρόεδρος θα πρέπει να αποφασίσει με γνώμονα το καλό του λαού του. Το ερώτημα είναι γιατί το κάνει το Ισραήλ, γιατί παραχωρεί μια περιοχή, που από άγονο υψίπεδο, το έχει μετατρέψει σε γη της επαγγελίας στην κυριολεξία, ένα κήπο της Εδέμ, με εξαίρετα προϊόντα όπως τα περίφημα κρασιά του;

Μα είναι φανερό. Επιλύει έτσι οριστικά τα περισσότερα προβλήματά του. Παραχωρώντας το Γκολάν εξασφαλίζει τα Βόρεια σύνορα του και ταυτόχρονα αποδυναμώνει και αποστερεί από τους κυρίους εχθρούς και αντιπάλους του (Ιράν, Χεζμπολλάχ, Χαμάς, Ισλαμικός Τζιχάντ κλπ) από φιλία, υποστήριξη, πόρους, φιλοξενία ηγετικών ομάδων και πολλών άλλων πλεονεκτημάτων. Αν εξασφαλίζει ειρήνη με την Συρία τότε θα πρέπει να θεωρούμε βέβαιο ότι θα στραφεί εναντίον των εχθρών του μεθοδικά για να τους εξοντώσει. Και σε ένα μελλοντικό πόλεμο κατά της Χεζμπολλάχ (αν και αναβαθμισμένη και ενισχυμένη η οργάνωση) και της Χαμάς, το Ισραήλ θα είναι αμείλικτο και δεν θα επαναλάβει τα λάθη των παρελθόντων πολέμων. Εξάλλου αυτό δείχνει η επιλογή του νέου Αρχηγού του Γενικού Επιτελείου, ο οποίος αναλαμβάνει ενωρίτερα του προβλεπόμενου. Όσο αφορά το Ιράν, το έχουμε γράψει και το λέμε ξανά. Αν το Ισραήλ θεωρήσει ότι το Ιράν είναι στο προτελευταίο στάδιο κατασκευής ατομικής βόμβας, τότε θα κτυπήσει σίγουρα, αδιαφορώντας για τους πάντες και τα πάντα και φυσικά πιο άνετα αν έχει εξουδετερώσει τους παραδοσιακούς εχθρούς του, με ειρηνικό τρόπο την Συρία, με στρατιωτικές επιχειρήσεις τις ενοχλητικούς, εξτρεμιστικές οργανώσεις Χεζμπολλάχ και Χαμάς. Αναμένουμε πλέον την φανερή διπλωματία να μας ενημερώσει για τα μελλοντικά γεγονότα και εξελίξεις.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΒΙΒΛΙΟΥ
" ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ "
Δρ Κωνσταντίνου Τομπούλου

Υπό Ιωάννου Γ. Γεωργούλα,
Καθηγητού Οικονομετρίας, Διοικητικής Οικονομίας
και Εφηρμοσμένου Μάρκετινγκ

Ελήφθη και κατεχωρήθη ήδη στην Βιβλιοθήκη της ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ το βιβλίο-πόνημα του κ. Κων/νου Τομπούλου με τίτλο "Αναζητώντας την Ανθρώπινη Ταυτότητα", έργο ζωής, οδοιπορικό ενός νου στην αναζήτηση της "συμπαντικής του ταυτότητας" και της σχέσεώς του με τον "λόγον" σε τελευταία ανάλυση, μέσα από το "γνώθι σ' αυτόν" όπως ο ίδιος επισημαίνει στον πρόλογό του.

Τη συνέχεια της παρουσιάσεως του βιβλίου θα έχει ο εμπνευσμένος και μεστός πρόλογος του Επιμελητού κ. Ιωάννου Γ. Γεωργούλα, Καθηγητού Οικονομετρίας, Διοικητικής Οικονομίας και Εφηρμοσμένου Μάρκετινγκ, φίλου της ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ, του οποίου δωρεά αποτελεί το ληφθέν τεύχος.

Γράφει λοιπόν ο κ. Γεωργούλας :

"Όταν αισθάνεται τις συσσωρευμένη την πίεσιν εκ των όσων γύρωθεν λαμβάνουν καθημερινώς χώραν και προκαλούν πικρίαν και απογοήτευσιν, είναι φυσικόν να απολαμβάνη, ως αντίρροπον, ηθικὴν ικανοποίησιν όταν δίδεται η ευκαιρία να συγγράφῃ ἡ ἐξ ἴσου να επιμελείται βιβλία πνευματικότητος και προβληματισμού. Υπογραμμίζεται τούτο, διότι ο υποφαινόμενος ταπεινῶς δηλοῖ ὅτι ο πνευματικός παράγων ἔχει και θα ἔχει πρωτεύουσα θέσιν και φυσικά διαχρονικότητα - κάτι που δεν συμβαίνει με τα υλικά αγαθά, που δυστυχῶς αποτελούν εἰς πολλές περιπτώσεις αυτοσκοπό!

Η αποπροσανατολιστική ἀποψις των υλιστῶν, αλλά και της αποτυχημένης ψεύτικης κουλτούρας, ὅτι μόνο η υλικὴ εργατικὴ δύναμις παράγει, ἔχει "ξεφτίσει", διότι η πνευματικὴ παραγωγή εἶναι, που στηρίζει ἀκόμη τον ἄνθρωπο - ἔστω αὐτόν τον κουρασμένο και γηρασμένο ψυχολογικῶς ἄνθρωπο του 21ου αἰῶνος. Η ἔννοια της παραγωγῆς συνήθως ταυτίζεται με την ἀπόκτησιν υλικῶν αγαθῶν. Αὕτη δυστυχῶς η "αξιοματικὴ" ἀντίληψις ἔχει οδηγήσει τον σημερινόν ἄνθρωπον εἰς την τελμάτωσιν, αφοῦ η παραγωγή μόνο υλικῶν αγαθῶν εἶναι καθ' ἑαυτὴ ἀδιέξοδος, με εμφανεῖς ψυχολογικὰς παρενέργειας και νευροφυτικὰς ἀγκυλώσεις εἰς την πλειονότητα της νεολαίας - δηλαδή τον μελλοντικό κοινωνικό ιστό.

Την επιμέλειαν - παρά την σκληρὴν ἐργασίαν που ἀπήτει - του βιβλίου του Δρ Κων/νου Θ. Τομπούλου, ἀνέλαβον δια τους κάτωθι εν συνόψει λόγους :

α. Παρακολουθῶ πλέον των εἰκοσι ἐτῶν (και εἰς πολλές περιπτώσεις ἔχουμε συνεργασθῆ) τον Δρ Κων/νον Θ. Τομπούλο και ἔχω διαπιστώσει τις ἀντιλήψεις του, η γνώσις του και γενικῶς η πνευματικότητά του ἔχουν οὐχί μόνον μία ξεχωριστὴν ευρύτητα, ἀλλὰ εἰς ἐνίας περιπτώσεις εἶναι ἀπολύτως πρωτοποριακαὶ και ἀναμφιβόλως συμβάλλουν εἰς ἓνα προβληματισμό επαναπροσδιορισμοῦ ὁρισμένων βασικῶν ἀντιλήψεων ἀπὸ τον "ἐλ-λογον ζῶον" - τον ἄνθρωπο.

β. Ὡς "πρόκλησις". Και ὄντως ἦτο "πρόκλησις" να επιμεληθῇ τις ἓνα βιβλίον σκέψεων, ἀντιλήψεων, συγκρούσεων, ἀντιθέσεων και συνθέσεων περίπου

τεσσαράκοντα ἐτῶν και μάλιστα εἰς τρεῖς "τύπους" ἐλληνικῆς γλώσσης, αφοῦ η ἀγραμματωσύνη της "νέας ἰντελιγκένσιας" δεν ἠδυνήθη να σεβασθῇ την "ροήν" της ἐλληνικῆς γλώσσης, ἀλλὰ με διαφόρους αυθαιρέτους παρεμβάσεις (π.χ. νόμους, νομοθετικὲς ρυθμίσεις κ.λ.π.) προσήρμοξε την ἐθνικὴν γλῶσσαν κατὰ το δοκοῦν μίας "ἐσωτερικῆς" και ξένης ἀνθελληνικῆς προπαγάνδας - ὡς αὕτη της δηλώσεως του ἀνεκδιγήτου και με πορωμένην συνειδήσιν - του πάλαι ποτὲ Υπουργοῦ Ἐξωτερικῶν των ΗΠΑ κ. Κίσιγκερ!

Εὐτυχῶς εἰς την ὄντως "τιτάνεια" προσπάθεια να συνδέσωμεν (εἰς ὅ,τι ἀφοροῦσε το γλωσσικόν) τα "ἀσύνδετα" ἐβοήθησαν οἱ κυρίες : Φλώρα Βλάχου - πτυχιούχος Φιλοσοφικῆς του Παν/μίου Ἀθηνῶν και η Βασιλικὴ Λ. Καρατῶλου-Γεωργούλα, Δικηγόρος. Η προσφορά του κ. Ἀθ. Καρβουνάκη (υπεύθυνου των Computers του I.C.S. & GASCI International) ἦτο πολὺ σημαντικὴ Η υπομονὴ του στην συνεχή ἐπανάληψιν γραφῆς των κειμένων ἦτο υποδειγματικὴ. Παρά ταῦτα, εἰς τον τομέα αὐτόν ο ἀναγνώστης θα ἐπισημάνει παραλήψεις, ἀλλὰ πάντοτε πιστεύουμε εἰς μίαν καλόπιστον κριτικὴν. Ἀλλωστε ο στόχος του βιβλίου δεν ἀλλοιώνεται. Το, ἀνά χεῖρας, βιβλίον εἶναι ἓνα σύγγραμμα με βάθος χρόνου. Οἱ σκέψεις, ἀπόψεις και προτάσεις του συγγραφέως δεν ἐγράφησαν ἓνα ὁρισμένο χρονικὸ διάστημα, ἀλλὰ εἶναι δοκίμια, διαλέξεις κ.λ.π. περίπου τεσσαράκοντα ἐτῶν! Παρά το μεγάλο αὐτό χρονικὸ διάστημα, η ἐρευνά του συγγραφέως εἰς την ἀναζήτησιν της "Ἀνθρωπίνης ταυτότητας" δεν ἔχει ουσιώδεις ἀποκλίσεις. Εἰς τον τομέα αὐτόν - κομβικὸ σημεῖο - ἐθεωρήσαμε σκόπιμο - πέραν των ἄλλων που θα ἀναφερθῶν περαιτέρω - να χωρίσουμε το βιβλίον του συγγραφέως εἰς τρεῖς βασικὰς ἐνότητας με βασικὴ θέσιν τον "χρόνον". Δηλαδή, το παρόν βιβλίον χωρίζεται χρονολογικῶς εἰς τρεῖς ἐνότητες. Αὕτη η "διαίρεσις" δεν ἐγγίζει και φυσικά δεν ἀλλοιώνει την πνευματικὴ ροὴ των σκέψεων και θέσεων του συγγραφέως. Αὐτό ἐγένετο - και φρονούμε ὅτι ὀρθῶς ἐπράξαμε - δια να βοηθήσουμε τον ἀναγνώστη, που θα ἐπιθυμοῦσε να μελετήσῃ εἰς βάθος - οὕτως εἰπεῖν - το πρωτότυπο αὐτό φιλοσοφικὸ ἔργο του συγγραφέως. Το παρόν βιβλίον - ὑπὸ ἐννοιολογικὴν ἐποψιν - εἶναι ἐνιαῖο και ο καταμερισμός δεν εἶναι πνευματικός, ἀλλὰ τεχνικός και αὐτό θα το διαπιστώσει ο ἀναγνώστης - δηλαδή θα διαπιστώσει το ἀδιάσπαστον της μίας και μόνης προσπάθειας του συγγραφέως : "Τὴν ἀναζήτησιν της ἀνθρωπίνης ταυτότητας". Ο καταμερισμός - πρὸς τούτοις - των ἐργῶν (το παρόν βιβλίον εἶναι ἔργο ζωῆς για τον συγγραφέα) οδηγεῖ εἰς την ἐιδίκευσιν, ὅπου τινὲς πολλὰκις δεν ἐπιθυμοῦν ἢ ἀδυνατοῦν να γίνουν κάτοχοι του ὅλου - ἐνήμεροι ὅλων των ἀναπτυχθησομένων ἀπόψεων και θεωριῶν ὑπὸ του συγγραφέως. Αὐτό, εἰς την προκειμένην περίπτωσιν δεν θα ἰσχύσει, διότι μόνος του ο συγγραφεὺς δεν "σπάει" τους κρίκους της πνευματικῆς του αλυσίδος. Ἀναπτύσσει ὁρισμένους περισσότερον διεξοδικῶς, ἀλλὰ

δεν "φάσκει και αντιφάσκει".

Ούτως, οι τρεις ενότητες είναι : (i) Πρώτη ενότητα (Νοεμ. 1972-1987), (ii) Δευτέρα ενότητα (Ιαν. 1993-1998), (iii) Τρίτη ενότητα (Δεκ. 2000-2009).

Ο ανωτέρω καταμερισμός δεν είναι μόνο χρονολογικός - αυστηρώς γράφειν - αλλά ενέχει και την ιδιαιτερότητα δι' ης εκφράζεται ο συγγραφέας δια το ίδιο πάντοτε θέμα (Αναζητώντας την ανθρώπινη ταυτότητα) αλλά, εις ενίας περιπτώσεις, υπό διαφορετικήν πνευματικήν, επιστημονικήν και φιλοσοφικήν γωνίαν. Και αυτό είναι βασικό χαρακτηριστικό του συγγραφέως, δηλαδή ούτως αποδεικνύεται ότι ο συγγραφέας δεν "εξύπνησε ένα πρωινό" δια να συγγράψει το παρόν βιβλίο! Ο ίδιος αφήνει τον εαυτό του τελείως ελεύθερο και εκφράζει αυτό δια το οποίο οδηγήθη να γράψει. Εις τον διαχωρισμό αυτό των ενοτήτων, λοιπόν, που προέβημεν δεν εισχωρήσαμε εις τα ένδον του συγγραφέως, που εάν τούτο εγένετο, πιθανώς ν' αλλοίωνε τα ερευνητικά του βήματα. Ο άνθρωπος εδημιουργήθη "εν χρόνω" και εντός του χρόνου τούτου κατανοεί την ύπαρξίν του - αυτό που κατηνόησε ο συγγραφέας - ο οποίος δεν εταυτίσθη με τον χρόνο, διότι ως κατ' επανάληψιν υποστηρίζει - η φύσις είναι αθάνατος και εκτείνεται εις την αιωνιότητα, ενώ ο χρόνος "κυλάει" εις τα εφήμερα, από τα οποία και προσμετράται ("χρονούνται"). Ο χρόνος δεν "ετρόμαξε" τον συγγραφέα, αλλά "ετρόμαξε" - ούτως ειπείν - τον υποφαινόμενο, διότι εις τον χρόνον των τεσσαράκοντα ετών, ο συγγραφέας είχε - ως ανήσυχον πνεύμα - γράψει αρκετά και έπρεπε εις το παρόν βιβλίον να συμπεριληφθούν μόνον όσα "δένουν" με την έρευνα της αναζητήσεως της ανθρωπίνης ταυτότητος.

Εις την επιμέλειαν του παρόντος έργου του Dr Κων/νου Θ. Τομπούλου, προσπαθήσαμε να εφαρμόσωμεν τον "Νόμον" της αγάπης και αγαλλιάσεως - αρετάς υπό τας οποίας εμφορείται ο συγγραφέας - αφού και προσωπικώς θεωρούμε ότι δεν έχομεν δικαιώματα παρεκκλίσεων, εφ' όσον "μέσα μας" - στον ανθρώπινο χρόνο - εισήλθε ο αιώνιος Λόγος του Θεού και με την ενανθρώπισίν του, ο θεάνθρωπος-Χριστός, ο οποίος ήναψε το φως της αιωνιότητος. Με αυτήν την βάσιν, αλλά και σεβόμενοι την επιθυμίαν (την προσωπικήν και ερευνητικήν) του συγγραφέως προέβημεν (με την συνεργασίαν του συγγραφέως) εις την - κατά την ταπεινήν μας άποψιν - σταχυολόγησιν όλων εκείνων των συναφών δημοσιεύσεων (είτε υπό μορφήν διαλέξεων, είτε υπό μορφήν δοκιμίων κ.λ.π.), αι οποίαι και αποτελούν το παρόν έργον, που δίδεται εις τον αναγνώστην, ως τον τελευταίον κριτήν. Το Φως του κόσμου, το θεανθρώπινο πρόσωπο του Χριστού, που επιβλέπει τα έργα μας και "αφουγκράζεται" τας ανησυχίας μας, Αυτός θα κρίνει - και πιστεύουμε τούτο ακραδάντως - το οδοιπορικό "αναζητήσεως της ανθρωπίνης ταυτότητος" του συγγραφέως, Dr Κων/νου Θ. Τομπούλου.

Η φιλοσοφημένη μυθολογία έδωσεν, εις όλους, τρεις διαφόρους μορφάς - τον Σίσυφον, τον Τάνταλον και τα Δαναΐδας - την αυτήν έννοιαν της αενάου δοκιμασίας. Προσέτι όμως ο αρχαίος Ελληνικός πολιτισμός μας έδωσεν και τον Προμηθέα, που μαρτυρεί ότι η Ελλάς εχάρισεν εις τους λαούς το φως. Μας έδωσεν ο ίδιος πολιτισμός και το κιβώτιον της Πανδώρας, με την ελπίδα εις το βάθος. Όμως, ο θεάνθρωπος-Χριστός ημών, μας εχάρισεν το Φως της αιωνιότητος και την Χριστιανικήν ελπίδα, η οποία δεν πεθαίνει ποτέ - κάτι που "γκρεμίζει για πάντα" το "κοσμικόν θέσφατον" ότι η ελπίς πεθαίνει τελευταία!

Το παρόν βιβλίον μπορεί να έχη ωρισμένα κενά, να έχη ωρισμένας ελλείψεις εις ό,τι αφορά την ερμηνείαν, να μη δίδει απαντήσεις εις όλα τα σκοτεινά σημεία που περιβάλλουν ως "σφίγγα" τον σύγχρονον άνθρωπον. Μπορεί κανείς να μη συμφωνεί εις όλα. Όμως, το παρόν βιβλίον δεν είναι "ξηρόν". Δεν είναι ένα απλούν σύγγραμμα. Δεν είναι μόνον μία κατάθεσις ψυχής. Είναι το φως που πιστεύομεν ότι θα συμβάλλη εις το ψυχοσωματικό "ξύπνημα" του ανθρώπου από την "διαρκή νάρκωσιν" που του έχει επιβάλλει το "Σύστημα" - αυτή η άορατος δύναμις, που επιθυμεί τον άνθρωπον να αισθάνεται "ελαττωματικός" και χωρίς ταυτότητα. Η θεωρητική επιστημονική αξία της εργασίας του συγγραφέως διαφαίνεται ως δεδομένη. Φρονούμε ότι και λίαν συντόμως θα αναγνωρισθεί η πραγματική αξία αφού - χωρίς επαίνους - θα αναδειχθεί ότι ο συγγραφέας "τολμά", με την, με προσεκτικά βήματα, έρευνά του, να δώσει εις την δημοσιότητα αυτό που εσκεμμένως και τεχνηέντως αποκρύπτεται, δηλαδή την πραγματική ταυτότητα του ανθρώπου. Και αυτό καταγράφεται από ένα επιστήμονα φυσικών επιστημών - όπερ έχει και την μεγάλη σημασία και δίδει απάντησιν εις όλους εκείνους τους "φιλοσοφούντες" ότι αι φυσικαί επιστήμαι είναι εις μεγάλο χάσμα με μία υπερτέρα δύναμιν, που δια τον συγγραφέα και τον υποφαινόμενο δεν υπάρχει χάσμα, αλλά και αυτή η Δύναμις έχει όνομα : "Τριαδικός αληθινός Θεός : Πατήρ, Υιός και Άγιον πνεύμα".

Τέλος, πιστεύομεν και καταθέτομεν :

(I) Τίποτε δεν έχει γίνει "impromptu". Ο καθείς εις τον τομέα του ηργάσθη με υπευθυνότητα και "Deo juvante" εξήλθομεν από το "cul de-sac" και με "coup de main" εγκρεμίσσαμε το κατεστημένο των "λιμναζόντων υδάτων". Με πρωτοπόρον δε τον συγγραφέα να δίδει το "coup de grece" εις όλους εκείνους, οι οποίοι εσκεμμένως απέκρυπτον την αλήθεια, δηλαδή να αποδεχθούν την αληθή "ταυτότητα του ανθρώπου" - κάτι που πρέπει και οφείλομεν να υποστηρίζομεν, αφού η πραγματική ταυτότης του ανθρώπου είναι "commune bonum" και ότι το πρώτο και τελευταίο "denier resort" είναι ο αληθινός "Τριαδικός Θεός".

(II) Φρονούμεν - ως έχοντες την επιμέλειαν του παρόντος βιβλίου - ότι "jacte est" από τον συγγραφέα Dr Κων/νον Θ. Τομπούλου.

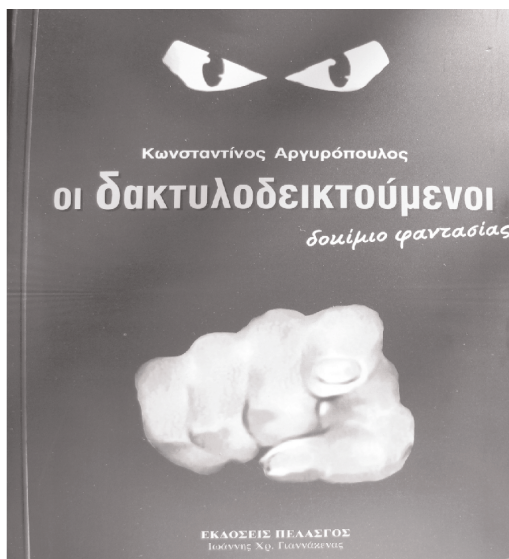
(III) Το παρόν - πρωτότυπον και πρωτοποριακον βιβλίον - δεν είναι μία επί πλέον "jeu d' esprit" του "Le beau monde". Είναι η νέα σελίδα που - Θεία φωτίσει - ο συγγραφέας "de jure" θα δημιουργήσει την σύγκρουσιν, δια να επικρατήσει η σύνθεσις, δηλαδή ότι ο άνθρωπος - επί τέλους - να γνωρίζει την ταυτότητά του, γυρίζοντας ούτως την "πλάτη" στην "id?e fixe" των αρνητών του αυτονοήτου. Οι αρνηταί, δια του παρόντος βιβλίου, θα ευρεθούν ένα ηλιόλουστο πρωί "jors de combat" - αυτό που άλλωστε τους ανήκε από καταβολής κόσμου. Δυστυχώς, θα είναι "miserabile visu" δι' ωρισμένες βαρύγδουπες πέννες διότι θα παραμείνουν εις τα πολυτελή "surτάρια" - αφού οι ίδιοι δεν ηθέλησαν ή τινες - καίτοι πολύ φωνασκούντες - δεν ηδυνήθησαν να αντιληφθούν πρώτον το "nosce te ipsum" ίνα προχωρήσουν εις την Αλήθειαν - δηλαδή την ταυτότητα του ανθρώπου, που με πλουσίαν Αγάπην παρεχώρησε ο αληθινός "Τριαδικός Θεός : Πατήρ, Υιός και Άγιον πνεύμα".

“Οι δακτυλοδεικτούμενοι”

Δοκίμιον Φαντασίας του Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Υπό Αντιναυάρχου ε.α. Βασιλείου Μαρτζούκου Π.Ν.

Το Δοκίμιον φαντασίας "Οι Δακτυλοδεικτούμενοι" του Κ. Αργυροπούλου(1), είναι ιδιαίτερα επίκαιρο, διατηρεί αμείωτο το ενδιαφέρον του αναγνώστου κατά την εξέλιξή του και τελικά αφήνει ανάμικτα συναισθήματα θλίψης και προβληματισμού, δίχως όμως να γίνεται καταθλιπτικό, αφού το κείμενο διανθίζεται με χιούμορ, γίνεται άριστη χρήση της ελληνικής γλώσσας και επιπλέον θίγεται μεγάλο φάσμα θεμάτων που απασχολούν τον καθένα είτε ως άτομο είτε ως πολίτη και μέλος της κοινωνίας.

προκειμένου να τελειοποιηθούν με την απόκτηση ψυχής και εν συνεχεία να δημιουργήσουν το τελειοποιημένο πρότυπο ανθρώπου, ως αποτέλεσμα του έρωτά τους. Τελικώς, μετά από πολλές περιπέτειες, η πολιτική σκοπιμότης και η κακή φύση του ανθρώπου οδηγούν το πείραμα σε αποτυχία, δίχως όμως αυτό να επηρεάζει την διαχρονική και ακατανίκητη επιθυμία του ανθρώπου για αυτοβελτίωση και για την απόκτηση της "συνταγής της ευτυχίας" βασικά συστατικά της οποίας αποτελούν, κατά τον συγγραφέα, η γνώση, η συνείδηση

Ο συγγραφέας κατορθώνει να ξεδιπλώσει και να συνθέσει το παρόν μέσα από τις παρακαταθήκες του παρελθόντος καθώς και τις επιταγές του μέλλοντος. Το σενάριο του διηγήματος, αν και φανταστικό, σχετίζεται σε σημαντικό βαθμό με τις τρέχουσες τάσεις και εξελίξεις της πολιτικής, των διεθνών σχέσεων και της τεχνολογίας. Πάνω από όλα όμως το σενάριο χρησιμοποιείται ως όχημα προκειμένου, κατά την πορεία του, να αναπτυχθούν οι εθνικές, πολιτικές, κοινωνικές, οικονομικές, ηθικές, θρησκευτικές και φιλοσοφικές ανησυχίες του συγγραφέα. Για τον λόγο αυτό η υπόθεση εξελίσσεται με σχετικά αργό ρυθμό και προσφέρεται κυρίως γι' αυτούς που ενδιαφέρονται περισσότερο για το ταξίδι παρά για τον προορισμό.

Σύμφωνα με το σενάριο η διαχρονικά κακή φύση του ανθρώπου οδηγεί σε κοινωνική και διακρατική στασιμότητα των υφισταμένων κακών σχέσεων με προϋποθέσεις δυσοίωνες για το μέλλον. Η βιοτεχνολογική έρευνα των Η.Π.Α. αναλαμβάνει την δημιουργία ενός βελτιωμένου τύπου ανθρώπου/προτύπου, προκειμένου η ανθρωπότης να οδεύσει προς την αρετή και την εναρμόνισή της με τη περιβάλλουσα φύση η οποία, εν πολλοίς, εγγίζει ή και ταυτίζεται με το Θείο. Τα δύο πρωτότυπα δημιουργήματα της εταιρείας "Future Eugenesis", ο Ρόμπερτ και η Ρομπέρτα, μεταφέρονται μυστικά στην επιλεγείσα περιοχή του Σουλίου της Ηπείρου

και η αυτογνωσία.

Μέσα από τις σελίδες του βιβλίου, αναδεικνύεται το μεγαλείο της αρχαίας Ελλάδος και παρατίθενται φιλοσοφικές και επιστημονικές απόψεις αρχαίων προγόνων μας όπως του Πλάτωνα, Αριστοτέλους, Επίκουρου, Αναξαγόρα, Θεόφραστου, Σωκράτους, Ηράκλειτου, Κλεόβουλου κ.λ.π.. Παράλληλα αναδεικνύεται γλαφυρά το θλιβερό παρόν της Ελλάδος της διαφθοράς, της ανηθικότητας, του εφησυχασμού, της αδιαφορίας, της κακής παιδείας, της ελλείψεως προτύπων, της γραφειοκρατίας, της ηττοπάθειας, των γραφικών πολιτικών ταγών, διεφθαρμένων δημοσιογράφων, της υπογεννητικότητας, της φοροδιαφυγής, των επιχειρηματικών συμφερόντων, της απώλειας της γλώσσας μας, των λαθρομεταναστών και της διαχειριστικής πολιτικής δίχως όραμα και εθνική στρατηγική. Μέσα από τις σκέψεις, τα σχέδια και τις πράξεις χαρακτήρων προερχομένων από το γειτονικό περιβάλλον της χώρας μας και την διεθνή κοινότητα, ο συγγραφέας εκδηλώνει την έντονη ανησυχία του για τα σοβούντα εθνικά μας θέματα, τα θέματα εσωτερικής ασφαλείας της χώρας και επιπλήττει την κοινωνική αδιαφορία και το πνεύμα "παγκοσμιοποιήσεως", "προοδευτισμού" και "πολυπολιτισμικότητας", την επιλογή των οποίων θεωρεί ως δούρειο ίππο για ένα μικρό έθνος που το οδηγούν στον αυτοαφανισμό του.

Ο Κ. Αργυρόπουλος περιγράφει ζωντανά τους χαρακτήρες του, ενώ δεν χάνει ευκαιρία να συνδέει τις γλαφυρές περιγραφές των τοπίων της Ηπείρου και του Ιονίου με την ιστορία μας. Η ποιητική του προσέγγιση περιγραφής τοπίων και χαρακτήρων αποκορυφώνεται όταν εξυμνεί κυριολεκτικά το γυναικείο κάλλος και τον έρωτα του κεντρικού πρωταγωνιστού Κίμωνα Μαζέττα για την αμερικανίδα επιστήμονα Μελίτα Ροζάννα Κέην. Επιπλέον ο συγγραφέας εισάγει τον αναγνώστη σε αξιόλογο βαθμό στην σύγχρονη τεχνολογία και την ορολογία της, ενώ αναδεικνύει την αξία της πληροφορίας και του τρόπου αξιοποίησής αυτής.

Σειρά διαχρονικών προβληματισμών κοινού ενδιαφέροντος συνεγείρει τον αναγνώστη και τον αναγκάζει να ανακαλέσει στην σκέψη του τα δικά του βιώματα και τις δικές του απόψεις προκειμένου να τις αντιπαραθέσει με αυτές του συγγραφέως. Ενδεικτικά αναφέρω επιγραμματικά ορισμένους:

- Τι είναι αλήθεια το "ωραίο"; Είναι συνυφασμένο με την νιότη; Υπάρχει ωραίος γέρος;
- Σωστό και λάθος. Ποιά είναι η κλίμακα και τα κριτήρια του "λάθους";
- Ο θυμός είναι αναξίотης και αδυναμία;
- Η διάθεση προσφοράς κρύβει και ιδιοτέλεια;
- Τι είναι υποκειμενικό και αντικειμενικό;
- Οι δοξασίες και η λογική μας ως αποτέλεσμα των ανθρωπίνων διανοητικών δυνατοτήτων είναι όντως η πραγματική "λογική";
- Αποτελεί φαύλο κύκλο η σειρά "πεινώ, σκοτώνω, κατακτώ, πλουτίζω, παράγω πολιτισμό, πνεύμα και δημοκρατία, εξάγω τον πολιτισμό μου καταστρέφοντας άλλους πολιτισμούς, ναυάγιο και καταστροφή πολιτισμού μου, επανασύσταση διαφορετικότητας".
- Μπορώ να έχω ακράδαντη θρησκευτική πίστη και ταυτόχρονα να εξαίρω την αδιάκοπη έρευνα για την αλήθεια;
- Έθνος που αποκόπτεται από τις ρίζες του (γλώσσα, ιστορία, εθνικές επέτειοι κ.λ.π.), με παράλληλη διοχέτευση ιδεών περί παγκοσμίου κοινωνίας, έχει ημερομηνία λήξεως; Απαιτείται τα έθνη να έχουν εθνικοφυλετικά γνωρίσματα;
- Ποιός φταίει για την Ελλάδα που χάνεται; Ξένες μεγάλες και γειτονικές δυνάμεις, διεθνή κέντρα συνομοσίας, διεθνείς οργανισμοί, το παγκόσμιο κεφάλαιο ή οι ίδιοι οι Έλληνες;
- Πεθαίνει ο Ελληνικός και ο Δυτικός πολιτισμός λόγω αναδείξεως νέων υπερδυνάμεων;
- Τι ακριβώς σημαίνει και πως πρέπει να προσεγγίζεται το φαινόμενο του θανάτου;
- Είναι η ποίηση αναντίστοιχη του ορθολογισμού;
- Ποιός δημιουργεί την ιστορία; Οι οραματισμοί, οι επιστήμονες, οι ηγέτες, οι πόλεμοι, τα πολιτικά κόμματα, οι μάζες, το χρήμα ή κάτι άλλο;

- Ο κακός είναι περισσότερο ισχυρός από τον καλό άνθρωπο (ή λαό);
- Προσεγγίζεται το θείο με επιστημονική προσέγγιση;
- Τι ακριβώς είναι το "ευ ζειν";
- Πως θα ξεφύγουμε από έναν κατασκευασμένο κόσμο;
- Οι μαξιμαλιστικές υλικές επιδιώξεις είναι θνητές ματαιότητες ή η ρήση αυτή είναι η παρηγοριά και το όπιο των φτωχών;
- Ο "άρτος και θεάματα" αποτελεί εθνική και κοινωνική δυσλειτουργία που χρήζει αντιμετώπισης ή εξυπηρετεί την εξουσία;
- Αποτελούν οι έξωθεν ντιρεκτίβες (από διεθνείς οργανισμούς και ξένες κυβερνήσεις) απειλή για την εθνική κυριαρχία ή προκαλούνται από την πολιτική μας ηγεσία ως άλλοθι για τις ενέργειές της;
- Το πνεύμα, η ψυχή, η συνείδηση και η βούληση γεννιούνται και πεθαίνουν με το σώμα;
- Το σύμπαν αυτοδημιουργήθηκε;
- Διαμορφώνεται η εκάστοτε κοινωνική αντίληψη περί ηθικής και αλήθειας από την εξουσία (πολιτική, θρησκευτική, επιχειρηματική κ.λ.π.), αναλόγως των εκάστοτε συμφερόντων της;
- Ποιές θα έπρεπε να είναι οι ηγετικές ικανότητες και ποιές απαιτούνται στην τρέχουσα πραγματικότητα;
- Πως θα αντιδρούσε ένας άνθρωπος διαποτισμένος μόνο με αρετές και γνώση, εάν αντιμετώπιζε την βίαιη και μακράν δικαίου πραγματικότητα;
- Στην διεθνή πραγματικότητα ο ισχυρός δικαιώνεται πάντοτε;

Οι ανωτέρω προβληματισμοί αναπτύσσονται στο κείμενο σε διαφορετικό βαθμό ο καθένας αλλά δεν εξαντλούνται αφήνοντας έτσι στον αναγνώστη περιθώρια για περαιτέρω επεξεργασία και σκέψη.

Το διήγημα του Κ. Αργυρόπουλου ίσως αποτελεί παραφωνία ως προς την συντριπτική πλειοψηφία της σύγχρονης βιβλιογραφίας. Ενδεχομένως να δεχθεί πυρά για υπέρμετρο πατριωτισμό και παρωχημένες ιδεοληψίες. Κανείς εν τούτοις δεν μπορεί να αρνηθεί ότι τολμά να πλεύσει αντίθετα στο ρεύμα και να θέσει βάσιμα σειρά ανησυχιών για το εθνικό και κοινωνικό μας μέλλον. Τις ανησυχίες αυτές ασφαλώς συμμερίζονται πολλοί συμπολίτες μας, οι οποίοι όμως μόνο να τις σκέπτονται ή να τις ψελλίζουν μπορούν, αφού το παγκοσμιοποιημένο "προοδευτικό" πολιτικοεπιχειρηματικό κατεστημένο καιροφυλακτεί με εκδικητικές διαθέσεις. Τα υγιή κύτταρα της κοινωνίας παρακολουθούν τον εκμαυλισμό της με καρτερία, εγρήγορση και οριακή ανοχή. Κανείς πάντως δεν γνωρίζει σε ποιο σκαλοπάτι του κατήφορου θα επέλθει η εκ βάθρων αλλαγή πορείας και η εθνική ανάσταση.

Σεπτέμβριος 2010

Με μια ματιά η Ελλάδα και ο Κόσμος

Γεγονότα και εξελίξεις στο διάστημα 16 Αυγούστου έως 15 Οκτωβρίου 2010

Του Αντιστρατήγου ε.α. Χ. Μουστάκη
Επιτίμου Διοικητού 1ης Στρατιάς

1. ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

α. Κυπριακό

Ο ενδοκυπριακός διάλογος βρίσκεται σε αδιέξοδο. Ο κ. Ερόγλου αρνήθηκε τη συζήτηση για το εδαφικό, παρόλο που είναι ένα από τα κεφάλαια που έχουν καταγραφεί για διαπραγμάτευση και έθεσε κριτήρια και όρους για το περιουσιακό, με στόχο την εξουδετέρωση του δικαιώματος των Ελλήνων να επανακτήσουν τις περιουσίες τους. Κατόπιν αυτού ο κ. Χριστόφιας απέσυρε τις προτάσεις του για το περιουσιακό και για παραμονή 50.000 εποίκων και επέστρεψε στη θέση Κληρίδη και Παπαδόπουλου, για αριθμό που θα εξαρτηθεί από καθαρά ανθρωπιστικά κριτήρια.

Ο κ. Ερόγλου, ενώ παρουσιάζεται ως "συνεργάσιμος" συνομιλητής για το Κυπριακό, παρεμβάλλει συνεχώς εμπόδια με την κατεύθυνση της Άγκυρας και δεν παραλείπει να απειλεί ότι "ή θα επιτευχθεί συμφωνία, ή θα συνεχίσουμε το δικό μας δρόμο", υπονοώντας τη λύση της διχοτομήσεως.

Οι δύο ηγέτες διαπραγματεύονται παρασκηνιακά και το θέμα της Αμμοχώστου κατόπιν της προτάσεως του κ. Χριστόφια, η οποία προβλέπει την ενεργοποίηση της νεκρής πόλης υπό την αιγίδα του ΟΗΕ ώστε να μπορεί να επιστρέψουν οι Ε/Κ κάτοικοί της και την επαναλειτουργία του λιμένα της υπό την αιγίδα της ΕΕ. Η τουρκική πλευρά αντιπροτείνει την ανοικοδόμηση της πόλεως και τη διαχείριση των

περιουσιών από τους Ε/Κ υπό τουρκοκυπριακή διοίκηση. Επίσης ζητούν παράλληλα με την επαναλειτουργία του λιμανιού και αυτήν του αεροδρομίου της Τύμπου, τα οποία όμως δεν αποδέχεται η Κύπρος.

Οι όροι που θέτει η Τουρκία δεν είναι δυνατόν να γίνουν αποδεκτοί από τους Ε/Κ και γι' αυτό και αυτή η διαπραγμάτευση είναι καταδικασμένη σε αποτυχία.

Ο σύμβουλος του κ. Ερόγλου σε συνέντευξή του σε Σουηδική εφημερίδα δήλωσε ότι "για λύση του Κυπριακού αναλογούν κάποιες ευθύνες στη διεθνή κοινότητα, η οποία σε περίπτωση αποτυχίας των συνομιλιών θα πρέπει να εισηγηθεί εναλλακτική λύση αποδεκτή και από τους δύο λαούς".

Η Τουρκία επιθυμεί λύση στα δικά της μέτρα βάζοντας στο παιχνίδι και την διεθνή κοινότητα από την οποία περιμένει ένα σχέδιο ανάλογο αυτού του "Ανάν". Σε περίπτωση δε που δεν το επιτύχει θα θέσει σε εφαρμογή εναλλακτικό σχέδιο το οποίο θα περιλαμβάνει σε πρώτη φάση την αναβάθμιση της Τ/Κ κοινότητας με την άρση της απομονώσεως και την εφαρμογή του απ'ευθείας εμπορίου με την ΕΕ και σε δεύτερη τη διχοτόμηση.

Σε σοβαρό ολίσθημα υπέπεσε ο κ. Χριστόφιας κατηγορώντας και την Ελλάδα για εισβολή στην

Κύπρο λόγω του πραξικοπήματος κατά του Μακαρίου, με ομιλία του στο ίδρυμα Brookings της Ουάσιγκτον στις 28 Σεπτεμβρίου 2010.

Όταν η Τουρκία έχει τέτοιους εχθρούς, τι τους θέλει τους φίλους; (κατ'αντιστροφή της σχετικής ρήσεως).

Ο πρόεδρος της Ρωσίας κ. Μεντβέντεφ που επισκέφθηκε την Κύπρο (7-8 Οκτωβρίου), τάχθηκε υπέρ μιας λύσης για το Κυπριακό, χωρίς έξωθεν πιέσεις.

Η αμερικανική εταιρεία Noble Energy, κατά την παρουσίαση των ευρημάτων της στο Χιούστον του Τέξας, ανακοίνωσε ότι ενετόπισε σε τμήμα της Κυπριακής ΑΟΖ, μεταξύ Κύπρου και Ισραήλ, πολύ μεγάλα κοιτάσματα φυσικού αερίου. Το κοιτάσμα, σύμφωνα με δημοσίευμα της κυπριακής εφημερίδας "Φιλελεύθερος" περιέχει 300 δισεκ. κ.μ. τα οποία θα μπορούσαν να καλύψουν τις ανάγκες της Κύπρου για έναν αιώνα, σύμφωνα με τους σημερινούς ρυθμούς καταναλώσεως.

Κύπρος και Ελλάδα τηρούν σιγή. Γιατί άραγε;

Επίσης πολύ μεγάλα κοιτάσματα πετρελαίου έχουν εντοπιστεί από ξένους ερευνητές ανοιχτά της Πέτρας Ρωμιού προς τη Λεμεσό.

β. Ελληνοτουρκικές Σχέσεις
Στις 15 Αυγούστου 2010 ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθο-

λομαίος τέλεσε θεία λειτουργία στην Παναγία Σουμελά στην Τραπεζούντα, κατόπιν αδείας της τουρκικής κυβερνήσεως, την οποία παρακολούθησαν χιλιάδες Πόντιοι απ'όλο τον κόσμο. Ο κ. Ερντογάν δήλωσε ότι η άδεια δόθηκε, όχι λόγω ευρωπαϊκών πιέσεων, αλλά σε ένδειξη καλής θελήσεως της χώρας του, η οποία έδειξε ότι δεν φοβάται την ελευθερία των ιδεών. Ταυτόχρονα όμως ανέκρινε και θέμα κατασκευής τεμένους στην Αθήνα.

Ο κ. Ερντογάν με τη χορήγηση αδείας θέλησε να στείλει το μήνυμα στην ΕΕ ότι κάνει σοβαρές προσπάθειες στον τομέα των θρησκευτικών ελευθεριών των μειονοτήτων.

Στο τέλος Οκτωβρίου αναμένεται να εγκριθεί η νέα Πολιτική Εθνικής Ασφαλείας της Τουρκίας, που είναι γνωστή ως το κόκκινο βιβλίο, από το Συμβούλιο Εθνικής Ασφαλείας. Σ' αυτή, σύμφωνα με πληροφορίες, δεν θα αναφέρονται ως απειλές η Ρωσία, η Ελλάδα, το Ιράν, το Ιράκ και η Συρία. Επίσης, σύμφωνα με δημοσίευμα της "Σαμπάχ" θα απαλειφθεί και το casus belli που ισχύει σε βάρος της χώρας μας, για την περίπτωση που επεκτείνει τα χωρικά της ύδατα στα 12 ν.μ.

Ο κ. Νταβούτογλου, ερωτώμενος από δημοσιογράφους, δήλωσε ότι "στο ζήτημα των 12 ν.μ. η χώρα του δεν θα κάνει μονομερές βήμα. Με αμοιβαία βήματα θα αλλάξουν στάση η Τουρκία και η Ελλάδα, η μία απέναντι στην άλλη", επαναλαμβάνοντας έτσι την παλαιότερη δήλωση του κ. Ερντογάν ότι "το casus belli θα αρθεί μόνον αν η Ελλάδα δεσμευτεί ότι δεν θα προβεί σε επέκταση των χωρικών της υδάτων". Σύμφωνα με διπλωματικές πηγές ο κ. Παπανδρέου διαπραγματεύεται με την Τουρκία χωρικά ύδατα διαφοροποιημένου εύρους. Στις περιοχές που είναι μακρινά από την Τουρκία π.χ. Ιόνιο θα τα επεκτείνει στα 12 ν.μ. στις περιοχές που γειτνιάζουν με αυτή θα είναι στα 6 ν.μ. και στις ενδιάμεσες 8-10 ν.μ.

Η τυχόν απόλεια του casus belli από την Πολιτική Εθνικής Ασφάλειας της Τουρκίας θα ήταν μια θετική εξέλιξη, αλλά δεν

θα επέλυε το πρόβλημα γιατί η απόφαση της Εθνοσυνελεύσεως έχει μεγαλύτερη ισχύ από οποιοδήποτε έγγραφο. Άρα για την πλήρη απόλειψή του απαιτείται και η κατάργησή της, η οποία όμως έχει αποκλειστεί από τους κ.κ. Ερντογάν και Νταβούτογλου, με τις προαναφερθείσες δηλώσεις τους.

Ο κ. Νταβούτογλου στις 27 Αυγούστου 2010 δήλωσε ότι "υπάρχουν διαφορετικές θέσεις με την Ελλάδα σε διάφορα ζητήματα, αλλά ο τρόπος για να αντιμετωπιστούν είναι ο διάλογος" και σε ερώτηση αν οι διερευνητικές επαφές μπορεί να οδηγήσουν σε τερματισμό των αερομαχιών στο Αιγαίο απάντησε "αυτός είναι ο στόχος μας. Για ποιο λόγο γίνονται αυτές οι επαφές αν όχι για περιορισμό των κινδύνων στο Αιγαίο και τη διεύρυνση των τομέων του κοινού συμφέροντος; Ελπίζω ότι κάθε αρνητική κατάσταση θα ξεπεραστεί στη βάση των σχέσεων καλής γειτονίας". Επίσης ανεφέρθη και στην επανέναρξη της συζήτησης περί των Μέτρων Οικοδόμησης Εμπιστοσύνης, που είχε διακοπεί τα τελευταία τρία χρόνια γιατί η Τουρκία δεν εφαρμόζε τίποτα απ'όσα συμφωνούσε. Σύμφωνα δε με πληροφορίες στο νέο πακέτο ΜΟΕ που συζητείται προβλέπεται ότι για κινήσεις εντός του FIR Αθηνών στο διεθνή εναέριο χώρο θα προηγείται αλληλοενημέρωση των αρμοδίων εθνικών αρχών.

Αν πράγματι αυτό συμβαίνει, είναι εντελώς απαράδεκτο να ενημερώνονται οι τουρκικές αρχές για τις κινήσεις των ελληνικών αρχών αφού δεν διέρχονται από τον τουρκικό χώρο, εν αντιθέσει με τα τουρκικά που πρέπει να διασχίσουν τον ελληνικό εναέριο χώρο για να φτάσουν στο διεθνή. Αυτό και αν είναι παραίτηση από κυριαρχικό μας δικαίωμα!!!

Ο κ. Νταβούτογλου με τις δηλώσεις του, επιβεβαιώνει τις πληροφορίες ότι ο διάλογος που άρχισε ο κ. Παπανδρέου, αμέσως μετά τη νίκη τους στις εκλογές του Οκτωβρίου 2009, δεν περιορίζεται μόνο στο θέμα της υφαλοκρηπίδας, όπως ανακοινώνεται επισήμως, αλλά επεκτείνεται και σε άλλα ζητήματα που θέτει η Τουρκία. Η ανταπόκριση της Ελλάδος

στο αίτημα της Τουρκίας για διάλογο εφ'όλης της ύλης δεν είναι ορθή γιατί έτσι οι μονομερείς διεκδικήσεις της Τουρκίας εκλαμβάνονται από τη διεθνή κοινότητα ως πολιτικά νομιμοποιημένες διμερείς διαφορές.

Ο Πρόεδρος κ. Γκιουλ κατά την ομιλία του στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ στις 23 Σεπτεμβρίου 2010 ανέφερε ότι "η Τουρκία είναι αποφασισμένη να επιλύσει όλα τα εκρεμή ζητήματα στο Αιγαίο, σεβόμενη τα κοινά δικαιώματα και τα νόμιμα συμφέροντα των δύο χωρών με βάση το διεθνές δίκαιο. Το Αιγαίο πρέπει να καταστεί μια θάλασσα φιλίας και συνεργασίας μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας".

Οι κ.κ. Παπανδρέου και Γκιουλ συναντήθηκαν στη Ν. Υόρκη στις 22 Σεπτεμβρίου 2010 και σύμφωνα με διπλωματικές πηγές, διεπίστωσαν ότι προχωρούν ικανοποιητικά οι διερευνητικές επαφές μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας και συμφώνησαν ο κ. Νταβούτογλου να επισκεφθεί την Αθήνα τον Οκτώβριο, ίσως πριν την επίσκεψη του κ. Ερντογάν, ο οποίος θα συμμετάσχει στη συνάντηση για την κλιματική αλλαγή στη Μεσόγειο που διοργανώνει η Ελλάδα στις 22 Οκτωβρίου 2010.

Ο κ. Γκιουλ όταν λέει ότι η Τουρκία επιθυμεί να καταστεί το Αιγαίο θάλασσα "φιλίας και συνεργασίας" μεταξύ των δύο χωρών εννοεί ότι η Ελλάδα θα πρέπει να παραιτηθεί των κυριαρχικών της δικαιωμάτων και να αποδεχθεί όλες τις παράνομες διεκδικήσεις της. Η νέα ναυτική πολιτική, που έχει σχεδιάσει ο κ. Νταβούτογλου, αποβλέπει, πρώτον να καταστήσει το Αιγαίο και την Αν. Μεσόγειο ζώνη επιρροής της, δεύτερον να επιβάλει με πολιτικά μέσα, χρησιμοποιώντας και απειλές, συγκυριαρχία στο Αιγαίο μέχρι τον 25ο μεσημβρινό και τρίτον να απαγορεύσει τον καθορισμό υφαλοκρηπίδας στο Καστελόριζο δια της οποίας θα ενωθούν οι Αποκλειστικές Οικονομικές Ζώνες (ΑΟΖ) Ελλάδος και Κύπρου και θα αποκλειστεί η έξοδος της στην Αν. Μεσόγειο. Αν γίνει αυτό δεν θα καταστεί δυνατή η δημιουργία της "Ζώνης Ελευθέρου Εμπορίου" που προωθεί με Συρία, Λίβανο και Ιορδανία, και θα αποκλειστεί η συμμε-

τοχή της στην εκμετάλλευση των πιθανών κοιτασμάτων πετρελαίου νοτίως Καστελόριζου και Δ. Κύπρου. Για το λόγο αυτό, η Τουρκία σπεύδει τόσο με τις διελεύσεις των ερευνητικών της σκαφών όσο και τις στρατιωτικές απειλές, να οριοθετήσει μονομερώς τις περιοχές που θέλει, έστω και αν δεν της ανήκουν, να ορίζουν την ΑΟΖ της.

Επειδή μέχρι τώρα ο διάλογος με την Τουρκία, χωρίς να δέχεται τους όρους του διεθνούς δικαίου, όχι μόνο δεν αποδίδει αλλά την βοηθά να περνά στη διεθνή κοινότητα το μήνυμα ότι οι παράνομες διεκδικήσεις της είναι νόμιμες, θα πρέπει να διακοπεί και η Ελλάδα να αρχίσει να μιλά για ΑΟΖ, η οποία σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο έχει υποκαταστήσει την έννοια της υφαλοκρηπίδος και δίνει πλεονέκτημα στην Ελλάδα, γιατί καθορίζει ρητά ότι νησιά που κατοικούνται και έχουν οικονομική δραστηριότητα δικαιούνται ΑΟΖ. Οποσδήποτε όμως θα πρέπει να σταματήσει να συζητά είτε στις "διμερείς επαφές" είτε στις συζητήσεις για τα ΜΟΕ τις μονομερείς διεκδικήσεις της Τουρκίας.

γ. Σκοπιανό

Ο αντιπρόεδρος του αλβανικού κόμματος DUI κ. Αντέμι δήλωσε στις 13 Αυγούστου 2010 ότι το κόμμα του θα εξετάσει την αποχώρησή του από την κυβέρνηση του Γκρουέφσκι αν δεν βρεθεί λύση στο θέμα του ονόματος μέχρι τη Σύνοδο Κορυφής του ΝΑΤΟ, το Νοέμβριο. Επίσης ο αλβανικής καταγωγής πολιτικός αναλυτής κ. Μερσέλ Μπιλαλί ανέφερε κατά τη διάρκεια του κεντρικού δελτίου ειδήσεως του Τ/Σ Α1 των Σκοπίων, που παρουσίαζε ρεπορτάζ για το θέμα του ονόματος, ότι, κατά τη γνώμη του, οι ΗΠΑ και η ΕΕ θα κουραστούν από την ανευθυνότητα των κυβερνώντων στην ΠΓΔΜ και την έλλειψη βούλησης για λύση των εκκρεμοτήτων που καταστρέφουν την ευρωατλαντική προοπτική της χώρας.

Οι ΗΠΑ και η ΕΕ φαίνεται ότι αποφάσισαν να χρησιμοποιήσουν δυνατά το αλβανικό χαρτί προκειμένου να κάμψουν την αδιαλλαξία του κ. Γκρουέφσκι. Ίδωμεν!!!

Σε εκπαιδευτικό εγχειρίδιο για την Ε' Δημοτικού, που απεσύρθη λόγω λαθών, παρουσιάζεται ο 16 άκτινος ήλιος της Βεργίνας ως "η σημαία όλων των Μακεδόνων στον κόσμο".

Ο Τουρκικός Συνασπισμός Αμερικής (ΤΣΑ), η μεγαλύτερη τουρκική ομογενειακή οργάνωση στις ΗΠΑ, χρηματοδότησε με 150 χιλ. δολ. την ομογενειακή οργάνωση των Σκοπιανών (UMD) για να οργανώσει επίσκεψη των συνεργατών 18 Αμερικανών Γερουσιαστών στα Σκόπια, που πραγματοποιήθηκε στο Β' 15νήμερο του Αυγούστου, με σκοπό την προώθηση της Σκοπιανής προπαγάνδας προκειμένου να αυξηθεί η επιρροή των θέσεών τους σε Γερουσιαστές των ΗΠΑ.

Ο κ. Γκρουέφσκι άρχισε να υλοποιεί το σχέδιο "Σκόπια 2014" με την τοποθέτηση 4 λιονταριών ύψους 5,5 μ. στη γέφυρα Γκότσε (ανά δύο σε κάθε είσοδο). Μέχρι το 2014 αναμένεται να στηθούν το άγαλμα του Μ. Αλεξάνδρου ύψους 22,5 μ. και 17 μνημεία. Επίσης να αναπαλαιωθούν κτίρια με την προσθήκη Ιωνικού ρυθμού κιόνων και να ανεγερθεί μια ορθόδοξη εκκλησία. Η αντιπολίτευση κατηγορεί τον κ. Γκρουέφσκι για κομματικές σκοπιμότητες, εν όψει των βουλευτικών εκλογών το 2014 και για διασπάθιση του εθνικού χρήματος, υπολογίζοντας ότι το κόστος θα υπερβεί τα 200 εκατ. ευρώ. Επίσης τα 2/3 των Σκοπιανών απορρίπτουν το σχέδιο σύμφωνα με δημοσκοπήση του Αμερικανικού Εθνικού Ινστιτούτου Δημοκρατίας, είτε ως κιτς, είτε ως καταστροφικό για την εθνική οικονομία.

Μετά τις δηλώσεις των κ.κ. Παπανδρέου και Δρούτσα στη Ν. Υόρκη ότι η Ελλάδα έχει κάνει τις υποχωρήσεις της και ότι επιμένει σε μια ονομασία για όλες τις χρήσεις ο κ. Γκρουέφσκι δήλωσε ότι "αυτό κατέδειξε ότι οι Έλληνες εκφράζουν εκ νέου ακραίες θέσεις, παρά τις ελπίδες που δημιουργήσαν την προηγούμενη περίοδο για επίλυση του θέματος. Η επανάληψη της θέσεως περί ergo omnes (μια ονομασία για όλες τις χρήσεις) καταδεικνύει ότι στην ελληνική πλευρά δεν υπάρχει μετανόηση".

Ο κ. Γκρουέφσκι ακύρωσε την προγραμματισμένη μετάβασή του στη Ν. Υόρκη για την 65η Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ όπου,

όπως αναμενόταν, θα συναντιόταν με τον Έλληνα πρωθυπουργό και τον κ. Νίμιτς. Ο κ. Παπανδρέου άφησε αιχμές κατά του κ. Γκρουέφσκι λέγοντας στο Υπουργικό Συμβούλιο στις 27 Σεπτεμβρίου ότι "δυστυχώς ο πρωθυπουργός της FYROM δεν ήλθε στη Ν. Υόρκη. Περιμέναμε ότι θα ήταν μια ευκαιρία να προωθήσουμε, δεν λέω ότι θα λύναμε, το θέμα του ονόματος".

Εκτιμάται ότι ο Γκρουέφσκι με την κίνηση αυτή ήθελε να καταδείξει στη Διεθνή Κοινότητα την αδιαλλαξία του και να την αναγκάσει να στρέψει τις πιέσεις προς την Ελλάδα.

Σύμφωνα με διπλωματικές πηγές θα υπάρξουν πιέσεις και προς τις δύο χώρες για εξεύρεση λύσεως μέχρι τη Σύνοδο Κορυφής του ΝΑΤΟ που θα γίνει το Νοέμβριο στη Λισαβόνα. Συγκεκριμένα αναμένεται οι ΗΠΑ να παρουσιάσουν μια συμβιβαστική φόρμουλα σύμφωνα με την οποία, αν η Ελλάδα παραιτηθεί από το "εύρος της ονομασίας" και δεχθεί τη διπλή ονομασία, τότε οι ΗΠΑ, η Γαλλία και η Ρωσία θα δεσμευτούν ότι θα χρησιμοποιούν το νέο όνομα και στις διμερείς τους σχέσεις, ενώ θα υπάρξει και ψήφισμα του ΣΑ, το οποίο δεν θα είναι δεσμευτικό, προς όλα τα κράτη να πράξουν τα ίδια. Ο κ. Γκρουέφσκι όμως ούτε αυτό δέχεται και γι' αυτό έχει δηλώσει ότι όποια λύση του επιβληθεί θα την θέσει σε δημοψήφισμα με την βεβαιότητα ότι θα απορριφθεί, ενώ η Ελλάδα, απ' ότι φαίνεται, το μελετά.

Η πρόταση αυτή δεν πρέπει να γίνει αποδεκτή από την Ελλάδα γιατί η θέση της για "erga omnes" θα καταντήσσει ρητορία χωρίς αντίκρυσμα και θα αναγκαστεί να τρέχει από χώρα σε χώρα για να τις πείσει να χρησιμοποιούν το νέο όνομα, όπως πράττει τώρα, για να μην αναγνωριστεί η ΠΓΔΜ με το όνομα "Μακεδονία". Αν μάλιστα οι ΗΠΑ καταφέρουν, χρησιμοποιώντας το αλβανικό χαρτί και την κοινή γνώμη των σκοπιανών που δείχνουν να έχουν κουραστεί, να πείσουν τον κ. Γκρουέφσκι να την αποδεχθεί χωρίς δημοψήφισμα τότε η Ελλάδα θα έχει υποστεί μια σοβαρή ήττα.

Στις 24 Σεπτεμβρίου 2010 η Συρία αναγνώρισε την ΠΓΔΜ, με το όνομα "Δημοκρατία της Μακεδονίας", όπως έχει γίνει από 128 ακόμη χώρες.

Η Ελλάδα απέρριψε την πρόταση που υπέβαλαν τα Σκόπια στις 11 Οκτωβρίου για έναρξη των ενταξιακών διαπραγματεύσεων με το όνομα ΠΓΔΜ, ενώ παράλληλα θα συνεχίζοντο οι διαπραγματεύσεις, γιατί την έκρινε ως έναν ακόμη τακτικό ελιγμό τους.

δ. Συνεργασία με Ισραήλ

Στις 17 Αυγούστου 2010 ο Ισραηλινός πρωθυπουργός επισκέφθηκε την Αθήνα, σε αναταπόδοση της επισκέψεως στο Τελ Αβίβ του κ. Παπανδρέου στις 23 Ιουλίου 2010. Στις συναντήσεις τους οι δύο πρωθυπουργοί συζήτησαν όλα τα θέματα συνεργασίας στους τομείς ασφάλειας και αμύνης και συμφώνησαν για στρατιωτική συνεργασία μεταξύ των δύο χωρών, που θα δίνει τη δυνατότητα στο Ισραήλ να χρησιμοποιεί τον ελληνικό εναέριο χώρο για εκπαίδευση και ασκήσεις.

Ο κ. Παπανδρέου για να διασκεδάσει τις τυχόν ανησυχίες της Τουρκίας δήλωσε ότι οι σχέσεις με το Ισραήλ δεν είναι ανταγωνιστικές με την Τουρκία, ενώ τηλεφώνησε στους κ.κ. Αμπάς και Μουμπάρακ και τους ενημέρωσε για τη συνάντηση πριν την πραγματοποίησή της.

Το Ισραήλ αναγκάστηκε να προβεί σ' αυτή την κίνηση, γιατί η Τουρκία, λόγω της εντάσεως στις σχέσεις τους, έπαυσε να διαθέτει τον εναέριο χώρο της για ασκήσεις στην ισραηλινή αεροπορία. Σε καμιά όμως περίπτωση δεν θα προκύψει από αυτή την περίπτωση αντιτουρκικός άξονας Ισραήλ-Ελλάδας και Κύπρου γιατί η Τουρκία είναι ο μοναδικός πραγματικός σύμμαχος του Ισραήλ στην περιοχή και δεν το συμφέρει η οποιαδήποτε αντιπαλότητα. Άλλωστε το Ισραήλ με την βοήθεια των ΗΠΑ καταβάλλει προσπάθειες για την αποκατάσταση των σχέσεών του με την Τουρκία.

ε. Συνεργασία με Κίνα

Κατά την επίσκεψη του Κινέζου πρωθυπουργού στην Ελλάδα κ. Ζιμπάο από 1-3 Οκτωβρίου, υπεγράφησαν δέκα συμφωνίες, με τις οποίες διαμορφώνεται ένα ευ-

νοϊκό πλαίσιο για τις κινεζικές επενδύσεις στη χώρα μας, αλλά και για τις εξαγωγές μας στην Κίνα.

2. ΒΑΛΚΑΝΙΑ

α. Αλβανία

Τρεις Αλβανοί δολοφόνησαν, εν ψυχρώ, στις 11 Αυγούστου 2010 στη Χειμάρρα, τον Βορειοηπειρώτη Αριστοτέλη Γκούμα πέφτοντας με το αυτοκίνητό τους πάνω στο δίκυκλο που επέβαινε. Αιτία της δολοφονίας ήταν ότι μιλούσε ελληνικά εντός του καταστήματός του. Ο Σαλί Μπερίσα καταδίκασε τη δολοφονία, αλλά τα περισσότερα ΜΜΕ εμμέσως πλην σαφώς υποστήριξαν τους δολοφόνους, από τους οποίους κρατείται μόνο ο ένας.

Λίγες ημέρες πριν τη δολοφονία ο αυτοαποκαλούμενος "Αλβανικός Εθνικός Στρατός" (UKSH) ανάρτησε στο διαδίκτυο προκλητική ανακοίνωση στην οποία αναφέρει ότι "ήλθε η ώρα να απαλλαγούν οι Αλβανοί από τους Σέρβους, τους Σλαβομακεδόνες και τους Έλληνες κατακτητές, οι οποίοι δεν σταματούν ούτε στιγμή να σκοτώνουν αθώο αλβανικό πληθυσμό που ζει στα πατροπαράδοτα εδάφη τους"!!!

Η ανεξαρτητοποίηση του Κοσσόβου έχει ανοίξει την όρεξη για την πραγματοποίηση του οράματος της Μεγάλης Αλβανίας και κάποιοι κύκλοι, μεταξύ των οποίων και πολλοί πολιτικοί, καλλιεργούν ανθελληνικό κλίμα το οποίο είναι δυνατόν να λάβει ανεξέλεγκτες διαστάσεις αν δεν αντιμετωπιστεί εγκαίρως από τις αλβανικές αρχές, οι οποίες επί του παρόντος περιορίζονται σε φραστικές καταδίκες. Γι' αυτό η Ελλάδα πρέπει να απαιτήσει από την Αλβανία να ελέγξει τους εθνικιστές και σε περίπτωση που δεν το πράξει να μη συνεναίσει στην ένταξή της στην ΕΕ.

β. Βουλγαρία

Στις 28 Σεπτεμβρίου 2010 ο Γενικός Διευθυντής της Βουλγαρικής εταιρείας "BYLGAGAZ" κ. D. Gogon δήλωσε ότι πιθανότατα από το 2013 θα τεθεί σε ισχύ η νέα συμφωνία με την ρωσική "GAZ-PROM" για τον αγωγό Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολη.

Η αλλαγή της στάσεως της Βουλγαρίας οφείλεται στο γεγονός ότι τόσο η Ρωσική όσο και η Ελληνική πλευρά δέχτηκαν την εξαγορά ποσοστού της εταιρείας του αγωγού TRANS-BALKAN PIPE LINE από εταιρεία αμερικανικών συμφερόντων. Εκείνο που ανάγκασε τη Ρωσία να αποδεχθεί αυτή τη λύση ήταν οι απαράδεκτες απαιτήσεις των Τούρκων για την κατασκευή του αγωγού Σαμψούντα-Τσεϊχάν, τον οποίο έβλεπε ως εναλλακτική λύση του αγωγού Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολη, λόγω της Βουλγαρικής αρνήσεως. Το γεγονός αυτό επιβεβαιώνει για μια ακόμη φορά την άποψη ότι η Βουλγαρική κυβέρνηση του κ. Μπορίσοφ παίζει το χαρτί των ΗΠΑ στην περιοχή.

γ. Σερβία - Κόσσοβο

Η Σερβία μετά την απόφαση του Δ. Δικαστηρίου της Χάγης, στις 22 Ιουλίου 2010, ότι η ανακήρυξη της ανεξαρτησίας του Κοσσόβου δεν παραβιάζει τη νομιμότητα, κατέθεσε ψήφισμα στο ΣΑ με το οποίο ζητούσε την καταδίκη της ανεξαρτητοποίησης του Κοσσόβου, αλλά υπό την πίεση της ΕΕ και τις απειλές ότι αν επιμείνει θα εκτροχιαστεί η ευρωπαϊκή της πορεία αποδέχθηκε την τροποποίησή του. Έτσι αντί για καταδίκη η Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ στις 9 Σεπτεμβρίου 2010, υιοθέτησε ομόφωνα ψήφισμα με το οποίο καλεί Σερβία και Κόσσοβο σε διάλογο και αναθέτει στην ΕΕ τον κορυφαίο λόγο για την προώθησή του.

Στις 13 Σεπτεμβρίου 2010 οι ΥΠΕΞ της ΕΕ συμφώνησαν, σε ανταπόδοση της υπακοής της Σερβίας, την συμπερίληψη της υποψηφιότητάς της στην ημερησία διάταξη της επομένης συνεδριάσεως του Συμβουλίου Γενικών Υποθέσεων της ΕΕ, τον Οκτώβριο. Το πλαίσιο, ο τρόπος και ο χρόνος που θα διεξαχθεί ο διάλογος δεν έχουν καθοριστεί ακόμη.

Ο πρόεδρος της Σερβίας κ. Τάντιτς, απαντώντας στις επικρίσεις του Γενικού Εισαγγελέα του Δικαστηρίου της Χάγης για τη μη σύλληψη των καταζητούμενων εγκληματιών πολέμου δήλωσε ότι "ακόμη και αν πάψει το Δικαστήριο της Χάγης να υφίσταται αύριο, εμείς θα συνεχίσουμε να τους καταζητούμε, γιατί είναι μια εσωτερική νομική

υποχρέωση και μια προϋπόθεση για συμφιλίωση στην περιοχή".

3. ΤΟΥΡΚΙΑ

α.Εσωτερική Κατάσταση

Με 58% ΝΑΙ και 42% ΟΧΙ ενέκριναν οι Τούρκοι τις προτάσεις του Ερντογάν για την τροποποίηση 26 άρθρων του Συντάγματος, του οποίου στόχος είναι η αναδιάρθρωση της δικαστικής εξουσίας και ο περιορισμός της ισχύος της ιδίας και του στρατού. Προσλήθε το 77% των ψηφοφόρων, ενώ απείχε το 90% των Κούρδων. Οι σημαντικότερες μεταρρυθμίσεις στον τομέα της Δικαιοσύνης θα είναι, η αύξηση των μελών του Συνταγματικού Δικαστηρίου από 11 σε 17 και του Ανωτάτου Συμβουλίου Δικαστών από 7 σε 21, ενώ η Εθνοσυνέλευση θα αποκτήσει μεγαλύτερη αρμοδιότητα στην επιλογή των μελών τους. Στον τομέα των Ενόπλων Δυνάμεων, οι αξιωματικοί θα δικάζονται από τα πολιτικά δικαστήρια για εγκλήματα κατά του κράτους, ενώ θα αρθεί και η ασυλία των ηγετών του πραξικοπήματος του 1980 του οποίου ηγήθηκε ο στρατηγός Εβρέν, που διάγει την ενάτη δεκαετία της ζωής του. Όπως ανακοίνωσε ο κ. Ερντογάν η εκπόνηση του Συντάγματος θα γίνει μετά τις βουλευτικές εκλογές που θα γίνουν τον Ιούνιο 2011.

Το "Defense & Foreign Affairs" αναφέρει στην έκδοσή του Ιουλίου 2010 ότι στους κόλπους του κυβερνώντος κόμματος γίνονται συζητήσεις αν αυτή η περίοδος είναι ο κατάλληλος χρόνος για να χωρήσει η χώρα στην ανάπτυξη και απόκτηση ΠΟ.

Ενώ συνεχίζεται η κατασκευή του πυρηνικού σταθμού στο Ακουγιάν στα παράλια της Μ. Ασίας με τη συνεργασία της Ρωσίας, άρχισαν οι συζητήσεις με τη Ν. Κορέα για την κατασκευή ενός ακόμη σταθμού στη Σινώπη του Πόντου.

β. Κουρδικό

Το PKK παρέτεινε για μια εβδομάδα την εκχειρία που είχε κηρύξει από τις 13 Αυγούστου 2010 ενώ το συντριπτικό ποσοστό των Κούρδων μαθητών προσήλθε κανονικά στα μαθήματα, αγνοώντας την έκκληση του PKK για πενθήμερη αποχή, ως μέσου πίεσεως προς την

κυβέρνηση για την άρνησή της να διδάσκεται η κουρδική γλώσσα.

Ο Σελαχετίν Ντεμιρτάς, αρχηγός του μεγαλύτερου κουρδικού κόμματος, καταδικάστηκε στις 28 Σεπτεμβρίου 2010 σε δέκα μήνες φυλακή με αναστολή, γιατί πριν τρία χρόνια είχε δώσει συνέντευξη σε κουρδικό κανάλι του εξωτερικού, στην οποία είχε χαρακτηρίσει τον Οτσαλάν ηγέτη του κουρδικού λαού.

Ο Αντιπρόεδρος της κυβέρνησεως κ. Τζεμίλ Τσιτσέκ και ο Υπουργός Δικαιοσύνης κ. Εργκίν συναντήθηκαν με την ηγεσία του κουρδικού κόμματος BDP και συζήτησαν τη δυνατότητα διευθέτησεως του Κουρδικού χωρίς αιματοχυσία. Αντιθέτως ο κ. Ερντογάν απέρριψε το πάγιο αίτημα των Κούρδων για τη διδασκαλία στα σχολεία της κουρδικής γλώσσας. Επίσης διέψευσε τις πληροφορίες ότι διεξάγει συνομιλίες με το PKK, δηλώνοντας ότι η κυβέρνηση δεν συνομιλεί με τρομοκράτες.

γ. Ενταξιακή Πορεία

Ο Επίτροπος της ΕΕ για τη διεύρυνση απέρριψε την πρόταση του κ. Χριστόφια για συσχετισμό του απ'αυθείας εμπορίου ΕΕ και κατεχομένων με την απόδοση της Αμμοχώστου στους νομίμους κατοίκους της και δήλωσε ότι η Κομισιόν "δεν προτίθεται να αποσύρει, να διαφοροποιήσει ή να προσαρμόσει την πρότασή της για απ'ευθείας εμπόριο με τη Β. Κύπρο".

Ο κ. Ερντογάν κατά το γεύμα που παρέθεσε σε Πρέσβεις στην Άγκυρα ανέφερε ότι δεν τίθεται θέμα αλλαγής του άξονα της εξωτερικής πολιτικής, τονίζοντας ότι οι συνταγματικές τροποποιήσεις θα φέρουν την Τουρκία πιο κοντά στην ένταξή της στην ΕΕ.

δ. Σχέσεις με ΗΠΑ

Σύμφωνα με δημοσίευμα της Financial Times, ο κ. Ομπάμα έδωσε τελεσίγραφο στον κ. Ερντογάν με το οποίο εξαρτά τη συνέχιση πώλησης αμερικανικών όπλων με την αλλαγή στάσεως της Άγκυρας απέναντι στο Ιράν και το Ισραήλ. Επίσης ότι και η αντιπροσωπεία που απέστειλε ο κ. Ερντογάν στην ΗΠΑ για την εκτόνωση της καταστάσεως απέτυχε.

Οι σχέσεις των δύο χωρών

εξακολουθούν να βρίσκονται σε ένταση, λόγω της στηρίξεως από την Τουρκία του Ιράν και των φραστικών επιθέσεων κατά του Ισραήλ και αναμένεται χειροτέρευση εξ αιτίας της αναμενόμενης ανακινήσεως της αναγνωρίσεως της γενοκτονίας των Αρμενίων μετά τις βουλευτικές και γερουσιαστικές εκλογές του Νοεμβρίου.

Ο Αρχηγός του Αμερικανικού Γενικού Επιτελείου επισκέφθηκε την Τουρκία στις 3 Σεπτεμβρίου 2010 και ζήτησε από τον ομόλογό του κ. Κοτζανέρ την άδεια διελύσεως από το έδαφος της Τουρκίας των αμερικανικών στρατευμάτων που θα αποχωρήσουν από το Ιράκ. Αναμένεται να δοθεί η άδεια.

ε. Σχέσεις με Ισραήλ

Η Τουρκία συνέστησε ανεξάρτητη επιτροπή έρευνας για την υπόθεση της επιδρομής των ισραηλινών στο στολίσκο της Green Peace και θα συντάξει έκθεση η οποία θα παρουσιαστεί στην επιτροπή έρευνας που συνέστησε ο ΟΗΕ και συνεχίζει το έργο της.

Στα Άδανα γυρίζεται ταινία με σενάριο την ισραηλινή επιδρομή στον στολίσκο των έξι πλοίων που μετέφεραν ανθρωπιστική βοήθεια στη Γάζα, η οποία θα πυροδοτήσει ακόμη περισσότερο την ένταση.

ε.Εξωτερική Πολιτική - Διπλωματία

Ο κ. Γκιουλ με τις συναντήσεις του στο περιθώριο της Γενικής Συνελεύσεως του ΟΗΕ αλλά και τις ομιλίες του προσπάθησε να περάσει το μήνυμα όχι απλά ανερχομένης αλλά κραταιάς περιφερειακής δυνάμεως.

Η επιλογή του να απορρίψει τη συνάντηση με τον Πρόεδρο του Ισραήλ κ. Πέρες και να συναντηθεί με τον κ. Αχμεντιντζάντ, έχει τη δική της σημειολογία ως προς τις προτεραιότητες της Τουρκίας την παρούσα περίοδο.

Ο κ. Γκιουλ επισκέφθηκε τη Βοσνία-Ερζεγοβίνη με στόχο να ενισχύσει την επιρροή της Τουρκίας στα Βαλκάνια.

4. ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ

α. Κομισιόν

Η ΕΕ απέρριψε το αίτημα του Λίβου ηγέτη κ. Καντάφι για τη διάθεση 5 δις ευρώ ετησίως για να παρεμποδιστεί η χώρα του την παράνομη μετανάστευση στις χώρες της ΕΕ.

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ενέκρινε τη συμφωνία με το Πακιστάν για την επαναπροώθηση όλων των Πακιστανών λαθρομεταναστών που συλλαμβάνονται σε κράτη μέλη της ΕΕ. Διεφώνησαν οι Αριστερά, οι Πράσινοι και οι Φιλελεύθεροι γιατί το Πακιστάν δεν έχει υπογράψει τη συνθήκη της Γενεύης για τα δικαιώματα των προσφύγων και δεν εξασφαλίζονται οι επαναπροωθούμενοι.

β. Γαλλία

Η Γαλλική κυβέρνηση απέλασε 1.000 Ρομά στη Ρουμανία και τη Βουλγαρία. Η ΕΕ κατεδίκασε την ενέργεια και όπως δήλωσε η Επίτροπος Δικαιοσύνης κ. Βίβιαν Ρέντινγκ η Κομισιόν θα κινήσει τις νομικές διαδικασίες κατά της Γαλλίας με ενδεχόμενη την παραπομπή της στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, αν κριθεί ότι παραβίασε την κοινοτική νομοθεσία αναφορικά με το δικαίωμα της ελεύθερας διακινήσεως των ευρωπαίων πολιτών.

Από 23 Σεπτεμβρίου η Γαλλία έχει τεθεί σε κατάσταση συναγερμού, ύστερα από πληροφορίες των μυστικών υπηρεσιών περί ενδεχομένης τρομοκρατικής επιθέσεως στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς. Ο κ. Σαρκοζί που βρισκόταν στις ΗΠΑ για τη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ, επέστρεψε εσπευσμένα στο Παρίσι, ενώ η αντιπολίτευση τον κατηγορεί για κίνηση αντιπερισπασμού της κοινής γνώμης από το οικονομικό σκάνδαλο του Υπουργού Εργασίας, την υπόθεση των Ρομά και τη μήνυση που έχουν υποβάλλει οι Ρεπόρτερ Χωρίς Σύνορα για παραβίαση της ελευθεροτυπίας.

Η Γαλλική Εθνοσυνέλευση ψήφισε το νομοσχέδιο της κυβέρνησης "περί μεταναστών" το οποίο προβλέπει ακόμη και την αφαίρεση της υπηκοότητας σε όσους Γάλλους ξενικής καταγωγής διαπράττουν σοβαρά εγκλήματα.

γ. Γερμανία

Ο πρώην Υπουργός Οικο-

νομικών στο κρατίδιο του Βερολίνου υποστηρίζει, σε βιβλίο του που κυκλοφόρησε, ότι οι μουσουλμάνοι υποβαθμίζουν τη γερμανική κοινωνία. Επίσης σε συνέντευξή του, με την ευκαιρία της κυκλοφορίας του βιβλίου του δήλωσε ότι "όλοι οι Εβραίοι έχουν κοινό ένα γονίδιο, που τους κάνει διαφορετικούς από τους άλλους". Οι δηλώσεις του προκάλεσαν τις οργισμένες αντιδράσεις των οργανώσεων προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, της κυβερνήσεως και του κόμματος SPD, του οποίου ήταν στέλεχος και τον διέγραψε.

Στις 7 Σεπτεμβρίου η κ. Μέρκελ εξεφώνησε λόγο περί της ελευθερίας του τύπου με την ευκαιρία της απονομής του γερμανικού βραβείου για την ελευθερία του τύπου στον Δανό σκιτσογράφο Κουρτ Βέστεργκααρντ, ο οποίος το 2005 κυκλοφόρησε σκίτσο του Μωάμεθ, με τουρμπάνι που παρέπεμπε σε βόμβα με αναμμένο φυτίλι, επισύροντας την μίση του μουσουλμανικού κόσμου.

Στις 15 Σεπτεμβρίου ένας ελάχιστος γνωστός ανατολικο-βερολινέζος πολιτικός ονόματι Ρενέ Στάνκεβιτς ανακοίνωσε την ίδρυση του κόμματος "Ελευθερία" το οποίο υποστηρίζει την πλήρη απαγόρευση της μαντίλας, την κατεδάφιση των τζαμιών και την ανάκληση όλων των κοινωνικών παροχών στους μουσουλμάνους.

Σε όλες τις χώρες της Ευρώπης έχει ενισχυθεί η εχθρική στάση απέναντι στους μετανάστες, ως συνέπεια της οικονομικής κρίσης, την οποία προσπαθούν να εκμεταλλευτούν ακραία στοιχεία με την ίδρυση εθνικιστικών κομμάτων κατά το πρότυπο του "Εθνικού Μετώπου" του Ζαν Μαρί Λεπέν στη Γαλλία και της "Λέγκα του Βορρά" στην Ιταλία, που συμμετέχει στον κυβερνητικό συνασπισμό του Μπερλουσκόνι.

Η κυβέρνηση αποφάσισε την παράταση της ζωής των 17 πυρηνικών αντιδραστήρων κατά 8 χρόνια για τον παλαιότερο που θα κλείσει το 2019 και 14 για το νεότερο που θα κλείσει το 2036 αντί του 2022, που προέβλεπε η προηγούμενη απόφαση.

δ. Μ. Βρετανία

Νέος πρόεδρος των Εργατικών εξελέγη ο Εντ Μπίλιμπαντ που νίκησε τον φερόμενο ως φαβορί αδελφό του πρώην Υπουργό Εξωτερικών Ντέιβιντ με διαφορά μόλις 1,3%. Ο Εντ θεωρείται αριστερός και υποστηρίχθηκε από τα εργατικά συνδικάτα που βρίσκονται σε αντιπαράθεση με τους βουλευτές του κόμματος, οι οποίοι υποστηρίζουν τα αντιλαϊκά μέτρα της κυβέρνησης.

Η επίσκεψη του Πάπα Βενέδικτου ΣΤ΄ στη Βρετανία στέφθηκε από επιτυχία, παρά το πολεμικό κλίμα που προηγήθηκε εξ αιτίας των σκληροπυρηνικών του θέσεων για τις αμβλώσεις και την ομοφυλοφιλία, αλλά και της στάσεώς του έναντι του θέματος της παιδεραστίας που ταλανίζει την καθολική εκκλησία.

Ανησυχία έχει προκαλέσει η επανεμφάνιση μικρών αποσχιστικών ομάδων στη Βόρεια Ιρλανδία που έχουν ως κύριους στόχους αστυνομικούς.

Η κυβέρνηση θέσπισε πιο αυστηρές προϋποθέσεις για τη χορήγηση της βίζας για πολίτες εκτός ΕΕ ώστε να μειωθεί δραστικά η εισροή μεταναστών.

ε. Ολλανδία

Το αντιμεταναστευτικό κόμμα του Χερτ Βίλντερς θα συμμετάσχει στον κυβερνητικό σχηματισμό με τους Φιλελευθέρους και τους Χριστιανοδημοκράτες οι οποίοι για να τον προσεταιριστούν αναγκάστηκαν να συμφωνήσουν στην απαίτησή του για δραστικό περιορισμό της μεταναστεύσεως και την απαγόρευση της μπουρκάς.

στ. Σουηδία

Τις εκλογές κέρδισε η Κεντροδεξιά Συμμαχία με 172 έδρες, αλλά χωρίς αυτοδυναμία. Για πρώτη φορά μετά το 1991 εισήλθε στη Βουλή με 20 βουλευτές το ξενοφοβικό κόμμα "Σουηδοί Δημοκράτες" το οποίο ισχυρίζεται ότι η χώρα δέχεται μουσουλμανική εισβολή.

ζ. Ισπανία

Η ETA στις 5 Σεπτεμβρίου ανακοίνωσε ότι σταματά την ένοπλη δράση, χωρίς να διευκρινίζει αν η διακοπή θα είναι μόνιμη ή προσωρινή. Η κυβέρνηση όμως χαρα-

κτήρισε την ανακοίνωση επικοινωνιακό τέχνασμα και ζήτησε από την οργάνωση να αποκηρύξει δια παντός τη βία και να καταθέσει τα όπλα, δηλώνοντας ότι μέχρι τότε θα συνεχίσει την αντιτρομοκρατική της τακτική. Μάλιστα η αστυνομία προέβη λίγες ημέρες αργότερα στη σύλληψη 9 μελών της EΚΙΝ, που είναι οργάνωση υποστηρικτική της ΕΤΑ.

5. NATO

Με το νέο στρατηγικό δόγμα, που θα υιοθετηθεί στη Σύνοδο Κορυφής το Νοέμβριο στη Λισαβόνα, θα αναδεικνύεται για μια ακόμη φορά ο κίνδυνος του κυβερνοπολέμου, ενώ κατά τα λοιπά δεν θα απέχει πολύ από τη φιλοσοφία και την πολιτική του δόγματος της περασμένης δεκαετίας. Την ίδια ώρα και η ΕΕ προωθεί νομοσχέδιο για την ποινικοποίηση της δημιουργίας και χρήσης κακόβουλων λογισμικών και για την ενίσχυση της συνεργασίας των κρατών μελών κατά της κυβερνοαπειλής.

6. ΟΗΕ

Ο ΓΓ κ. Μπάκι Μουν κήρυξε στις 20 Σεπτεμβρίου στη Ν. Υόρκη την έναρξη των εργασιών στις 65 ΓΣ του Οργανισμού, προτρέποντας τις πλούσιες χώρες να προωθήσουν, χωρίς καθυστέρηση, την οικονομική βοήθεια που προορίζεται για τα άτυχα κράτη, ώστε να επιτευχθούν εντός της προσεχούς 5ετίας έστω και λίγοι από τους στόχους που τέθηκαν το 2000, με το όνομα "Στόχος της Χιλιετίας", που είναι η μείωση στο ήμισυ των ανθρώπων που ζουν σε συνθήκες φτώχειας, ο περιορισμός κατά 2/3 των παιδιών που πεθαίνουν κάτω των 5 ετών και η διάδοση του διαδικτύου στα κράτη του τρίτου κόσμου.

Ο κ. Ομπάμα στην ομιλία του τόνισε μεταξύ άλλων, ότι ένα μελλοντικό Παλαιστινιακό κράτος θα μπορούσε να γίνει νέο μέλος του ΟΗΕ το προσεχές έτος και κάλεσε όλους να στηρίξουν τις προσπάθειες των ΗΠΑ για την επίτευξη συμφωνίας μεταξύ Ισραηλινών και Παλαιστινίων. Επίσης ανέφερε ότι οι ΗΠΑ θα μπορούσαν να συνάψουν διπλωματικές σχέσεις με το Ιράν, μόνον αν αποδείξει τους ειρηνικούς σκοπούς του πυρηνικού του προγράμματος.

Ο κ. Αχμεντινεζάντ έκανε λόγο για συνομιλία των ΗΠΑ στις

επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου με στόχο την ανάκαμψη της αμερικανικής οικονομίας και την ενίσχυση του σιωνιστικού καθεστώτος, προκαλώντας την άμεση αποχώρηση των ΗΠΑ και των κρατών μελών της ΕΕ, από την αίθουσα.

7. ΗΠΑ

Η 9η επέτειος της 11ης Σεπτεμβρίου τιμήθηκε από εκατομμύρια Αμερικανούς χωρίς επεισόδια, αν και υπήρξε, κατά το προηγούμενο διάστημα, πρόβλημα από τις κινητοποιήσεις των ανά τον κόσμο μουσουλμάνων εξ αιτίας της απειλής του πάστορα Τέρι Τζόουνς, ο οποίος ευτυχώς υπανεχώρησε, ότι θα έκαιγε την ημέρα αυτή εκατοντάδες αντίτυπα του κορανίου.

Ένταση έχει προκαλέσει στη Ν. Υόρκη η ανέγερση μουσουλμανικού πολιτιστικού κέντρου, το οποίο θα περιλαμβάνει και τζαμί κοντά στο σημείο που βρίσκονταν οι δίδυμοι πύργοι. Το 50% των Νεοϋρκέζων διαφωνεί με την ανέγερση ενώ το 66% επιθυμεί την ανοικοδόμηση, αλλά μακριά από την περιοχή. Ο Δήμαρχος κ. Μπλούμπερκ, μέχρι στιγμής τουλάχιστον, παραμένει ανένδοτος. Αδιευκρίνιστη παραμένει η θέση του κ. Ομπάμα, ο οποίος μετά την αναταραχή που προκάλεσε η αρχική του δήλωση περί ανεξιθρησκείας και ελευθερίας των πολιτών να ασκούν τα θρησκευτικά τους πιστεύω με όποιον τρόπο θέλουν, αναγκάστηκε σε λιγότερο από 24 ώρες να προβεί σε διευκρινιστική δήλωση ότι "δεν υιοθετεί την ανέγερση του μουσουλμανικού πολιτιστικού κέντρου, αλλά προσπαθεί να προβάλει τις αρχές της κυβέρνησής του ότι μεταχειρίζεται ισοτίμως τους πολίτες της χώρας". Το θέμα έχει διχάσει και το Δημοκρατικό κόμμα.

Ο κ. Ομπάμα παραδέχθηκε ότι απέτυχε να κλείσει το Γκουαντάναμο, δηλώνοντας ότι η μεταφορά των κρατουμένων στις αμερικανικές φυλακές αποδείχτηκε πιο δύσκολο απ'ότι περίμενε.

Η κυβέρνηση συμφώνησε στην πώληση αμερικανικών όπλων, στη Σ. Αραβία, ύψους 68 δις δολ., στα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα ύψους 36 δις δολ., στο Ομάν 12,5 δις δολ. και στο Κουβέϊτ 7 δις δολ. σε μια προσπάθεια να ανασχέσει την ιρανική στρατιωτική ισχύ. Περιλαμ-

βάνονται αεροσκάφη f-15, f-16, f-18, Patriot και επιθετικά Ε/Π. Επίσης αποφάσισε για την πώληση στο Ισραήλ 35 υπερσύγχρονων α/φ F-35 τεχνολογίας Στελθ (αόρατα και στα ραντάρ).

8. ΡΩΣΙΑ

Ο Πρόεδρος κ. Μεντβέντεφ απέλυσε το Δήμαρχο της Μόσχας κ. Γιούρι Λουζκόφ με αφορμή, όπως ανακοινώθηκε, τους ανεπαρκείς χειρισμούς του στην κρίση των πυρκαϊών. Η πραγματική όμως αιτία ήταν οι επικρίσεις του κ. Λουζκόφ σε βάρος του Προέδρου επειδή ακύρωσε το σχέδιό του για την κατασκευή ενός αυτοκινητοδρόμου που διέσχιζε δάσος.

Η Ρωσία και το Ισραήλ υπέγραψαν συμφωνία πλαίσιο στρατιωτικής συνεργασίας, η οποία θα οδηγήσει σε περαιτέρω συμφωνίες αγοράς ισραηλινών οπλικών συστημάτων και τεχνολογίας από τη Μόσχα, όπως δήλωσε ο Υπουργός Άμυνας της Ρωσίας.

Τις αντιδράσεις των ΗΠΑ και του Ισραήλ προκάλεσε η απόφαση της Ρωσίας για την υλοποίηση συμφωνίας του 2007 που προβλέπει την πώληση σύγχρονων πυραύλων Yakhot αξίας 300 εκατ. δολ. Στη Συρία.

Ρωσία και Αρμενία συμφώνησαν στην παράταση της εκμισθώσεως από τη Ρωσία της Βάσεως που διατηρεί στην Αρμενία μέχρι το 2044.

Την ώρα που εξελίσσεται η κρίση μεταξύ Κίνας και Ιαπωνίας για αμφισβητούμενα νησιά στη θάλασσα της Αν. Κίνας, ο κ. Μεντβέντεφ επανέφερε στο προσκήνιο το θέμα των διαφιλονικούμενων από την Ιαπωνία Κουρίλων νήσων, δηλώνοντας ότι θα τις επισκεφθεί σύντομα. Αυτό προκάλεσε την οργή της ιαπωνικής κυβέρνησεως, της οποίας ο ΥΠΕΞ δήλωσε ότι αν ο κ. Μεντβέντεφ επισκεφθεί τις νήσους "θα επιδεινωθούν σοβαρά οι διμερείς σχέσεις". Το αρχιπέλαγος των Κουρίλων απαρτίζεται από 56 νήσους που κατελήφθησαν από τα Σοβιετικά στρατεύματα στα τέλη του Β'ΠΠ και παρά τις συνεχείς διαπραγματεύσεις δεν έχει επιτευχθεί συμφωνία.

9. ΣΧΕΣΕΙΣ ΡΩΣΙΑΣ ΜΕ ΗΠΑ - NATO

Συνομιλίες είχαν, στο περιθώριο της Γενικής Συνελεύσεως του ΟΗΕ, οι ΥΠΕΞ των χωρών μελών με το Ρώσο ομόλογό τους κ. Λαβρόφ στο πλαίσιο του Συμβουλίου Ρωσίας-NATO.

Ο μόνιμος αντιπρόσωπος των ΗΠΑ στο NATO κ. Daadler δήλωσε ότι η συμμετοχή της Ρωσίας στη συμμαχία είναι δυνατή αλλά αυτό εξαρτάται από την ίδια. Προσέθεσε δε ότι οι ΗΠΑ στηρίζουν τις προσπάθειες του NATO για ενίσχυση της συνεργασίας με τη Ρωσία, ειδικότερα στον τομέα της αντιπυραυλικής άμυνας.

Η Ρωσία εγκατέστησε πυραύλους S-300 στην Αμπχαζία και τη Ν. Οσετία σε απάντηση της εγκαταστάσεως από τις ΗΠΑ συστοιχίας πυραύλων Patriot στην Πολωνία. Η κ. Κλίντον επέκρινε σε ήπιους τόνους την Ρωσία, χωρίς αυτό να επηρεάσει τις σχέσεις τους.

Ο Αρχηγός των Ενόπλων Δυνάμεων της Ρωσίας κ. Μακάροφ ανακοίνωσε ότι η χώρα του σχεδιάζει να στείλει στο Αφγανιστάν 27 Ε/Π ΜΙ-17 τα οποία είναι ιδανικά για τις συνθήκες που επικρατούν εκεί, αλλά και γνωστά στους Αφγανούς πιλότους.

Ο πόλεμος στο Αφγανιστάν έχει συμβάλει στην προσέγγιση των δύο χωρών γιατί οι μεν ΗΠΑ έχουν την ανάγκη της Ρωσίας για να νικήσουν, η δε Ρωσία προτιμά ένα Αφγανιστάν ελεγχόμενο από τις ΗΠΑ, παρά από ένα εξτρεμιστικό καθεστώς των Ταλιμπάν που θα αποσταθεροποιήσει την περιοχή και το Β. Καύκασο.

10. ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

α. Ισραήλ - Παλαιστινιακό

Ύστερα από επίμονες προσπάθειες του κ. Ομπάμα άρχισαν στις 2 Σεπτεμβρίου στην Ουάσιγκτον οι απ'ευθείας συνομιλίες μεταξύ των κ.κ. Αμπάς και Νετανιάχου, οι οποίοι συναντήθηκαν και στις 14-15 Σεπτεμβρίου στο Σαρμ ελ Σέιχ της Αιγύπτου, χωρίς όμως να σημειωθεί καμία πρόοδος. Οι δύο συνομιλητές διαφώνησαν όχι μόνο για την επέκταση του μορατόριουμ για την αναστολή εποικισμών, αλλά και για τη σειρά που θα συζητούντο τα θέματα στις επόμενες συναντή-

σεις. Σύμφωνα με πληροφορίες ο κ. Αμπάς ζήτησε να αρχίσουν με τα ζητήματα των συνόρων, της Ιερουσαλήμ και του δικαιώματος επιστροφής των προσφύγων, ενώ ο κ. Νετανιάχου πρότεινε να προηγηθεί η αναγνώριση του Ισραήλ ως Εβραϊκού κράτους, το οποίο συνεπάγεται και την παραίτηση των Παλαιστινίων από το δικαίωμα επιστροφής των προσφύγων του 1948.

Οι απ'ευθείας συνομιλίες μεταξύ Ισραήλ και Παλαιστινίων διεκόπησαν στις 26 Σεπτεμβρίου γιατί το πρώτο δεν παρέτεινε το μορατόριουμ και άρχισε εκ νέου τους εποικισμούς, παρά τις πιέσεις των ΗΠΑ και της ΕΕ. Ο Αραβικός Σύνδεσμος αποφάσισε την προσωρινή αποχώρηση του κ. Αμπάς από τις συνομιλίες με την ελπίδα ότι το Ισραήλ θα ανανεώσει το μορατόριουμ. Αυτό όμως στις 11 Οκτωβρίου ζήτησε ως αντάλλαγμα την αναγνώρισή του ως Εβραϊκού κράτους, το οποίο απερρίφθη από τον κ. Αμπάς και ως εκ τούτου η τύχη των συνομιλιών είναι πλέον αβέβαιη.

Ο εξόριστος ηγέτης της Χαμάς Meshaak, δήλωσε σε συνέντευξή τους στις 27 Σεπτεμβρίου ότι η οργάνωσή του θα εξακολουθήσει να μάχεται κατά της Ισραηλινής κατοχής στα Παλαιστινιακά εδάφη και ζήτησε από τον κ. Αμπάς να σταματήσει τις διαπραγματεύσεις.

Μέχρι τώρα οι συνομιλίες φαίνεται να εξυπηρετούν τις δημόσιες σχέσεις του κ. Ομπάμα προς τον αραβικό κόσμο με στόχο τη συσπείρωση των σουνιτικών κρατών και την απομόνωση του Ιράν. Όσο όμως δεν γεφυρώνεται το χάσμα μεταξύ Χαμάς και Φατάν, είναι αδύνατον να προχωρήσει η ειρηνευτική διαδικασία και γι'αυτό οι ΗΠΑ πρέπει να βρουν τρόπο να εντάξουν τη Χαμάς στη διαδικασία, αλλά και να πείσουν το Ισραήλ για ουσιαστικές υποχωρήσεις στα θέματα των εποικισμών της Ανατολικής Ιερουσαλήμ και της επιστροφής των προσφύγων.

Το Ισραήλ ανέκοψε στις 28 Σεπτεμβρίου, χωρίς βία, την πορεία του πλοίου "ΕΙΡΗΝΗ" που μετέφερε ανθρωπιστική βοήθεια στη Γάζα, ενώ έκθεση των ΗΕ αναφέρει ότι η επίθεση του Ισραήλ στο στολίσκο

"συνιστά παράβαση της διεθνούς νομοθεσίας" και ότι "ο ναυτικός αποκλεισμός στα παλαιστινιακά εδάφη είναι παράνομος".

β. Ιράν

Η Διεθνής Επιτροπή Ατομικής Ενεργείας (ΙΑΕΑ) σε έκθεσή της, που δημοσιοποιήθηκε στις 6 Σεπτεμβρίου, εκφράζει την ανησυχία της για πιθανό ιρανικό σχέδιο ανάπτυξης πυραυλικής πυρηνικής κεφαλής. Τονίζεται επίσης ότι η παραγωγή ουρανίου χαμηλού εμπλουτισμού, στο Ιράν, αυξήθηκε κατά 15% από τον περασμένο Μάιο και ότι η Τεχεράνη αρνείται την είσοδο των επιθεωρητών της ΙΑΕΑ στις πυρηνικές εγκαταστάσεών της.

Στις 21 Σεπτεμβρίου οι "Εξι" κάλεσαν το Ιράν να διαπραγματευτεί εκ νέου, ενώ η ΙΑΕΑ εξέφρασε ετοιμότητα για νέες συνομιλίες και στις 23 Σεπτεμβρίου ο Ιρανός ΥΠΕΞ δήλωσε ότι το Ιράν είναι έτοιμο να διαπραγματευτεί, αν αναγνωριστεί το δικαίωμά του στην ειρηνική πυρηνική ενέργεια.

Η Τουρκία προκάλεσε τη δυσαρέσκεια της Δύσεως με την ανακοίνωσή της ότι θα αφαιρέσει το Ιράν από τον κατάλογο των τρομοκρατικών χωρών.

Ο Φιντέλ Κάστρο κατηγόρησε τον κ. Αχμεντινεζάντ για αντισημιτισμό και προειδοποίησε ότι η ενδεχόμενη κλιμάκωση της διενέξεως Ιράν-Δύσης μπορεί να οδηγήσει σε πυρηνικό πόλεμο.

Η Ρωσία ακύρωσε την πώληση στο Ιράν των πυραύλων S-300 που είχαν συμφωνήσει, γιατί, όπως δήλωσε ο ΥΠΕΞ κ. Λαβρόφ, αυτό θα παραβίαζε τις κυρώσεις του ΣΑ του ΟΗΕ.

γ. Ιράκ

Ο κ. Ομπάμα κήρυξε από το Οβάλ γραφείο στις 31 Αυγούστου, την επίσημη λήξη του πολέμου, ενώ την επομένη ο αντιπρόεδρος κ. Μπάϊντεν κήρυξε από τη Βαγδάτη την έναρξη της επιχειρήσεως "Χρυσή Αυγή" στόχος της οποίας είναι η εκπαίδευση και η παροχή τεχνικής βοήθειας στις Ιρακινές Ένοπλες Δυνάμεις.

Στο Ιράκ παραμένουν 50.000 στρατιώτες, που θα αποσυρθούν μέχρι το τέλος του 2011. Σύμφωνα με τους "Νιου Γιρκ Τάϊμς" 7.000

υπάλληλοι ιδιωτικών εταιρειών θα αναλάβουν την προστασία των 5 αμερικανικών στρατοπέδων, χρησιμοποιώντας ραντάρ, ανιχνευτές εκρηκτικών μηχανισμών και μη επανδρωμένα αεροσκάφη.

Η διστοκία στο σχηματισμό κυβέρνησης συνεχίζεται με αποτέλεσμα να υπάρχει κενό εξουσίας από τον Απρίλιο που διεξήχθησαν οι εκλογές.

Η Αλ Κάϊντα του Ιράκ απειλεί, με μήνυμά της, 12 δικαστικούς που δίκασαν συννίτες σε συτικές φυλακές.

11. ΑΠΩ ΑΝΑΤΟΛΗ

α. Αφγανιστάν

Ένταση στις σχέσεις μεταξύ του Προέδρου κ. Καρζάϊ και του NATO προκάλεσαν για μια ακόμη φορά οι βομβαρδισμοί αμάχων οι οποίοι κατά τον Πρόεδρο, υπονομεύουν τις προσπάθειες για νίκη επί των Ταλιμπάν.

Ο επικεφαλής των στρατευμάτων στο Αφγανιστάν Στρατηγός κ. Πετρέους δήλωσε ότι από τον ερχόμενο Ιούλιο 2011, θα αρχίσει η σταδιακή μείωση των δυνάμεων και όχι πλήρης απόσυρση.

Ο Πρόεδρος κ. Καρζάϊ, με νομοθετική ρύθμιση απαγόρευσε την ανάμειξη ξένων στις έρευνες κατά της διαφθοράς, γεγονός που προκάλεσε τους φόβους των ΗΠΑ ότι δεν είναι διατεθειμένος να την πατάξει.

Οι Βρετανοί παρέδωσαν την περιοχή Σαγκίν, στην οποία έχουν υποστεί τις περισσότερες απώλειες, 102 νεκροί από τους 337, στους Αμερικανούς και παρέλαβαν την περιοχή Χελμάντ.

Μέσα σε κλίμα βίας και νοθείας διεξήχθησαν στις 18 Σεπτεμβρίου οι βουλευτικές εκλογές. Οι Ταλιμπάν πραγματοποίησαν 96 επιθέσεις με βόμβες και ρουκέτες από τις οποίες σκοτώθηκαν δεκάδες πολίτες και πάρα πολλοί τραυματίστηκαν. Τα αποτελέσματα θα οριστικοποιηθούν ύστερα από αρκετές εβδομάδες, αφού πρώτα καταγραφούν πόσοι και ποιους ψήφισαν και ερευνηθούν οι χιλιάδες καταγγελίες για παρατυπίες.

Στις 7-10 Οκτωβρίου πραγματοποιήθηκαν οι εργασίες του Ειρηνευτικού Συμβουλίου στο οποίο συμμετείχαν, κατόπιν προσκλήσεως

του κ. Καράϊ, 68 πολιτικοί αρχηγοί και πολέμαρχοι με σκοπό την επίτευξη εκεχειρίας μεταξύ της κυβέρνησεως και των οργανώσεων των τοπικών αρχόντων. Στην πρόσκληση δεν ανταποκρίθηκαν οι Ταλιμπάν, που θέτουν ως όρο για την έναρξη διαπραγματεύσεων την αποχώρηση των στρατευμάτων του NATO.

β. Πακιστάν

Από τις καταστροφικές πλημμύρες που έπληξαν τη χώρα, έχασαν τη ζωή τους 1.750 άτομα και προκλήθηκαν ζημιές 43 δις δολ.

Συνεχίζονται οι επιθέσεις με μη επανδρωμένα α/φ στις φυλετικές περιοχές. Σε μια από αυτές εικάζεται ότι σκοτώθηκε το ηγετικό στέλεχος της Αλ Κάϊντα Sheiki al Fathe.

Οξεία αντιπαράθεση μεταξύ Πακιστάν και NATO προκλήθηκε λόγω της παραβιάσεως, άνευ αδείας της κυβερνήσεως, του εναερίου χώρου του Πακιστάν από Ε/Π "Απάτσι". Τα Ε/Π καταδίωκαν αντάρτες, οι οποίοι μετά από επίθεση σε συνοριακό φυλάκιο της Συμμαχίας πέρασαν τα σύνορα και κατευθύνοντο προς τα κρησφύγετά τους. Το Πακιστάν σε αντίποινα διέκοψε προσωρινά τη διέλευση Νατοϊκών αυτοκινητοπομπών προς το Αφγανιστάν.

Οι ισλαμιστές αντάρτες πυρπόλησαν κατ'επανάληψη στο Ν. Πακιστάν φάλαγγες βυριοφόρων του NATO, που μετέφεραν καύσιμα στο Αφγανιστάν, ως αντίποινα για τις επιθέσεις των Ε/Π "ΑΠΑΤΣΙ".

Η στρατιωτική ηγεσία του Πακιστάν με διάβημά της προς τον Πρόεδρο κ. Ζαρνταρί κατηγορεί την κυβέρνησή του ως ανίκανη και διεφθαρμένη, φέρνοντας ως παράδειγμα την ελλιπέστατη αντιμετώπιση των συνεπειών των πλημμυρών.

Οι σοβαρές απώλειες αμάχων, που προκαλούνται από τις επιθέσεις των μη επανδρωμένων α/φ και των Ε/Π "ΑΠΑΤΣΙ" εναντίον των Ταλιμπάν, έχουν φουντώσει τον αντιαμερικανισμό του Πακιστανικού λαού, ο οποίος αναγκάζει την κυβέρνηση να σκληραίνει τη θέση της έναντι ΗΠΑ και NATO.

γ. Κορέα

Στις 28 Σεπτεμβρίου συνή-

λθε, ύστερα από 30 χρόνια, το συνέδριο του Εργατικού Κόμματος το οποίο έχρισε ως διάδοχο τον Κιμ Γιονγκ Ιλ, το μικρότερο γιού του Κιμ Γιονγκ Ουν, αφού πρώτα προήχθη σε στρατηγό.

Έληξαν χωρίς αποτέλεσμα οι συνομιλίες μεταξύ των στρατιωτικών αντιπροσωπειών των δύο Κορεών, οι οποίες διεξήχθησαν στο συνοριακό φυλάκιο Πανμουντζόμ, με αντικείμενο τη βύθιση της νοτιοκορεατικής κορβέτας "Τσεονάν". Οι νοτιοκορεάτες ζήτησαν από τους βορειοκορεάτες να αναλάβουν την ευθύνη, αυτοί όμως όχι μόνο αρνήθηκαν αλλά απείλησαν ότι θα καταστρέψουν τους προπαγανδιστικούς σταθμούς που έχουν εγκαταστήσει οι νότιοι κατά μήκος των συνόρων, αν αρχίσουν τα μεγάφωνα να μεταδίδουν συνθήματα.

Ο Υφυπουργός της Β. Κορέας δήλωσε στον ΟΗΕ ότι η χώρα του θα συνεχίσει να αναπτύσσει πυρηνικά όπλα προκειμένου να αποτρέψει την αμερικανική επιθετικότητα.

δ. Κίνα

Η κυβέρνηση χαρακτήρισε "χυδαιότητα" την απονομή από τη Νορβηγική Ακαδημία του βραβείου Νομπέλ στον Κινέζο αντιφρονούντα Λιον Χσιαόμπο, που είναι φυλακισμένος.

Ο Κινέζος πρωθυπουργός κ. Κουέν Τζιαμπάο πραγματοποίησε 7ήμερη περιοδεία στην Ευρώπη. Επισκέφθηκε την Ελλάδα, την Ιταλία και την Τουρκία με τις οποίες υπέγραψε σημαντικές οικονομικές και εμπορικές συμφωνίες και συμμετείχε στην Ευρασιατική Σύνοδο Κορυφής στις Βρυξέλλες όπου επιβεβαιώθηκε η διαφορά Κίνας και ΕΕ σε σχέση με την ισοτιμία του γουάν.

ε.Σχέσεις Κίνας - Ιαπωνίας

Ένταση στις σχέσεις των δύο χωρών προκάλεσε η σύλληψη από τις ιαπωνικές αρχές Κινέζου καπετάνιου με την κατηγορία ότι διεμβόλισε πλοιάριο της ιαπωνικής ακτοφυλακής κοντά σε αμφισβητούμενες βραχονησίδες, αλλά και η σύλληψη από τις κινεζικές αρχές τεσσάρων Ιαπώνων που ευρίσκοντο στην Κίνα με την κατηγορία της κατασκοπίας.

Τελικά η ένταση εκτονώ-

θηκε με την αμοιβαία απόλυση των κρατουμένων.

12.ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ

α. Βενεζουέλα

Ο Πρόεδρος κ. Τσάβες κέρδισε τις βουλευτικές εκλογές που διεξήχθησαν στις 26 Σεπτεμβρίου, αλλά έχασε την απόλυτη πλειοψηφία που είχε ως τώρα και έτσι δεν θα μπορεί να ψηφίζει ανεμπόδιστα νόμους και να διορίζει αξιωματούχους συμπεριλαμβανομένων και των μελών του Ανωτάτου Δικαστηρίου και της Εκλογικής Επιτροπής.

β. Βραζιλία

Η κ. Ντίλμα Ρούσεφ, εκλεκτή του απερχομένου στο τέλος του έτους προέδρου κ. Λούα, κέρδισε τις εκλογές στις 3 Οκτωβρίου και έτσι αναμένεται να συνεχίσει το έργο του.

γ. Ισημερινός

Στις 30 Σεπτεμβρίου εκδηλώθηκε απόπειρα ανατροπής από αστυνομικούς του Προέδρου κ. Κορέα, η οποία απέτυχε. Ο Πρόεδρος κατηγορήσε τους πολιτικούς του αντιπάλους ως υπαιτίους του κινήματος.

δ. Κούβα

Η κυβέρνηση φέρεται αποφασισμένη να απολύσει ένα εκατομμύριο δημοσίους υπαλλήλους με την προσδοκία ότι θα προσχωρήσουν σε ιδιωτικές επιχειρήσεις. Ο κ. Ραούλ Κάστρο δήλωσε επί του θέματος ότι "πρέπει να σβήσουμε για πάντα την ιδέα ότι η Κούβα είναι η μοναδική χώρα στον κόσμο όπου μπορεί να ζει κανείς χωρίς να δουλεύει".

13. ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Τις εκλογές που διεξήχθησαν στις 22 Αυγούστου κέρδισε το Εργατικό Κόμμα της κ. Γκίλαντ, η οποία είχε διαδεχθεί τον περασμένο Ιούνιο τον εσωκομματικό της αντίπαλο και πρωθυπουργό κ. Ράντ αφού τον ανάγκασε σε παραίτηση υποκινώντας την εις βάρος του δυσμενέσκεια. Η κ. Γκίλαντ που είναι η πρώτη εκλεγμένη γυναίκα πρωθυπουργός της χώρας σχημάτισε κυβέρνηση με τη στήριξη δύο ανεξαρτήτων βουλευτών (74+2=76), έναντι 74 της αντιπολιτεύσεως.

14. ΑΡΚΤΙΚΗ

Συνήλθε στη Μόσχα στις 22

Σεπτεμβρίου Διεθνής Σύνοδος με θέμα τον έλεγχο της Αρκτικής, στην οποία όπως εκτιμάται βρίσκεται το 1/4 των αποθεμάτων πετρελαίου και φυσικού αερίου στον κόσμο. Ρωσία, Καναδάς, ΗΠΑ, Δανία και Νορβηγία διεκδικούν τμήματα της περιοχής. Σήμερα τα πέντε αυτά κράτη εκμεταλλεύονται μία οικονομική ζώνη 200 ναυτικών μιλίων από τις ακτές τους, αλλά το καθένα διεκδικεί για τον εαυτό του την πιο πλούσια περιοχή, ισχυριζόμενα ότι διαθέτουν στοιχεία που θα υποβάλλουν στον ΟΗΕ.

Στις 15 Σεπτεμβρίου, μία εβδομάδα πριν την Σύνοδο, Ρωσία και Νορβηγία υπέγραψαν συμφωνία για την οριοθέτηση των μεταξύ τους θαλασσίων συνόρων στην περιοχή.

15. ΔΙΕΘΝΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Σύμφωνα με έκθεση του ΟΗΕ (13-9-2010) τα μέλη της ένοπλης ισλαμικής οργανώσεως "Al Shabaab" της Σομαλίας, έχουν καταστεί σοβαρή απειλή για τη χώρα, την περιοχή και τη Διεθνή Κοινότητα.

Η Αλ Κάϊντα του Μαγκρέμπ συνέλαβε στις 27 Σεπτεμβρίου επτά άτομα, εκ των οποίων πέντε Γάλλοι, που εργάζοντο σε ορυχείο στο Νίγηρα. Η κυβέρνηση του Νίγηρα ζήτησε από τη Γαλλία την αποστολή στρατιωτικών δυνάμεων για την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας, αλλά ο Αρχηγός των Ενόπλων Δυνάμεων της Γαλλίας δήλωσε ότι αυτό δεν είναι στις προθέσεις της χώρας του επί του παρόντος.

Της ενέργειας αυτής είχε προηγηθεί ανακοίνωση σε ιστοσελίδα της Αλ Κάϊντα του Μαγκρέμπ, η οποία απειλούσε ότι θα εκδικηθεί τη Γαλλία για το θάνατο μαχητών της τον Ιούλιο στη Σαχάρα

Στις 2 Σεπτεμβρίου συνελήφθησαν στο Α/Δ του Άμστερνταμ δύο αμερικανοί πολίτες με την κατηγορία ότι πραγματοποίησαν ταξίδι για να δοκιμάσουν τα μέτρα ασφαλείας με στόχο την πραγματοποίηση επιθέσεως στο μέλλον.

Σύμφωνα με πληροφορίες των υπηρεσιών πληροφοριών των ΗΠΑ και των μεγάλων ευρωπαϊκών κρατών η Αλ Κάϊντα έχει σχεδιάσει τρομοκρατική επίθεση εναντίον των πρωτευουσών της Βρετανίας, της

Γερμανίας, της Γαλλίας και της Δανίας. Η Βρετανία μάλιστα ανέβασε το επίπεδο συναγερμού της σχεδόν στο κόκκινο και εξέδωσε ταξιδιωτική οδηγία για τους πολίτες που επισκέπτονται τη Γαλλία μετά την αντίστοιχη οδηγία των ΗΠΑ. Το ίδιο έπραξε και η Γαλλία που προειδοποίησε τους πολίτες της που επισκέπτονται τη Βρετανία.

ΔΩΡΕΕΣ - ΕΝΙΣΧΥΣΕΙΣ

Η ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ δεν έχει καθιερώσει υποχρεωτική συνδρομή, δέχεται όμως δωρεές μελών και φίλων δια την αντιμετώπιση των λειτουργικών της αναγκών. Προς τούτο, έχει καθιερωθεί, η παρούσα στήλη, στην οποία θα αναγράφονται τα ονοματεπώνυμα και τα χρηματικά ποσά των δωρητών τους οποίους θερμώς ευχαριστούμε :

Α/Α ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟ	ΠΟΣΟ
1. Αγγελόπουλος Χριστόφορος	50 €
2. Αργυρόπουλος Κωνσταντίνος	50 €
3. Γκριμπογιάννης Ιωάννης	50 €
4. Γωγουβίτης Βασίλειος	50 €
5. Δεμέστιχας Γρηγόριος	50 €
6. Καζούκας Ηλίας	50 €
7. Κεφαλλονίτης Αλέξανδρος	50 €
8. Λάγγαρης Παναγιώτης	50 €
9. Λεονάρδος Παναγιώτης	50 €
10. Μαρτζούκος Βασίλειος	50 €
11. Μουστάκης Χρήστος	50 €
12. Ξυδερής Εμμανουήλ	50 €
13. Παναγόπουλος Στυλιανός	50 €
14. Παπαφρατζέσκος Ηλίας	50 €
15. Πολίτης Στυλιανός	50 €
16. Σκλήρης Ευστράτιος	50 €
17. Τσάτσαρης Βασίλειος	50 €

Παρακαλούνται οι οικονομικώς συνδράμοντες, όπως ενημερώνουν την ΕΛΕΣΜΕ με τα στοιχεία: ονοματεπώνυμο και ποσό καταθέσεως, ώστε να περιλαμβάνονται στον οικείον πίνακα.

Η προαιρετική
σας συνδρομή
προς το περιοδικό μας
μέσω του λογαριασμού
142-002101-073469
ALPHA Bank
ή μέσω
ταχυδρομικής επιταγής,
τυγχάνει εκτιμήσεως
εκ μέρους της ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ.,
η οποία και σας θεωρεί
παράγοντες
βελτιώσεώς του

Το ΟΧΙ
της 28ης
Οκτωβρίου 1940

Το ΟΧΙ του 40 ήταν επάκου και από τις πιο παράτολμες προβλέψεις.

Αντιθετα με την στατιστική λογική, η απαρρόμιλη ή θέληση των Ελλήνων έδωσε την πρόπουσα απάντηση στον ιταμό ερισβόλα.

Η εποποιία του '40 εκτός από ένα πολυδιάστατο ιστορικό γεγονός, εθνικής αλλά και ηθικής σημασίας, έγινε το παράδειγμα αυτοθυσίας για ολόκληρο τον κόσμο και έλαβε υπόσταση Συμβόλου.

- - - - Σύνορα
 ➔ Κύριες γραμμές εισβολής των ιταλικών δυνάμεων στο ελληνικό έδαφος
 ➔ Κύριες κατευθύνσεις της ελληνικής αντεπίθεσης
 — | — Όρια της προέλασης του ελληνικού στρατού στο αλβανικό έδαφος
 ➔ Ιταλική επίθεση του Μαρτίου 1941